

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΠΑΙΔΙΚΗ ΑΣΘΕΝΕΙΑ

Η κρίσις της οξένης και η θεραπεία της

Πολλά παιδιά, γύρω στο 5ο και το 6ο έτος της ηλικίας των, παρουσιάζουν μερικούς περιεργούς έμετους, που διαρκούν επί μερικές ημέρες, επαναλαμβανόμενοι κατ' ακανόνιστα χρονικά διαστήματα και παρατείνονται, συνήθως, επί πολλά έτη.

Ο γιατρός που συμβουλευόμαστε οι γονείς, μετά την εξέταση του μικρού ασθενούς, μιλάει για μία «κρίσι οξένης» (ή άσπετης).

Αλλά τι είναι αυτή η κρίσις και σε τί συνίσταται;

Οι κρίσεις αυτές παρουσιάζουν συνήθως ένα προεισαγωγικό στάδιο, που διαρκεί 24-48 ώρες. Κατά το διάστημα αυτό, το παιδάκι χάνει τελείως την όρεξί του, παραπονείται για μία γενική κόπωση και γίνεται εξαιρετικά δύστροπο. Η γλώσσα του, εξ άλλου, είναι κιτρινωλευκή, η αναπνοή του δύσσπρη και τα περιττώματά του αποχρωματισμένα.

Επειτα απ' αυτό το προκαταρκτικό στάδιο εμφανίζονται οι έμετοι. Στην άρχη, περιέχουν μόνον υπολείμματα τροφών που δεν έχουν χωνευθεί. Αλλά κατόπιν διακρίνουμε μέσα σ' αυτούς βλέννες, ενώ ταυτόχρονα χρωματίζονται πράσινα, πράγμα που δείχνει άσθονή εκχύση χολής.

Το παιδάκι παραπονείται επίσης ότι του πονάει το κεφάλι και η κοιλία του. Αν του βάλαμε το θερμόμετρο θα ιδούμε ότι έχει πυρετό 38 ή 39 βαθμών.

Ένα άλλο χαρακτηριστικό σύμπτωμα είναι η ιδιόμορμη όσμη ξυνομήλου που έχει η αναπνοή, οι έμετοι και τα ούρα του ασθενούς.

Η ασθένεια προσβάλλει κατά ποσότητα τα ξυμπτωα, ζωηρά και εξαιρετικά ευαίσθητα παιδιά που οι γονείς των υπέφεραν από ποδάγρα, έκζεμα, ημικρανία, παχυσαρκία, διαβήτη, κτλ.

Η κρίσις κρατάει μερικές ώρες ή μερικές ημέρες. Η θεραπεία επέρχεται αυτόματα και χωρίς τη μεσολάβηση μίας περιόδου αναρρώσεως. Μόλις περάσουν τα συμπτώματα που αναφέραμε, το παιδάκι είναι το ίδιο καλά όπως και πριν.

Οι κρίσεις αυτές επαναλαμβάνονται κατ' όρα χρονικά διαστήματα, που ποικίλουν μεταξύ 3-6 εβδομάδων.

Οι κρίσεις της οξένης εμφανίζονται συνήθως από τον 18ο μήνα, παρουσιάζουν μία ιδιαίτερη ένταση μεταξύ του 5ου και του 6ου έτους και συνεχίζονται σε πολλές περιπτώσεις ως την εφηβική ηλικία. Σταματούν τότε και στη θέσι τους εμφανίζονται άλλες ασθένειες αρθροϊτικής προέλευσεως.

Η κρίσις της οξένης θεωρείται γενικά ως ήπια ασθένεια, άφοδο, άλλωστη, περνάει μόνη της. Αλλά δεν είναι τόσο ήπια όσο θα μπορούσε κανείς να φαντασθεί. Πρώτα - πρώτα, οι έμετοι κουράζουν κι εξαντλούν το παιδί. Έξ άλλου, σε μερικές περιπτώσεις, οι έμετοι γίνονται ακατάσχετοι και μπορεί να προκαλέσουν το θάνατο.

Όταν παρουσιάζεται μία κρίσις οξένης, είναι απαραίτητο να βάλουμε άμεσα τον ασθενή στο κρεβάτι. Η φαρμακευτική θεραπεία συνίσταται στη χορήγηση χλωροφορμίου ύδατος, υπελλαττόνας, γκαρτενάλ κλπ., που έχουν την ιδιότητα να καταπολεμούν την τάσι προς έμετο.

Επί πλέον, είνε ανάγκη να μεταβάλλουμε το όδυ περιβάλλον του οργανισμού σε άλκαλικό και ταυτόχρονα να τον εφοδιάσουμε με νερό, για ν' αναπληρώσουμε εκείνο που χάνει με τους έμετους. Για το σκοπό αυτό, μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε διαλύσεις διττανθρακικού νατρίου (σόδας), είτε από το στόμα, ή με τη μορφή υποκλυσμών.

Η δίαιτα, μετά την παρέλευσι της κρίσεως, θ' ακολουθήσει προοδευτικό ρυθμό. Οι υδατάνθρακες είναι καλό να πλεονάζουν στα πρώτα γεύματα: συμπετυκνωμένο γάλα με το κουτάλι (όχι διαλυμένο σε νερό), ζελέδες φρούτων, ρυζί βρασμένο σε νερό χωρίς βούτυρο, νερό από βρασμένα χόρτα με ζάχαρη κτλ. Πρέπει, προ παντός, ν' απαλλάξουμε τον οργανισμό από την οξένη, που προέρχεται από την διάλυσι των λιπαρών σωμάτων. Θα προσθέσουμε βαμιαία πουρέδες, ζυμαρικά, φρούτα όχι ξυνά και, με τον καιρό, κρέας και ψάρια.

Αλλ' από τ' άλλο μέρος, πρέπει ν' αποφύγουμε την αύστηρη δίαιτα, που μπορεί να έχει άλθερα άποτελέσματα στη διατροφή του παιδιού. Η τροφή πρέπει να είναι πλούσια, άσθονη και περιεκτική σε θρεπτικά στοιχεία. Τα θρεπτικά, ή σκολάτα, οι σάλτσες πρέπει να καταναλώνονται τελείως. Τα λίπη θα περιορισθούν στο ελάχιστο. Είναι αυτονόητο ότι το μωρουνέλαιο απαγορεύεται απόλυτα.

Τα άλκαλικά ύδατα έχουν επίσης ευεργετική επίδρασι. Γιατί μετριάζουν την οξύτητα του οργανισμού, που είναι η κυριώτερη αιτία της ασθένειας.

Το μοιραίο «άστεϊο»

Πρωτότυπο διήγημα

Ο Χέρμπερτ Ούιπεγκ, υπάλληλος του στρατιωτικού τελωνείου της Μανίλλας, σταμάτησε μία στιγμή στην είσοδο της παράγκας, που την ονόμαζαν πομπώδως «Λέσχη» οι Αμερικανοί αξιωματικοί και υπάλληλοι της πρωτεύουσας των Φιλιππίνων.

— Έ, Ούιπεγκ! του φώναξε κάποιος από μέσα. Έλα να πιούμε ένα «τζίντζερ μπιρ διορθωμένο».

Είχαν δώσει αυτή την ονομασία σ' ένα δυνατό ποτό, οτιαγμένο με το καλλίτερο ούισκυ που ανακάλυπτε το τελωνείο στα λαθρεμπορικά πλοία. Εκείνος που είχε μιλήσει στον Ούιπεγκ, ήταν ο ταγματάρχης Μόλισον, ένας βετεράνος του πολέμου του 1898.

— Έλα να καθήσης στη σκιά, πρόσθεσε. Ποτέ το κλίμα της Μανίλλας δεν ήταν τόσο πνιγρό, όσο σήμερα. Έδώ μέσα όμως, με τα παραθυρόφυλλα κατάκλειστα, αναπνέει κανείς κάπως πιο έλευθερα.

Η Μανίλλα, χάρις στη γεωγραφική της θέση, είναι το κλειδί του άσιατικού εμπορίου, νομίμου ή παρανομού. Οι Αμερικανοί αξιωματικοί επιδιόκουν να τοποθετηθούν εκεί, παρ' όλο το κακό κλίμα, γιατί έτσι αποχτούν δικαιώματα σε ταχύτερο προδίδασμό.

— Δεν είν' εδώ ο Τσάρλι; ρώτησε ο Ούιπεγκ, πλησιάζοντας το Μόλισον.

— Όχι! Το καλό αυτό... κοριτσάκι πήγε να κάνει τον περίπατό του στις όχθες του ποταμού.

Ο Ούιπεγκ γέλασε σαρκαστικά. Η μεγαλύτερη διασκέδασι των θαμώνων της λέσχης ήταν να πειράζουν το νεαρό Τσάρλυ Μένανι, για δυο λόγους: Γιατί φρόντιζε πολύ τον έαυτό του και γιατί τόν τρώμαζαν εξαιρετικά το κομμοϋπία, οι μύιγες, οι άρκαγες, οι σαύρες και τα διάφορα άλλα ζωύφια που πλημμυρίζουν κάθε σπίτι στις τροπικές χώρες.

Ο Τσάρλυ ήταν πολύ ευαίσθητος και ιδιότροπος. Δεν μπορούσε ν' αντισταθεί δίχως αηδία τα τεράστια καθούρια που ζούσαν μέσα στα λασπόνερα των μεγάλων λάκκων. Κι' η ιδέα μόνο πώς θα μπορούσε να κοιμηθεί με τη συντροφιά του μικρότερου κι' άδωτερου έντομου, τον γέμιζε ορίκη.

Ήταν καλός, εύγενικός, αλλά τόσο λεπτός ώστε πολλές φορές γινόταν γελοίος. Γι' αυτό, οι συνάδελφοί του τον είχαν διαρκώς στόχο των εironειών τους. Κάποιος μάχιστα του είχε στείλει κάποτε για φάρσα, ένα ώραο κουτί που περιείχε ένα έντομο άνωδονο, αλλ' αποκρουστικό.

— Άκουσε, Μόλισον! είπε ο Ούιπεγκ. Είχα την τύχη να σκοτώσω προ δέκα λεπτών έναν τεράστιο και παχύτατο ποντικό, απ' τους μεγαλύτερους άρουραίους του τόπου. Τον άφησα νεκρό μ' ένα χτύπημα του μπαστούνιού μου. Ύστερα τον τύλιξα μ' ένα χοντρό χαρτί και τον έφερα εδώ...

— Εφερές εδώ ένα σκοτωμένο ποντικό; φώναξε κατάπληκτος ο Μόλισον. Κύριε έλέησον!... Τί να τον κάνεις;

— Για να τρώμαζω τον Τσάρλυ, φίλε μου. Άπόψε, ενώ έσεις θ' απασχολήτε εδώ από τον τρυφερό νεαρούλη, εγώ θ' άνεβώ κρυφά στο δωμάτιό του και θα κρεμάσω τον ποντικό πάνω απ' το κρεβάτι του!

Σκέψου τί μούτρα θα κάνει ο Τσάρλυ, όταν τον δει έαφνικά κρεμασμένο στην άκρη της κλωστής!... Έμεις θα παραφύλαμε, φυσικά, για ν' ακούσουμε το σύρλιασμα που θα μηλήσει...

Ο Μόλισον γέλασε, όχι όμως με

τόσο κέφι, όσο περίμενε ο Ούιπεγκ. Τριάντα χρόνια τώρα που ζούσε στην Άσία, είχε δη τόσο πράγματα και τόσοις ανθρώπους, ώστε είχε βαρεθεί πιά τις διάφορες φάρσες...

— Αν μάλιστα δεν ήταν ζαλισμένος απ' το πιστό, ίσως κάποιος άόριστο προαίσθημα θα τον έσπρωχνε να συστήση στον Ούιπεγκ να παραιτηθεί απ' το «άστεϊο» του. Αυτός ο ποντικός, ο κρεμασμένος πάνω από ένα κρεβάτι, δεν τον διασκέδαζε πολύ...

★

Μ' όλο που ο Τσάρλυ δήλωσε πως ήταν κουρασμένος και πως ήθελε να κοιμηθεί χωρίς, οι συνάδελφοί του τον κρατούσαν στη σάλλα της λέσχης, σύμφωνα με τις οδηγίες του Ούιπεγκ. Έλεγαν ιστορίες, τραγουδούσαν, χόρευαν μ' ένα γραμμόφωνο... Κι' όλ' αυτά για να προλάβει ο Ούιπεγκ να έγκραστηση το πρωτότυπο σκιάχτρο του στην κάμαρα του νέου, που βρισκόταν στο άπανο πάτωμα.

Επιτέλους, εμφανίσθηκε ο Ούιπεγκ. Είχε τελειώσει την προετοιμασία... Ο Τσάρλυ μπρόρεσε τότε να καληνυχτίση τους συνάδελφους του και ν' άνεβη στην κάμαρά του.

Τόν παρακολούθησαν όλοι κρυφά — εκτός απ' το Μόλισον, που πείριζε άδιάφορα σκάκι με το γιατρό — και στάθηκαν στη σκάλα. Άφουγκράστηκαν, προσπαθώντας να πνίξουν τα γέλια τους.

Πέρασαν μερικά λεπτά της ώρας. Ύστερα έπαφαν ν' ακούγονται τα βήματά του στο λεπτό πάτωμα, κι' έτριξε το κρεβάτι του.

— Έφτανε η στιγμή που θ' άκούγόταν το ξεφωνητό του! Οι συνάδελφοί του το περίμεναν ανυπόμονα. Είνε τόσο σπάνιες οι διασκέδασεις σ' αυτά τα μέρη!...

Μά τίποτα δεν τάραξε τη νυκτερινή σιωπή. Ο Ούιπεγκ είχε άπορηγυθεί. Δεν τόλμησε ώστόσο να χτυπήση την πόρτα του Τσάρλυ, για να εξακριβώσει τα άποτελέσματα του άστέιου του. Γύρισε στη μεγάλη σάλα, μαζί με τους άλλους. Κι' επειδή ήθελαν όλοι να ξεσπάσουν σε κάποιον, πλήρωσε αυτός τα έξοδα του άποτυχημένου άστέιου του.

Οι συνάδελφοί του άρχισαν να τόν πειράζουν, να τόν εironεύονται.

— Τήν έπαθες, Ούιπεγκ!... — Καλά, καλά! άπαντούσε στις εironειές των συνάδελφων του. Να δούμε τί θα κάνει ο Τσάρλυ αύριο πρωί που θα ξυπνήση!

Γ' άλλο πρωί, ο Ούιπεγκ έστειλε τον Κινέζο υπηρέτη νά τον πνήση τόν καθυστερημένο Τσάρλυ. Τόν είδε όμως να ξαναγυρίζει και ψελλίζοντας λόγια ασυνάρτητα...

Τότε ο Μόλισον άνέβηκε γρήγορα τη σκάλα, μαζί με το γιατρό κι' όλους τους άλλους.

Ο Μένανι ήταν έαπλωμένος στο κρεβάτι του, με το κεφάλι του κρεμασμένο απ' έξω. Το πρόσωπό του είχε γίνει κατάμαυρο!

Όταν τόν είδε ο γιατρός κι' είδε και τόν ποντικό που κρεμόταν από πάνω, άπρηκάρουν άμέσως όλους απ' την κάμαρα κι' έτρεξε στο τηλέφωνο.

— Δώστε μου την Ύμνησι!... — Εγείνη! φώναξε. Γρήγορα!... — Εγείνη! φώναξε. Γρήγορα!... Στείλτε δώ ο γιατρός του τελωνείου για ν' άμέσως ένα άπόσπασμα για ν' άδειάση και να καταστρέψει ένα κεραυνόσχη!... Σημειώθηκε ένα κεραυνόσχη!... δόλο κρούσμα μαύρης πανώλους... Όφείλεται σε παράσιτα προερχόμενα απ' το πτώμα ενός ποντικού!...

Ζ. ΝΤΕΛΑΜΑΡ

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδιοκτησίς — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ☉ ΤΗΛ. : 27-135 — 29-967 ☉ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 4.000

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΣΤΟ ΚΑΤΩΦΛΙ

του νέου της χρόνου

Σ' έσας, κυρία μου, περισσότερο απ' όλους στοέφεται η σκέψι τις μέρες αυτές, που είναι μέρες απολογισμών του χρόνου που πέρασε και ένατενίσσεως του χρόνου που αρχίζει. Καλή Βραδυά ονομάζουμε το βράδυ που θα κρεμάσουμε το νέο παλιού ημεροδείκτη μας, το νέο ημεροδείκτη. Έτσι μήπως δεν όνομάζουμε και τη Μαύρη Θάλασσα Εύξεινο Πόντο; Προσπαθούμε ν' απαλύνουμε με φράσεις και με γιορτές τη μέρα αυτή που μας θυμίζει ότι ένας χρόνος άκούα έρχεται να προστεθή στις άποσκευές μας.

Δεν δέχονται όμως όλοι την υπόμνησι με τόν ίδιο τρόπο. Υπόμνησι ιδιαίτερα σκληρή και άτάγνηρηπ για σάς, ώριμη κυρία. Σ' ένα καθαρό αντίκρυ καθόμαστε όλοι το βράδυ της παραμονής και καλούμε τόν έαυτό μας να λογοδοτήση για όσα έπραξε και δεν έπραξε κατά το χρόνο που πέρασε, για όσα σκέπτεται να κά η κατά το δωδεκάμηνο που άρχι... Στόν καθαρότη σας κι' έσεις, κυρία μου. Αλλά και πότε άπομακρυνθήκατε απ' αυτόν; Είνα μερικά χρόνια τώρα... Δεν περιμένετε την παραμονή της Πρωτοχρονιάς για να καλέσετε σε άπολογία τόν έαυτό σας. Μαζί δέ με την άπολογία γι' τα περασμένα και η στροφή στα μέλλοντα. Τα μέλλοντα... Σα να είναι πολλά άκόμα τα περιθώρια για τήν άνετη δράσι σας. Πόσα τάχα να σας μένουν; Το σκέπτεσθε και κρύος ιδρώτας γ' γράννει τους κροτάφους σας. Ο τρόμος της άρχης, η μελαγχολία ύστερα. Ή, ή θλιψι έείνι που άρροσταλάζει το βράδυ της Παραμονής από τα μάτια της ώριμης κυρίας.

Τί να μιλάμε με αριθμούς; Αυτοί οι αριθμοί έχουν μία χυδαίοτητα και μία άπανθρωπία, που κάνουν βαρύτερη άκόμα την όδύνη. Καλύτερα τα φλου. Οι γενικότητες και οι άοριστίες. Είναι άδρότερο να πητε για μία κυρία ότι είναι φθινοπωρινή, πράγμα άσαφές και άόριστο, παρά να πητε ότι έχει πατήσει για καλά τα σαρανταοχτά...

Ο θησαυρός
Εύχετα
στος άγαπητούς
άναννώστας του
εύτυχισμένο τδ
Νέον Έτος 1951

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

της, που είναι τραγύ και μάλλον πρόστυχο. Στο φθινόπωρο σας έσεις, κυρία μου. Φθινόπωρο — αν επιτρέπετε τόν μικρό αυτό προσδιορισμό — μάλλον προχωρημένο. Αλλά και τόσο άπολο, τόσο διαγριτικό. Καμμία έποχή δεν είναι τόσο βραδυκίνητη. Τήν άνοιξι δεν προσβάσατε να τη δήτε. Το φθινόπωρο όμως, που ξερει ότι πίσω του έρχεται ο χειμώνας, παρατείνει όσο μπορεί τήν παρουσία του για να κρατήση σε άπόστασι το διαδόχο του.

Ναι άλλα ως τότε; Κάποτε θα άποσυρθεί. Θα είναι φέτος; Θα είναι το χρόνο; Κανένας δεν μπορεί να καθηγήση τήν κυρία ότι παραμελεί τήν άμυνά της. Αμυνα κρατερή, σκληρή άγώνας εναντίον του χρόνου. Τόν χτυπά όπου τόν βοή, με όσα μέσα διαθέτει. Με χρόμα, με μασσά, με κρέμες, με άτμούς, με παράτασι του ύπνου που ξεκουράζει το δέρμα, με άσκητισμό στην τροφή για ν' άποφύγη τα περιττά βάρη, με άσκήσεις σωματικές για να διατηρηθούν οι γραμμές της νεότητας. Ο χρόνος όμως είναι Λερναία Ύδρα. Τού κόβεις το ένα κεφάλι και δέκα άλλα βγαίνουν στη θέσι του. Χρωματίζατε τις τριγές που λευκάνθηκαν, άλλα τήν έπομένη σας βγήκαν σακκουλάκια κάτω από τα μάτια, και τή μεθεπομένη φυσαρμόνικα σχημάτισαν οι πτυχές του προσώπου. Άγρυπνη στην πολεμιστρα της και με όλα τα σύνηρη στο χέρι, η κυρία δίνει τήν κρατερή της μάχη. Τήν έδωσε φέτος και νίκησε.

Κι' είναι έτοιμη για τή συνέχεια του πολέμου άλλα και τόσο άμφοβη για τή άποτέλεσμα. Πόσο σας βασανίζει αυτή η άμφοβη — κυρία μου. Καλά τα βγάτατε τέρα και φέτος. Έξω από τή μεθέρσι σας έμεινε ο έθνρος. Τα κεφαλάκια της Λερναίας σας, τα είδατε έσεις. Δεν τα κατάλαβαν άκόμα οι άλλοι. Στο άνθισμα της ώριμότητας σας βλέπουν αυτοί και σας εκφράζουν με χίλια στόματα θαυμασμούς κι' έπιθυμίες. Πυκνή άκόμα η ούρα των πολιορκητών σας. Θα ήσαστε άχάριστοι αν είχατε παράνοια.

Φέτος αυτό. Τού χρόνου όμως! Αν υπήρχε κανείς να σας δώση τήν έγγυησί του... Αύτην ζητείτε κι' αύτην δεν βρίσκατε. Γι' αυτό μέσα στη βοή της γιορτής και στα χαμόγελα της κοσμικότητος τώση πίκρα σταλάζει από τα μάτια σας, κυρία μου. Καμμία πίκρα δεν είναι πιο βαθειά και πιο κρυφή από τή δική σας. Εκδηλ' είναι και σε τόνο φαίδρο εκφράζεται η πίκρα της ηλικιωμένης που έγασε τή μάχη της και το πώς πια άπόφασι ότι βοίσκεται στον κύκλο των γερασμένων.

Στις έπάλξεις σας έσεις, βάζετε κάτω τα νούμερα που συνθέτουν τήν ηλικία σας και γεμάτη άγωνία μήπως παραδοθήτε στον πολεμιο, κυττάζετε μία τόν ημεροδείκτη και μία τόν καθαρότη σας. Κακές στιγμές. Οι χειρότερες στη ζωή μιας γυναίκας. Όσοι νοιάζουν τόν άνομολόγητο κούνο σας, μαζί με τις εύχές τους για τόν νέο σας χρόνο, σας εκφράζουν, φθινοπωρινή κυρία, και τή βαθύτατη συμπόθειά τους.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

— Καύμο τώχα, δεσποινίς Φιφίκα να σας γδύσω κι' εγώ μία φορά!...

(Τού Β. Χριστοδούλου)

Λυρικά τραγούδια

Μεδαύριο παραμονή...

Μεθαύριο, παραμονή πρωτοχρονιάς, θα πη ο γέρο-Χρόνος, πριν να φύγη: — Άς πάω!... Μ' έθαρέθηκε ο ντουινιάς κι' άς έρθη ο νέος χρόνος που άνοιγει καινούργια έποχή, γεμάτη έλπίδες, μακριά από τις μπόρες πούφερα εγώ... και μέσ' στις τραγικές μου καταγίδες άς φύγω, με το βήμα μου άργό...

Και θάρρη ο νέος χρόνος, με καινούργια μηνύματα και όνειρα γλυκά και θάρχετα με βίσι και με φούρια, κι' ενώ τις καρμπούδες θ' άγροικα μαζί με τα πολλά ξεφωνητά μας στην καθιερωμένη παννυχίδα θα διώξη κάθε πίκρα από κοντά μας και θα μας ξαναφέρει τήν έλπίδα!...

Μεθαύριο, παραμονή πρωτοχρονιάς, μεσωνυχτα ακριβώς όταν σημεύουν, η νύχτα θάχη χάρι μορφονιάς κι' οι πίκρες οι παλιές μας θα πεθάνουν. Και όλοι μας θα πούμε: Νέος χρόνος άς πάη στα κομμάτια ο παλμός, μαζί άς έξασθή και κάθε πόνος κι' άς δούμε... μήπως ζήσουμε άλλοις!

Άς πάνε στο καλό τα περασμένα, το μέλλον άνατέλλει λαμπερό καινούργια Άνατολή! Πενήντα ένα, ξεθάστε τόν πενήντα τόν σκληρό... Άς δη ο κόσμος όλος τήν Ειρήνη νάρρη σαν όμορφιά λαχταριστή, έλπίδα ο νέος χρόνος άς μας δίνη, άς γίνουμε όλοι σιλάσι της πίστο!

Μεθαύριο, παραμονή πρωτοχρονιάς, είναι η νύχτα, είναι η μέρα, είναι η ώρα που μέσα σε μία κούπα λασηνιάς θα πνίξουμε, με κέφι, κάθε ύπορα... Θα κόψουμε τήν πηττα, κι' αν μπορέ, έλπίδες το φλουρι της να μας δίνη, εύχόμεστε: Τής πηττας το φλουρι να τή κερδίση φέτος η Ειρήνη!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Τα δράματα της καρδιάς

Η ΘΕΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΚΡΗΣ

Μέσα στη μεγάλη και ψυχρή αίθουσα του πύργου, η μητέρα του Ζάκ ντ'ε Σαντάλ, άσπρομάλλα κι' αλύγιστη, διάβαζε ένα θρησκευτικό βιβλίο. Η νύφη της Ζάν ήταν βυθισμένη σε σκέψεις.

Στις 9 ακριβώς, η γρηά κυρία σηκώθηκε απ' την πολυθρόνα της, αμίλητη όπως κάθε βράδυ, και πήγε να κοιμηθεί. Η Ζάν έμεινε μόνη. Ήταν αποφασισμένη να περιμένει τον άντρα της, να του μιλήσει, όταν θα γύριζε απ' το κυνήγι.

Όστόσο, όταν τόν είδε να εμφανίζεται στην πόρτα, ψηλός και ρωμαλέος, ένοιωσε λιποψυχία.

— Πώς δεν έχεις κοιμηθεί ακόμη; τη ρώτησε εκείνος.

— Σε περιμένα, απάντησε η Ζάν συγκεντρώοντας όλο το θάρρος της. «Ήθελα να σου μιλήσω... Σε ίκετωό Ζάκ, δώσε μου την έλευθερία μου! Αφισέ με να φύγω!»

— Τρελλάθηκες; φώναξε ο ντ'ε Σαντάλ.

— Ναι, να φύγω, να χωρίσουμε... Σε παντρεύτηκες πρό 10 ετών, σχεδόν διά της βίας. Μείναμε πάντα σαν δυο ξένοι. Δεν άποχτησαμε παιδιά. Η ζωή μου εδώ στην έρημιά μου είναι ανυπόφορη!

— Αφισέ με να ζητήσω την εύτυχία, όσο είναι ακόμη καιρός!... Άγαπώ κάποιον! Κι' επειδή δεν θέλησα ποτέ να σε προδώσω, σου ζητώ μ' ελκικρινεία να μ' άφησης ελεύθερη.

— Ποιος είναι;

— Ο Πιέρ Ρονσέν.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Χαρτοπαίκτης

Μετά γυνής περιπαθούς έχων πολλές παρτίδας εσκέφθη βάλας κατά γούν παντοειδείς ελπίδας να παίξει έμβαρδούτιον έχων όμου εκείνην, και να χαρτοπαικτήσμεν εις τράπεζαν πρασίην. Και όντως αύτη μ' έπαρσιν και πόζαν μαρκησίας κι' έγώ κρατών τόν μβεαχτάν, χιλιάδας διακοσίας μετέβημεν εις κέντρον τι μετ' άλλων μανδραχάλων και εις του παιγνίου, πάραυτα, αφέθημεν τόν σάλον. Κι' επόνταρον αναφανδόν κι' εκέρδιζον εύρέας ως χαρτοπαίκτης τρομερός και σφοδρά λυσσαλέος κι' εστιβαζόν τα χρήματα τόν γούν παριστάνων λαβών τό ύφος — μά τό ναί! — τριάκοντα Σουλτάνων. Και ή γυνή — «Νί! Απολλόν! — έν όψει τών χρημάτων γλυκέας μοι απέστειλεν σωρούς μειδιαμάτων κι' εθαύμαζεν πασιφανώς τας πολλαπλάς μου χάρας ιδίως όταν έφερνον επικερδείς έξάρας. Πλήν ήλλαξεν τό γούριον — «Νί! Ζεύ! — (έξαφνικώς και τά κερδώς έφυγον συλλήβδην, ως είκός. Και ούτω πως μετ' ού πολύ — «Νί! α — (σκεπτον κρανίον! — απέμεινον ο δύστηνος πανίον μέ... πα — (νιον!... Και ίνα παρηγορηθώ πρός την γυνήν (εστράφην πλήν φεύ! άλλοι και τρίς άλλοι τε — (λείως κατεστράφην, καθ' όσον ή λεγάμενη κοινώς τό κελε — (πουριον έπλευρίσεν τόν τυχηρόν ένθα και τό... (μιαούριον!... Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ρονσέν είχε διατάσει να μιλήσει, όταν ήταν ακόμα ένας φτωχός καλλιτέχνης;... Τώρα ο Πιέρ είχε γίνει πλούσιος κι' ανεξάρτητος. Όταν είχε έρθει στον πύργο, της είχε ομολογήσει το παλιό του αίσθημα.

Μά ήταν πιά άργά. Η Ζάν δεν μπορούσε να ξεφυγή απ' τη φυλακή της. Κι' ο Πιέρ, άποτραβηγμένος τώρα σε μία μικρή πόλη, το Κλάρεν, έλυσε απ' την άρρώστεια και τη θλίψη.

Ένα χρόνο αργότερα, ο γλύπτης έσθυσε, ολομόναχος, στην έκουσία έξορία του. Μά η Ζάν κατώρθωσε να κρύψει τόν πόνο της απ' τα μάτια τών τυράννων της. Πέρασαν μερικά χρόνια ακόμη. Κι' επί τέλους η Ζάν κατόλαβε με χαρά ότι πλησίαζε το τέλος της, ο θάνατος, ή απολύτρωσι!

Τις τελευταίες μέρες της έδειξε μία άπολυτή γαλήνη. Αφού υπαγόρευε στο συμβολαιογράφο της τις ύστατες θέλησεις της, ξεψύχησε, χωρίς να παραπονεθεί καθόλου για τό μαρτύριο της.

Την παραμονή της κηδείας, μαζεύτηκαν στη μεγάλη αίθουσα του πύργου όλοι οι συγγενείς της νεκρής και το σύζυγό της.

Σε λίγο έφτασε κι' ο συμβολαιογράφος της Ζάν. Αφού χαιρέτησε όλους μ' ευγένεια, είπε σταθερά στο σύζυγο:

— Η εκλιπούσα, κύριε, μου άφησε ώρισμένες εντολές σχετικές με την ταφή της. Μου ανέθεσε δέ να σας τις ανακοινώσω εμπρός σ' όλους τους συγγενείς της και τους δικούς σας. Θέλετε να σας τις διαβάσω τώρα;

Ο Ζάκ απάντησε, προσπαθώντας να κρύψει την ανησυχία του:

— Έστω!... Άν και μοζ φαίνεται περίεργη μία τέτοια διατύπωση...

— Πρόκειται, κύριε, για τις θέλησεις μίας νεκρής, τόνισε ο συμβολαιογράφος.

Έβγαλε απ' την τσάντα του ένα χαρτί κι' άρχισε να διαβάει:

«...Θέλω να ταφή τό σώμα μου στο νεκροταφείο του Κλάρεν, στον τάφο, που έχω αγοράσει μουσικά, δίπλα από τό μνήμα του Πιέρ Ρονσέν. Αφού μάς χώρισε ή ζωή, θα μάς ενώσει ο θάνατος».

— Αυτό είναι αδύνατον!... φώναξε ο ντ'ε Σαντάλ.

Όποτε λοιπόν τόν είχε κοροϊδέσει ή Ζάν! Δείχνοντάς του μία ύποκριτική υποταγή, προπαρascευάζε συγχρόνως την εκδίκησή της! Και τώρα τόν γελοιοποιούσε στά μάτια όλων! Τόν ανάγκαζε να συντελέσει στην υπερκόσμια ενώσί της με τόν άνθρωπο που άγαπούσε!... Όχι, ήταν αδύνατον!...

— Δεν μπορώ να ύποταχθώ στις ιδιοτροπίες μίας αμυαλής γυναίκας! πρόσθεσε, έξω φρενών. Θα ταφή σε, έξω φρενών, όσον άποστον οικογενειακό μας τάφο!

Θέλησε ν' άρπάξει τό χαρτί απ' τα χέρια του συμβολαιογράφου και να τό εσκήσει. Μά εκείνος πρόλαβε τη χειρονομία του αυτή κι' επανέλαβε, με σοβαρότερο τόνο:

— Είπε ή θέλησις μίας νεκρής!...

Μ. ΚΟΡΝΤΑΙ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιάντικο ρεπορτάζ

Ο δημοφιλής κωμικός και διασάρχης Β. Αργυρόπουλος και ή Γιώτα Λάσκαρη θα γιορτάσουν στις 8 Μαρτίου τα 30 τους χρόνια στο θέατρο.

Ο έορτασμός της τριακονταετηρίδας θα γίνει με τό ανέδασμα μίας ούγχαρέζικης κωμωδίας που μετέφρασε ο ίδιος ο διασάρχης. Έχει τόν τίτλο «Άγαπημένα άνδρόγυνα» και μπορεί να θεωρηθεί γνήσιο αντίγραφο της ζωής του καλλιτεχνικού ζεύγους.

Ο θίασος του κ. Ροντήρη ετοιμάζει για τις άρχες Ιανουαρίου το γνωστό έργο του κ. Σπύρου Μελά «Μία νύχτα μία ζωή».

Τό έργο αυτό που είναι από τά λίγα που μεταφράστηκαν στο έξωτερικό, γα παίχτηκε για πρώτη φορά στην Αθήνα στα 1932 από την κ. Μαρίκα Κοτοπούλη και την κ. Κυέλλι.

Η Κατίνα Παξινού, στη Νέα Υόρκη όπου βρίσκεται τώρα, θα παίξει σε ένα από τά μεγάλα θέατρα του Μπροντγουάϊ, τό έργο του Όσκαρ Ουάιλντ «Η δεντάγια της λαίδης Γουίντερμπερ». Τό έργο αυτό ίχε παιχθεί, προπολεμικά, στο Βασιλικό θέατρο, από την αλσημόνητη Έλένη Παπαδάκη.

Ο θίασος πρόδας Λώρη-Λάμπρου, που γύρισε από τη Μυτιλήνη, θ' άρχισή από την Πρωτοχρονιά παραστάσεις στο θέατρο του Πειραικού Συνδέσμου.

Τις τελευταίες μέρες έγιναν στα Χανιά της Κρήτης τά έγκαίνια του «Θεάτρου Ωδείου», με τό μικτό συγκρότημα του Μαρ. Παλαιολόγου.

Ο μουσικός θίασος Κοκκίνη που δεν στάθηκε τυχερός στο ταυρνείο, έλλείψει πρωταγωνιστριάς, θα επιστρέψει στας Αθήνας κατά τις άρχες Ιανουαρίου.

Ο Τίνο Ρότσι, ανέβαλε την άναχώρησή του, έλλείψει συγκοινωνίας. Κι' αυτό, όπως γράψαμε και στο προηγούμενο τεύχος, γιατί δεν ταξειδεύει ποτέ με άεροπλάνο!

Ο διάσημος καντσονετίστας πήρε την άπόφασί αύτη, πριν δυο χρόνια, έπειτα από τό τραγικό άεροπορικό δυστύχημα που στοίχισε τη ζωή στον πρωτοπυμάχο της Γαλλίας Σερνάν, με τόν όποιον συνδεόταν με στενή φιλία.

Στους καλλιτεχνικούς κύκλους γίνεται πολύς λόγος για τις δημιουργίες ενός νέου συγγραφέα και μουσικού ταλέντου, της «Αττίκα», που πήρε τό ψευδώνυμο αυτό εις άνάμνησιν του άλσημόνητου Αττίκ.

Η γνωστή τραγουδίστρια Δέσπω Κανέλλου, χάρις στην ύλική συνδρομή Χίων έφοπλιστών, θα μεταβή προσεχώς στην Αμερική, μαζί με τό μαέστρο Γιώργο Μυρογιάννη, για προπαγάνδα του ελληνικού τραγουδιού.

Ο Μοσχόπουλος που έξελίχθη πλέον σε κωμικό διενδούς φήμης, ύστερα από τις μεγάλες επιτυχίες που σημάδεψαν στη Μέση Ανατολή, θα μεταβή με την παρτεναίρ του, Τάκα, πολύ σύνταμα στο Παρίσι.

Ο Γιώργος Οιονομίδης μετεβλήθη... σε «Ιπτάμενον... κονφερανσιέ»! Όρισμένες μέρες της εβδομάδας έμφανίζεται στη Θεσσαλονίκη, όπου πηγαίνει να δώσει άεροπορικές.

Τό πασίγνωστο τραγούδι του Σπάρτακου «Θά σε πάω να φύγουμε», συμπεριελήφθη στο ρεπερτόριο της κουβανέζικης όρχήστρας του Ξαβιέρ Κούγκατ, με τόν τίτλο: «Γκρήκ Μπολέρο».

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

εἰγμα ἀπὸ τὸ
 μικροσκοπικὸ
 αἰῶνα, ξεφυτρώ-
 ῃς ἀγγλικὸς κινῆ-
 ρας νὰ χρησιμο-
 πλοῦντο καὶ μέλ-
 ῳσδοκίαις, τοῦ

μιὰ μέρα
 — Ὁχι,
 ὁ μικρὸς, δὲ
 ἄλλες φιλο-
 ξω στὸ κί-
 κανένα γυν-
 Ἡ ἀπάν-
 πῶσι στὸν
 νάφερε σ' ὁ
 Αὐτοὶ πάλι
 γονεῖς τοῦ
 σιάσθηκε
 Τζέρεμυ σ
 λάκο στὸ
 Κარένιναι,
 ἀργότερα

Crescendo
STENDER

Τὸ παιδὶ-θαῦμα τοῦ ἀγγλικοῦ κινηματογράφου

Όταν αργότερα τελείωσε το «Χωρίς Στοργή» και προβλήθη στο κοινόν όλου α κινηματογραφικού κριτικού της Αγγλίας επαινέσαν το ταλέντο του μικρού Τζέρεμι. Σήμερα ο Τζέρεμι μελετάει δυο καινούργιους ρόλους, που σύντομα θα τους ερμηνεύει στα άγγλικά σπουτύν. Κι' αν διατήρηση το εξαιρετό ταλέντο του, σίγουρα σε λίγα χρόνια θα είναι ένας από τους καλύτερους Άγγλους ηθο.

*Ο μικρὸς Τζέρεμυ Σπένσερ.

'Ο Τζέρεμυ όπως
 όλα τα έγγυλεόπου-
 λα έτσι κι' αυτός
 υπέφερε πολύ από
 τις κακουχίες και
 τις στερήσεις του
 πολέμου. Είπε ένα
 ψηλό παιδάκι, χαρι-
 ζμένο, μ' έξυπνο
 πρόσωπο κι' έκφρα-
 στικά μάτια. 'Εχει
 δε έναν αδελφό με-
 γαλύτερο, τον Ντέι-
 βιντ, που παίζει σε
 ραδιοφωνικά παιδι-
 κά σκέτος από το
 1945.

— Έσύ, Τζέρεμυ,
δεν θάβλεπες να παί-
ξης σε μια «παιδική
ώρα»; τόν ρώτησε
μια μέρα ο αδελφός του.

— Όχι, του άπάντησε άμέσως
ο μικρός, δέν θέλω, γιατί έχω...
άλλες φιλοδοξίες! Θέλω νά παί-
ξω στό κινηματογράφο! Έχεις
κανένα γνωστό νά μέ συστήσης;

Η απάντησή αυτή έκανε έντυ-
πωσι στον Ντρίντινγκ και την ά-
νάφερε σ' όλους τους φίλους του.
Αυτοί πάλι το διηγήθηκαν στους
γονείς τους και μια μέρα παρου-
σιάσθηκε η ευκαιρία να γίνη ό
Τζέρεμυ στάρ. «Έπαιξε ένα ρο-
λάκο στο αγγλικό φιλμ «Άννα
Καρένινα», με τη Βίβιαν Λη, και
αργότερα μερικά ακόμα ρόλους
με άλλους ηθοποιούς. *

Τὸν ρόλο τοῦ Γκουίντο στο
«Χωρὶς Στοργή» τὸν κέρδισε χά-
ρις στὸν ἀδελφὸ του. Ὅταν ἐ-
πρόκειτο νὰ γυρισθῇ ἡταιρία, ὁ
σκηνοθέτης ζήτησε ἕναν μικρὸ
πὺν νὰ ἑμοιαζε μὲ Ἰταλὸ καὶ νὰ
ἤξερε ἀπὸ μουσικὴ. Ζήτησε τὸν
Ντέιβιντ, ἀλλὰ ὅταν τὸν εἶδε,
τὸν βόηκε μεγάλο.

— Μὴ στενοχωριέστε, τοῦ εἶπε τότε ὁ ἑτοιμότητα ὁ Ντεϊ-
βιντ. "Αν δὲν σὰς κάκω ἐγώ, εἶχω καὶ τὸν ἀδελφὸ μου Τζέρεμυ,
ποῦ νομίζω ὅτι εἶνε ὅπως τὸν θέλετε.

Λίγο αργότερα ο τυχερός μικρούλης ανέλαμβανε τον ρολό και υπέγραφε το σχετικό συμβόλαιο.

Ο Έντρεμ Σπένσερ ζή με τους γονείς του και τον αδελφό του σ' ένα μικρό σπίτι ανά περιχώρα του Λονδίνου. Παρά τη σχετική κινηματογραφική δόξα που τον περιβάλλει είναι ένα κο-

λόκαρδο παιδάκι που συνεχίζει το σχολείο του, παίζει όπως όλα τα παιδιά και πηγαίνει συχνά στον κινηματογράφο. Αγαπάει τα αστυνομικά φιλμ και θαυμάζει όλους τους Άγγλους συναδέλφους του. Διηγείται με πολλή χάρη και ξέρει αρκετές χαριτωμένες ιστορίες.

— Ποιὰ εἶνε ἡ καλλίτερη μέ-
ρα τῆς ζωῆς σου, Τζέρεμυ; τὸν
ρωτοῦν συχνὰ οἱ φίλοι του.

—Όταν έπαιξα στη πρώτη μου ταινία, απάντησε ο μικρός στάρ ολόχαρος. Έχω όμως και στην χειρότερη. Είναι η 31 Δεκεμβρίου του 1943. Ο πόλεμος τότε συνεχιζόταν σκληρός, οι χειμώνες ήταν βαρύς και τα τρόφιμα λίγα. Το Λονδίνο την ημέρα ήταν τυλιγμένο στην ομίχλη και το βράδυ στο σκοτάδι. Μαζί με τον αδελφό μου ξεπυκτώσαμε σχεδόν εκείνο το βράδυ περιμένοντας τον Άη-Βασίλη με τα δώρα του... Άλλοι δεν ήρθε και ο μπαμπάς δεν είχε πολλά χρήματα να μας αγοράσει ό,τι θέλαμε. Έγώ π.χ. ήθελα έναν ηλεκτρικό σιδηρόδρομο.

— Μὴ λυπᾶστε, παῖδιά μου, ποὺ
δὲν ἦρθε ὁ Ἄν - Βασίλης, μάς εἶπε ὁ
πατέρας. Ἀσφαλῶς θάρρη τοῦ χρόνου
μὲ τὴν εἰρήνην...»

A. KINCK

A. KINGK

σκοπικά νὰ πῆσιν ἀπὸ τὰ χέρια της.
Ἐγίσκε ἀπὸ τὴν ἀεία κάμαρα, καὶ γύρισε
τρέχοντας στὸ σπίτι της.
— Ὁ παρκομένος σου τῶσκασε!... φώ-
ναξε στὴν Πέρσα.
Ἀμείλητη ἔκεινι, ἀδάκρυτη, ψυχρά, τὴν
κῦτταξε σὰ νὰ μὴν καταλαβαίνει τί τῆς ἔ-
λεγε... Ἡ κυρά - Εὐγενία τὴν κούνησε
δυνατὰ ἀπὸ τὸ μπράτσο:
— Δὲν ἀκούς;... τῆς ξαναφώνησε δυ-
νατὰ. Ἐφυγε, σου λέω!...
— Ἐ, κι' ὅστερα;... ἔκανε ἡ Πέρσα.
Φούντωσε ἡ μάνα:
— Κι' ὅστερα;... στρίγγυλισε. Δὲν κα-
ταλαβαίνεις;... Εἶσαι ἀνάσθητη;... Αὐ-
τὸς ἔφυγε, ἡ ντροπὴ σου ὅμως, ἡ ντροπὴ
ὁλόνων μας, ἔβρινε μέσα στὸ σπλάγχθον σου!
Ἐνα δυνατὸ χαστούκι ἔκανε νὰ κοκκί-
νῃ δυνατὰ τὸ χλωμὸ μάγουλό της Πέρσα.
Δὲν δάκρυσε, δὲν διαμαρτυρήθηκε. Τί νὰ
πῇ;... Τὰ περίμενε πιά ὅλα... Ἀόησε
λοιπὸν τὴ βυελὰ τῆς μητρικῆς ὀργῆς νὰ
ξεσπάσῃ στὸ αἰμορρὸ κεφαλάκι της, μὲ δρι-
σιεῖς καὶ κῦλο...
Καὶ τὸ βοᾶδου, ὅταν γύρισε κι' ὁ ὕδραυ-
λικὸς, ἡ βυελὰ ἔγινε κύριος:
— Ὁ νοικάρης ἔφυγε!... ἀνάγγειλε
στὸν ἄντρα της ἡ κυρά - Εὐγενία.
— Ἐφυγε;!
Τούτπασε ἀπὸ τὰ χέρια τὸ ζεμπίλι, ποῦ
μέσα του εἶχε τὰ ἐργαλεῖα του.
— Ἐφυγε!... Τῶσκασε!... ξανάπε ἡ
Εὐγενία.
Ἐκάτσε βαρὺς σὲ μιὰ καρέκλα ὁ ὕδραυ-
λικὸς. Χοντρές στάλες ἰδρώτα φάνηκαν στὸ
μέτωπό του.
— Καὶ τώρα;... μουρμούρισε σὰ χα-
μένος.
— Τώρα, σὰν τ' ἀπολυώρα!...
— Ποῦ εἶναι ἡ Πέρσα;...
— Μέσα...
— Τί λέει;...
— Τί νὰ πῇ;... Ψευτοκλαίει...
Πετάχτηκε ὁρθὸς ὁ κυρ - Λευτέρης:
— Ὅα τὴ σφάξω τὴν ἄτιμη!... οὐρ-
λίσασε.
Ἐδῶς μιά κλωστή τῆς μεσοπόρτας καὶ
μπήκε μέσ' τὴν διπλανὰ κάμαρα. Ἡ Πέρ-
σα εἶχε τρυπώσει σὲ μιὰ γωνία, τρέμοντας
συγκορημ. Ὁ πατέρας της τὴν ἀπῆλθε
ἀπὸ τὰ μαλλιά, κι' ἄρχισε νὰ τὴ χτυπᾷ
γροθιῖς, στὸ κεφάλι, στὸ πρόσωπο, πα-
ντοῦ... Τὴν πῆρανε τὰ αἵματα τὴν Πέρσα,
κι' ἔπεσε μουγκρίζοντας στὸ πάτωμα. Ὁ
πατέρας της τὴν ἄρχισε τότε στις κλω-
στῖες. Μπήκε στὴ μέση ἡ κυρά - Εὐγενία:
— Σιγά... εἶπε στὸν ἄντρα της, θὰ
τὴ σκοτώσωρ!...
— Νὰ τὴ σκοτώσωρ θέλω!... φώναξε ἀ-
φρισμένος ὁ ὕδραυλικὸς.
Μὲ δύναμι, ἡ γυναῖκα του τὸν τράβηξε
πίσω, καὶ μὲ σπρωξιὲς τὸν ἔβγαλε ἀπὸ
τὴν κάμαρα καὶ τὴν κλειδώσε, παίρνοντας
τὸ κλειδί στὴν τσέπη της.
Ἐπέσε σὲ μιὰ καρέκλα πάλι ὁ κυρ Λευ-
τέρης, χάνοντας τὸ κεφάλι του μέσα στὰ
χέρια του:
— Ἀτμισσμένος!... Ντροπισσμένος!...
ψιθύρισε μὲ φωνὴ ποῦ τὴν ἔκοβαν οἱ λυγ-
μοί.
— Σύχασε... Μὴν κάνης ἐτοι... τοῦ
εἶπε ἡ γυναῖκα του.
— Νὰ σκοτώνουμαι κάθε μέρα στὰ γι-
απιά, καὶ τὸ εὐχарιστῶ τῆς κόρης μου νὰ
εἶν' ἡ ἀτιμία!...
Ἐκείνι τὴ στιγμή, ἄνοιξε ἡ πόρτα, καὶ
μπήκε δειλὰ ὁ Ἀρτέμης.
— Ἐσὺ μόνον μάς ἔλειπες!... τοῦ εἶπε
ὁ ὕδραυλικὸς.
— Πῆγα καὶ τὸν ἠύρα... εἶπε ὁ Στρά-
τος. Καὶ μοῦπε ὅτι... ὅτι δὲν εἶν' αὐτὸς ὁ
πατέρας τοῦ παιδιοῦ!...
Πετάχτηκε ὁρθὸς ὁ Λευτέρης, κι' ἄρπαξε
τὸν κουνιᾶδου του ἀπὸ τὸ λαμπρὸ.
— Δὲν εἶν' αὐτός;!
— Σιγά... ἔκανε μὲ πνιγμένη φωνὴ ὁ
Στράτος. Ὅα μὲ πνίξης...
— Ἐτοῖς ἔπρεπε νὰ τὸν πνίξης ἐσὺ, τὸν
ἄτιμο, ποῦχε μούτρα νὰ σοῦ μιλῇσι γιὰ
τὴν τιμὴ τῆς ἀνιψιάς σου!... Ἀλλὰ, εἰ-
σαι τῆσάρι!...
— Τί φταιεῖ κι' ὁ Ἀρτέμης;... ἔκαν'
ἡ κυρά - Εὐγενία, προσπαθώντας νὰ χω-
ρίσῃ τοὺς δύο ἄνδρες. Μπᾶ, σὲ καλὸ σου.
Τὸν στείλαμ' νὰ κανονίσῃ τὴν ὑπόθεσι, καὶ
βρῆκε τὸν μετὰ τοῦ...
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια...

ιωαίσει η διηρασμένη του καρδιά, ο γιατρός Τάσος Λούζης δινότανε πάλι δόλοψιχα, μ' ένθουσιασμό, στο καθήκον, το αιώνιο, το υπεράνθρωπο καθήκον!... Κι' έκει θαύρισκε την εύτυχία, αυτή που τούγε άρνηθ ή έρωτας...

'Επίλογος

*Ένα δόλοψο άπομεισήμερο του 'Απρίλη η Ρίτα άποχαίρετρε το σανατόριο. Σηκώθηκε για τελευταία φορά από το κρεβάτι της — εκείνο άπομεινωμένο κρεβάτάκι, στην άκοίμηρη γωνία της δεκάτης τρίτης κλινικής των γυναικών... — συμμαζεψε τα πράματα της, κι' έβρισε γύρω της μια στερνή δακρυσμένη ματιά. Είδε άπάνω στα κρεβάτια τις άλλες άρρωστες, αυτές που μένανε, που πολλές τους δεν θα βγαίνανε ποτέ, να την κυτάνε με ζήλεια... Κάθε γωνιά του θαλάμου της ήτανε γεμάτη. Είχε να της διηγηθ ή κι' από μια μελαγχολική ιστορία, είχε να της θυμίση κι' από μια πονεμένη στιγμή... Νά, δίπλα της, στο γειτονικό της κρεβάτι, νόμιμε ακόμα πώς έβλεπε τη Βάσω να την άποχαίρεται με κακία και με άπομεινωμένο το στόμα... 'Απ' την πόρτα πάλι, νόμιμε πώς έάδλεπε το άδύνατο εκείνο άνδρωπάκι με τα κατάμαυρα ρούχα, τον πατέρα της, να προχωρή προς το μέρος της με το πονεμένο του χαμόγελο, για να της φέρη τα φτωχά λουλούδια πουχε πάρε με τα τελευταία του λεφτά... Τώρα, η Ρίτα έβγαίνε από κει με σία γαιερμένη... Άφηνε πίσω της την άρρώστεια, τον πόνο, το κλάμα, για να πετάξη άποφασιστικά προς το φώς, προς τη χαρά, προς τη ζωή.

Τις άποχαίρετρε όλες, μια - μια... Τους υποσχέθηκε ότι θα έαναρρότανε να τις δ ή. Και, σία - σία, με βήματα διασταχτικά, βήκε από το θάλαμο της δεκάτης τρίτης κλινικής των γυναικών...

Κατέβηκε με βήματα που κλονίζόντουσαν τα τσιμεντένια σκαλοπάτια. Στο τελευταίο την περιμένε ο Παύλος, την πήρε στην άγκαλιά του όλος χαρά, την έσφιξε, ζήτησε δίφασίμενος τα χείλια της. Άποφασιστικά τον άπομάκρυνε:

— Όχι έδώ... του μωρουμίρισε.

Της φαίνονταν σάν προκλήρι να δεχτή τον έρωτα εκεί, τόσο κοντά στον πόνο των άλλων... Χωρίς να διαμαρτυρηθ ή, ο Παύλος προχώρησε δίπλα της, σιωπηλός, συγκινημένος...

Ενώ τραβούσανε προς την έξοδο, είδανε να τους πλησιάζ ή ο Λούζης. Φορούσε την άσηπρη μπλούζα του, και στα χλωμά του χείλια άνθιζε ένα χαμόγελο... Μόλις τον είδε, η Ρίτα άφησε τον Παύλο και χύμψε στην άγκαλιά του. Έκεινος της άφησε να κλάψη έκει γι' άρκετη ώρα, χαϊδεωντάς της τα μαλλιά... Δίπλα, ο Παύλος στεκόταν άκίνητος, συγκινημένος κι' αυτός, χωρίς ζήλεια... 'Ο Λούζης πήρε το μικρό χεράκι της Ρίτας που ήτανε παγωμένο, και το ένωσε με το χέρι του Παύλου.

— Άντιο... τους ψιθύρισε. Ζήτησε εύτυχισμένα, άγαπημένα μια παιδιά...

— Δεν θα σ' έξαώω ποτέ!... του φώναξε μέσ' στους λυγμούς της η Ρίτα.

— Ούτε και γώ... της άπάντησε ήσυχά ο γιατρός.

Κι' ύστερα, γυρίζοντας στον Παύλο, συνέχισε:

— Κάνε την εύτυχισμένη... της άείζει... — Θα την κάνω, γιατρέ... του άπάντησε ο Παύλος με φωνή πούτρεμε. Άφθεσε με όμως να σάς έφωριστήσω κι' έγω για όσα κάνατε γι' αυτή...

—'Η εύτυχία που θα της χάρισης, θάνα ή καλύτερη άπόδειξη της εύγνωσύνης σου σε μένα... του έπτε μελαγχολικά ο Λούζης.

Τους συνάδευσε ώς την καγκελόπορτα της είσοδου. Τους άφησε να βγούνε, στη μεγάλη λεωφόρο, στο έάστερο άνοιχτάκι δειλινό, στη ζωή... Σ' κάθε βήμα της, όσα άπομακρύνονταν η Ρίτα γύριζε και τον κύταζε, και τούγνε με τα μάτια της... Κι' ο Λούζης της δακρυσμένα της ματάκιας... Κι' ο Λούζης της έγνεφε κι' αυτός, ώσπου σ' ένε στρίψιμο την έχασε...

Γρίστε τότε, σοβαρός, σκαφτός, και έαντάρη τα δρομάκια του Σανατορίου, μόνας...

ΤΕΛΟΣ

ΑΗ-ΒΑΣΙΛΗΣ

Ο άσπρομελλης γέρος της σοφίας και της παραδόσεως

«Αη Βασίλης δεν είναι ο καθιερωμένος Άγιος δλου του χριστιανικού κόσμου. Οι καθολικοί τον έχουν στο έορτάζον τους, άλλα έντελως τυπικά όπως τους άλλους αγίους... δεν τους εορτάζουν τον Σύλβεστρον, πάπαν Ρώμης. Οι διαμαρτυρόμενοι δεν τον εορτάζουν καθόλου διότι δεν έχουν αγίους. Όλες οι άλλες χριστιανικές αίρέσεις τον άγνοούν. Έν τούτοις αυτές τις ημέρες όλοι οι λαοί της Ευρώπης και της Αμερικής, άκομη και πολλοί από τους μη χριστιανούς, έχουν αποτυπωμένο στη φαντασία τους και οι κάρτες τους κι' αναφέρουν στις κουβέντες τους έναν άσπρο-μάλλη γεροντάκο που έρχεται από μακριά φορτωμένος δώρα για τα παιδιά και τους μεγάλους. Είναι ο Αη - Βασίλης της Καισαρείας, με τό καλαμάρι, την πέννα και τό χαρτί της ελληνικής παραδόσεως.

Ο μεγάλος Έλληνας σοφός γεννήθηκε κατά τό 330 μ. Χ. στην ακμάζουσα εκείνη την εποχή Καισαρεία της Καππαδοκίας, όπου κυριαρχούσε τότε τό ειδωλολατρικό πνεύμα. Βασίλειος της περιοχής ήταν ο σκληρότατος Ουάλης και Έπαρχος Καππαδοκίας ο αίμοδόρος Μόδεστος.

Τή νύχτα της 25 'Ιουνίου 363 πέθανε, υπό κύπτοντας στα τραύματα που είχε πάρει σε μία μάχη με τους Πέρσας, ο αυτοκράτωρ 'Ιουλιανός, ένας από τους άγριότερους διακτές του Χριστιανισμού. Προτού παραδώση την τελευταία του πνοή, έ 'Ιουλιανός, πήρε αίμα από τις πληγές του, τό σκόρπισε στον άέρα και διεκήρυξε, τή μεγάλη του όμολογία για την ακατάβλητη δύναμη του Χριστιανισμού: «Νενίκηκας με 'Ιησού κορέσθητι Γαλιλαίε».

Ο Χριστιανισμός, με τό θάνατο του 'Ιουλιανού εγγλύτωσε από ένα φοβερό εμπόδιο, άλλα δεν θα σημείωνε την έκπληκτική έξαπλωσι που σημείωσε κατοπιν άν δεν βρισκόταν στη ζωή, ακριβώς αυτή την κρίσιμη και άποφασιστική στιγμή ο σοφός Βασίλειος και ο θεολόγος Γρηγόριος ο Ναζιανζηνός.

Η μητέρα του Βασιλείου Έμμέλεια ήταν μία ένάρετη, μορφωμένη και έξυπνη γυναίκα και άφοσιώθηκε μ' όλη της τήν ψυχή στην πνευματική πρόοδο του παιδιού της. Τό έστειλε στην Αθήνα για να συμπληρώση τις σπουδές του. Εκεί ο νεαρός σπουδαστής, που έπρόκειτο ν' άναδειχθί άργότερα ένας από τους μεγαλύτερους σοφούς του Χριστιανισμού σπούδασε την κλασσική ελληνική φιλολογία και άφού μύηθηκε στα μυστικά του άρχαιου πνεύματος έπείσתרψε στην πατρίδα του όπου άρχισε την άγωνιστική του δράσι για διαμόρφωσι ενός νέου κόσμου, σπιριγμένο επάνω σε γερά ήθικά βάθρα.

Όταν άρχισε να αποδίδει ο άγώνας του, ο Βασίλειος έκανε μία μεγάλη χειρονομία που τον έξύψωσε στη συνείδησι των θαυμαστών του: Απαρνήθηκε τα άγαθά της ζωής, έγκατέλειψε τό έπάγγελμα του, περιεβλήθηκε τό σχήμα του άσκητου και άφού μίκρυνε στους φτωχούς τό μερίδιό της τεραστίας κληρονομίας περιουσίας του, άποσύρθηκε μαζί με τον Γρηγόριο στον Πόντο, όπου και άρχισε νέους, εύρύτερους, άγώνες υπέρ της χριστιανικής έκκλησίας.

Η σχετική με τή διανομή της περιουσίας του χειρονομία και η κατοπιν, ως την τελευταία ημέρα της ζωής του, ανεξάντλητη δράσις του υπέρ των φτωχών, έδωσαν άφορμή στη δημιουργία του έθιμου των πρωτοχρονιάτικων δώρων, που κατέκτησε όλο τον κόσμο και διατηρήθηκε ως τις ημέρες μας. (Η σύμπτωση της Πρωτοχρονιάς με τα δώρα όφείλεται στο ότι ο Βασίλειος πέθανε την 1ην 'Ιανουαρίου 379).

Στην Καππαδοκία και τον Πόντο είχε πέσει τότε μία φοβερή έπιδημία ή όποια έθέρριζε τον κόσμο, Καυμιά έπιστηνα

νική βοήθεια δὲν ἦταν δυνατόν νὰ πα-
ρασχεθῇ, ἐνὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος οἱ
πλούσιοι μάευναν τὰ χρήματά τους
καὶ ἀνάληγτοι ἐμπρὸς στὴν τραγωδία
ἐφευγαν γιὰ τὴν Κωνσταντινούπολι ἡ
τὰς Ἀθήνας. Ὁ Βασίλειος ἔκανε τότε
μιὰ μεγάλη περιδεία σ' ὅλες τίς
χρυσωμένες ἀπὸ τὴ φανερὴ ἐπιδημία
περιοχές, σκόρπισε μὲ τὸν γλυκύτα-
το λόγο του παρηγορία καὶ θάρρος
στὸν τρομοκρατημένο λαὸ καὶ κατάρ-
θωσε νὰ συγκινήσῃ τοὺς πλουσίους
καὶ νὰ τοὺς πείσῃ νὰ διαθέσουν τὰ
πλούτη τους στοὺς φτωχοὺς.

Ἡ δράσις τοῦ Βασιλείου ἐξηγεῖρε
τοὺς διοικητικοὺς ἄρχοντας τῆς πε-
ριοχῆς, ὅλους Ἀρειανούς! Ὁ ἐπαρ-
χος Μοδέστος τὸν ἔκαλεσε καὶ τὸν
διέταξε νὰ σταματήσῃ τὴ δράσις του
ἀπειλώντας τον μὲ «δημιεῦσιν, ἐξο-
ρίαν, βάσανον ἢ θάνατον». Ὁ μεγα-
λὸς σοφὸς ἀπάντησε μὲ ἀπάνεια:
— Φοβερίσέ με μὲ ὅτι ἄλλο θέ-
λει, γιὰτὶ αὐτὰ δὲν με φοβίζου.
Δημιεῦσιν περίουσι δὲν φοβάται ἔ-
νας ἄνθρωπος ποὺ δὲν ἔχει παρὰ λί-
γα τριμμένα ρούχα καὶ μερικά βιβλία.
Τὴν ἐξορία ἐπίσης, γιὰτὶ σὲ αἰωνό-
ποτε μέρος τῆς γῆς θὰ εἴναι ἀδο-
κίμος ἀπάρσις· οὐτε καὶ θάνατος
γιὰτὶ τὸ ἀσθενικὸ σῶμα μου θὰ νε-
κρωθῇ μὲ τὴν πρῶτη πλῆγη. Τὸν θά-
νατον δὲν τὸν φοβώμαι γιὰτὶ θὰ μὲ
φέρῃ γρηγορώτερα κοντὰ στὸ Θεό.

Ἀφ' ὅρα καὶ ἀπ' ἀνταρὰ αὐτῆ ἀπάντησις ὁ Μοδέστος
τοῦ ἔργου ὡς τὴν τελευταία στιγμὴ τῆς ζωῆς του. Ὁ θάνατος
τοῦ ἦταν ἡμέρα λαϊκοῦ προσκυνήματος.

Στὴν ἱστορίαν τοῦ Χριστιανισμοῦ κανένας Ἅγιος δὲν κα-
τέκτησε τὴ λαϊκὴ ψυχὴ τόσο ὅσο ὁ Βασίλειος. Ὁ ἑλληνικὸς
λαὸς εἰδικὸν τὸν ἀπεθανάτισε μὲ τὴν παράδοσιν καὶ τὸ τρα-
γουδι του. Ἔτσι ὁ Μέγας Βασίλειος ἐγίνε ὁ «Βασίλης», ὁ
ἀσπασμὸς, ὁ γενναῖος, ὁ γλυκύτατος ἀσπρομάλλης γέρος
τῆς Πρωτοχρονιάς, ὁ ἀγαπημένος τῶν παιδιῶν, ἡ λατρεῖα τῶν
ἐγγέλων. . . Ὁ «Βασίλης» ποὺ μὲ ἀφέλεια καὶ ἀπλότητα τὸν
προσφωνεῖ ὁ λαϊκὸς τραγουδιστής:

Βασίλη μ' πόθεν ἔρχεσαι;
καὶ ποῦθε κατεβαίνεις;
Κάτσε νὰ φᾶς, κάτσε νὰ πῆς
κάτσε νὰ τραγουδήσεις. . .».

Κ. Ζ. Π.

19

ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Για ένα χρυσό σταυρό...

Ο Γιάγκος Σάρδης βγήκε από το χρυσοχείο πολύ στενοχωρημένος. Τί κρίμα! Με τα λεφτά που διέθετε δεν θά μπορούσε ν' αγοράσει το χρυσό εκείνο σταυρό — που στοίχιζε τα διπλάσια! — για να τον χαρίσει την παραμονή της Πρωτοχρονιάς, στη Βασιλική, την αγαπημένη του, που είχε την άλλη μέρα τη γιορτή της. Είχε τόσον πόθο να της κάνει ένα ωραίο δώρο! Και πώς θά χαιρόταν η καλή του γι' αυτό!

Ναί, Μα πώς να γινόταν; Αλλά, ήταν μικροπάλαιος ο Σάρδης. Και για το δώρο της αγαπημένης του είχε προεξοφλήσει από χτες ένα δολάριο μισό του. Κι ένας Θεός πιά τώρε, πώς θά τώλε ο ίδιος όλο τον έρχομενο μήνα...

Δεν τον ένοιαζε όμως: η αγάπη της Βασιλικής του ήταν η χαρά, που ζέσταινε και φωτίζε τη ζωή του — ήταν ο αληθινός του πλούτος.

Και τώρα, πώς να κάνει, που δεν μπορούσε να της δωρήσει το σταυρό;

Έξαφνα τούρψε μια έμπνευση! Θά πήγαινε στη λέσχη του κύρ Μελέτη, την κρυφή, όπου συνηθίζαν αρκετοί γνωστοί του, καθώς κι ο Μίκας, συνάδελφος του στην ίδια Τράπεζα. Έπαιζαν — λέει — τζόγο εκεί, μπακαρά κι άλλα παιχνίδια τυχερά, τέτοιες ημέρες. Καί, όπως έλεγαν, σχεδόν πάντα κερδίζουν...

Τού Γιάγκου γενικά δεν του άρεσαν αυτά. Γνωστικό και σοβαρό παιδί, καταλάβαινε πως τα παιχνίδια και το κυνήγημα της Τύχης γίνεται, με τη συνήθεια, πάθος επικίνδυνο.

Μα σήμερα, η έπιθυμία να αποκτήσει το δώρο για την αγαπημένη του, τον έκανε να το αποφασίσει. Έτσι θά δοκίμαζε, για μια και μόνη φορά, την τύχη του και την τύχη της Βασιλικής. Φυσικά, δεν θά ξανοιγόταν ανόητα σε χοντρό παιχνίδι. Αν έχανε, δεν θά επέμενε να διακινδυνεύει, ότι είχε και δεν είχε. Αν, πάλι, κερδίζε, δεν θά παρασυρόταν από τ' ανέλπιστο χρήμα. Τού άρκούσε να κερδίσει την αξία του χρυσού σταυρού — έστω και τα μισά, για να συμπληρώσει, μ' όσα είχε, όλο το ποσό.

Τό αποφάσισε, λοιπόν, πήγε... κι η Τύχη του φέρθηκε σκληρά.

Βιαστικός, γιατί είχε άργήσει, προσπαθώντας να κρύψει την απελπισία του, γιατί είχε χάσει στη λέσχη σχεδόν όλα τα λεφτά του, έτρεξε ο Γιάγκος, άργα το απόγευμα, να συναντήσει την αγαπημένη του σε μιά απόμειρη πάροδο, πίσω από το Ζάππειο.

Τή βρήκε γευριασμένη: — Μα πού ήσουν, τέλος πάντων; τού

είπε απότομα και απόφυγε να τον φιλήσει. Σχεδόν μισή ώρα, σε περιμένα... — Βασιλική μου, να με συγχωρήσεις, αγάπη μου! Τής είπε, κοιτάζοντας. Μου έτυχε κάτι... έκτακτο... και χρειάστηκε να περάσω από το γραφείο...

— Δεν το καταλαβαίνω αυτό... Και προχτές το ίδιο πάλι έγινε — σύστημα το έχεις... Κι' εγώ δεν μπορώ άποψε να μείνω για πολύ. Δυσκόλτα ξέφυγα από το σπίτι. Έχουμε, βλέπεις, έτοιμασία γι' αύριο. Και δεν πρέπει ν' άργήσω. Άνησυχσα κιόλας, ξέρεις...

— Καλά, μην κάνεις έτσι, χρυσή μου! τής είπε, με τόνο που προσπαθούσε να τον κάνει ευθύμο. Δεν θ' άργήσουμε. Άφυσέ με, να σε ιδώ λιγάκι και να σ' ευχθώ και για τη γιορτή σου. Χρόνια πολλά κι' αγαπημένα, γλυκειά μου!

Κι' έσκυψε και τη φίλησε στο μάγουλο. Εκείνη δέχτηκε το φιλή του με συγκρατημένο αίσθημα. Ωστόσο τού αποκρίθηκε με καλωσύνη:

— Σ' ευχαριστώ, Γιάγκο μου! Κι' ύστερα πρόσθεσε:

— Περπατούμε λίγο μαζί, πρὸς τὰ πάνω;

Έστριψαν στην όδο 'Ηρώδου τού 'Αττικού. Ο νέος πήγαινε δίπλα της σιωπηλός. Δεν εύρισκε τί να της πη, μέσα στη στενοχώρια του.

— Λοιπόν;... έκανε ζωηρά η κοπέλλα: Δεν μου λες τὰ νέα σου;

Ο Γιάγκος τής έπιασε τὸ μπράτσο και τώσφιζε με τρυφερότητα.

— Ξέρεις, γλυκειά μου... είπε. 'Ηθελα σήμερα, για τη γιορτή σου, να σου προσφέρω κάτι... ένα μικρό δώρο. Μα δεν τὰ κατάφερα... δεν μούδωσαν από την Τράπεζα... Σου ζήτη συνώνυμν...

— Μα τί λες τώρα! τού άπάντησε εκείνη με μισό στόμα. Δεν πειράζει, καυμένη!.. Δεν είναι ανάγκη να στενοχωρηθής...

— Όχι, όχι! Βέβαια μπορούσα και τώρα να σουφέρνα κάτι, πρόχειρο... Μα τὸ ανέβαλα, για πολύ σύντομα πάντως... Σου τὸ υπόσχομαι!

— Όχ, καμένη και σύ, μην ένοχλήσας! τού αποκρίθηκε εκείνη, με μία κίνηση δυσφορίας.

Κι' ύστερα από ένα λεπτό, καθώς βγήκαν στη λεωφόρο Κηφισσίας, τού είπε αποφασιστικά:

ΝΤΕΡΜΠΥ ΒΑΤΡΑΧΩΝ

Μετά τὸ πέρας τής συγκομιδής τού ρυζιού στο Κρόουλεϊ τής Λουϊζιάνας έγινε μία θεσπιστική κούρσα... Βατράχαν. Η πόλις Ραί-αμς έχει ειδικευθ στην εκγύμναση των κουβ-τραχαν αυτών και τους έστειλε στις κουβ-τραχαν με τους θηλυκούς τζόκεϊ τους. Με τη σε, με τους θηλυκούς τζόκεϊ τους, οι θηλυ-φώνι τους και με μία λεπτή ράβδο, οι θηλυ-φώνι αυτοί τζόκεϊ έρεθίζουν τους βατράχους τους και τους παρακινούν να συνεχίσουν τὸ τρέξιμο όταν αυτοί εΐδουν διάδοσι να σταματήσουν.

— Θα σ' αφήσω εδώ, Γιάγκο! Πρέπει τώρα να φύγω, για να μη με υποψιαστούν στο σπίτι...

— Και πότε θά σε ιδώ πάλι; τή ρώτησε.

— Καλά, καλά, θά σου παραγγείλω... Καληνύχτα! είπε η νέα και τούδωσε τὸ χέρι της βιαστικά.

Ο Γιάγκος απόμεινε σαστισμένος με τὴ στάση της.

— Καληνύχτα... μουρμούρισε τέλος.

Μα η Βασιλική δεν τον άκουσε: Τὰ βήματά της άντηχούσαν πεταχτά, ζωηρά, σὺν άντικρυνό πεζοδρόμιο...

Δυὸ μέρες πέρασαν. Τὸ μεσημέρι τής τρίτης μέρας, μπαίνοντας στην κάμαρά του, ο Γιάγκος βρήκε ένα γράμμα. Ήταν τής Βασιλικής. Με λαχτάρα κι' άνησυχία μαζί τὸ άνοιξε και διάβασε:

«Γιάγκο! Τὸ γράμμα μου αὐτὸ θά σε λυπήσει, αλλά δεν μπορώ να κάνω διαφορετικά. Ὑστερ' από την τελευταία μας συν-ρήτη, σκέφθηκα πολλά. Ἄν και ξερω νάντησι, σκέφθηκα πολλά. Ἄν και ξερω πόσο μ' αγαπάς, κατέληξα στην άπόφασιν να σταματήσωμε ως εδώ τὴ φιλία μας, γιατί από πολλά πράγματα διαπίστωσα, ότι δεν ταιριάζομε έμεις οί δυὸ. Ἐπειτα, ἡ προχθεσινή σου στάσι μου φάνηκε πολύ περιφρονητική: οὐτ' ένα μπουκετάκι λου-λούδια δεν θυμήθηκες να μου φέρης για τὴ γιορτή μου — όσο κι' αν θέλησες να δι-καιολογηθής... Τὰ σκέφθηκα λοιπόν, τὰ ζύγισα όλα, και ἡ άπόφασί μου είναι ὀρι-στική.

» Σε παρακαλῶ πολὺ να μὴ προσπαθή-σης να με συναντήσεις. Οί εξηγήσεις πε-ριτεύουν, και δεν πρόκειται ν' αλλάξω γνώμη. Ἄς μείνωμε, με τὴν καλή άνάμνη-σιν, ως εδώ. Αὐτὸ είναι τὸ καλλίτερο και για τὸς δυὸ μας...».

Τὸ γράμμα — που είχε αντί υπογραφῆς μιά τζιόρα — ξέφυγε άπ' τὸ χέρι τού Γιάγκου. Ἐνα δάκρυ είχε κυλήσει πάνω του...

Ἡ καρδιά του είχε ματώσει... Στην πρώτη του άναστάτῳσι, μέσα στην άγωνία του γιατί έχανε τὸν έρωτά του, σκέφτηκε να τρέξει, να τὴ βρῇ και να τής ζητήσει εξηγήσεις για τὴν άναπάντεχη ά-πόφασί της. Μα ἤξερε καλά τὴ Βασιλική πόσο εγωίστρια ήταν. Κι' έκρινε πως θά-ταν μάταιη κάθε του προσπάθεια να τής αλλάξει τὴν ιδέα...

Ἄργότερα, όταν κάπως ήρέμησε από τὴν κατάπληξι και τὴν άλλοφροσύνη του, μιά πίκρα γέμισε τὴν καρδιά του. Τὸν πῆ-ρε τὸ παράπονο. Γιατί ἡ Βασιλική ήταν ἡ πρώτη του αγάπη.

Ἡ πρώτη — και ἡ στερνή... Αὐτὸς δεν έμοιαζε τὸς άλλους νεαρούς, τὸς δανθῆ-δες και τὸς ντιστεγκέδες που νοιάζονται μόνο για κόρτε, για να περνοῦν μονάχα τὸν καιρό τους με τὰ κορίτσια.

— Όχι! Αὐτὸς ήταν από τὴς ψυχῆς εκείνες που μπορούν και να πεθάνουν για τὴν ά-γάπη τους!

Να πεθάνη... Γιατί όχι; Ήταν μονά-χος στη ζωή, ὥσπου γνώρισε αὐτή, τὴν άπιστη κι' έπιπόλαιη κοπέλλα. Στὸ αἶσθη-μά τους βρήκε τὴ βαθύτερη δικαίωσιν, τὴν αληθινὴ χαρά.

Μά, τώρα, γύρω του, όλα ἦσαν γκρεμι-σμένα, συντρίμια τὰ όνειρά του, συντρί-μι κι' ἡ φτωχούλα του ἡ καρδιά...

Τὸ άλλο πρωινό, ψηλά στ' Ἀναφιάτικα, άναστατώθηκε ἡ γειτονιά από τὴν εἰδησι:

— Ένας σκοτωμένος! Έπεσε από τὴν Ἀκρόπολι!... Εξφώνιζαν οί γυναίκες.

Γύρω άπ' τὸ πῶμα τού δυστυχισμένου αὐτόχειρος με περιέργεια νοσηρή, μαζεῦτη-καν τὰ παιδιά τής συνοικίας.

Καθὼς είχε χτυπήσει στὸς βράχους πέ-φτοντας τὸ κρανίον του είχε σπάσει και στὸ πρόσωπό του είχε άπλωθῇ σάν κόκκινη μά-σκα τὸ αἷμα...

— Ἀχ, τὸν άμοιρο τὸ λεβέντη!... Ελε-γαν οί πονόψυχες γυναίκοῦλες.

Ήταν ὁ Γιάγκος ὁ Σάρδης. Σε λίγο, έφτασε ἡ άστυνομία και κοῦδάλισε μ' ένα άμάξι στὸ νεκροταφεῖο τὸ ρωμαντικὸ έρα-στή, που είχε παίξει τὸν έρωτά του στὰ χαρτιά κι' έχασε — Τὴ ζωή του!... ΒΕΡΘΕΡΟΣ

— ...Λοιπόν Τετό, μόλις άκού-σης και πῶ: «τὰ ρέστα μου!» θά τρέξης να σέυσης τὰ φῶτα!... (Τού Ἀρχέλαου)

Υποβρύχιον «Υ1»

**Ή και ξένου
ΕΚΟΠΟΙ**
ΕΛΛΑΔΑ
ΧΙΟΥ «Υ1»

θεσι, άρχισε νά βάλλη μέ τό πυροβόλο του γιά ν' άχρηστέψη μία ώρα άρχήτερα τό ίσπανικό. Έρριξε σαρανταδύο βολές, τού έπε-
σαν όλες σέ στόχο. Στό μεταξύ, οί άντρες τού ξένου φορτηγού
είχαν καθελκύσει τίς βάρκες τους κι' άπομακρύνονταν δλοταχώς
άπό τό σημείο τής μάχης. Πολλοί έπείσαν στή θάλασσα και
προσπαδύσαν νά φτάσουν κολυμπίώντας στή στεριά. Άπ' αυ-
τούς οί Έλληνες συνέλαβαν πέντε αιχμαλώτους, άνάμεσα στους
οποίους ήταν και ό Ισπανός κυβερνήτης τού πλοίου 'Αλβείρα,
τραυματισμένος. Άφού τούς υπέβαλαν σέ άνάκριση — οί τέσ-
σερες ναύτες ήσαν Έλληνες — κι' άφού τούς περιποιήθηκαν όσο
καλύτερα μπορούσαν, τράβηξαν γιά τό Πόρτ — Σάιτ όπου και
τούς παρέδωσαν σέ μία άγγλική βενζινάκατο. Έπειτα τό ύπο-
βρυχίο ξεκίνησε γιά τή βάση του, τή Θηρυττό.

Λίγες μέρες αργότερα, ο «Κατωάνισος» εφευγε και πάλι για τὸ Αἰγαίο. Αὐτὴ ὁμως ἦταν κι' ἡ τελευταία του περιπολία. Στις 14 Σεπτεμβρίου 1943, ἐξω ἀπὸ τὴν Σκιάθου «ἐπεσημάνθη» ἀπὸ μιὰ γερμανικὴ κορβέττα. Τὸ υποβρύχιό εἶχε τὴν ἀτυχία νάχη ἀριστερά του ἐνα ἀπέραντο ναρκωτόδιον. Δεξιὰ του ἔσκαζαν ἡ ἀριστερά μετὰ τὴν ἄλλη οἱ βύμβες βυθοῦ ποὺ τὸ ἀνάγκασαν νὰ ἀναβυθῇ. Ὁ Γερμανὸς κυβερνήτης, ἀντιπλοίαρχος Φόλχαϊμ, εἶχεν ὑποψίᾳ περὶ τοῦ ἀντιπλοίαρχου Βασίλη Λάσκο ποὺ εἶχε ἀποτιθέσει πρὸς τὸν ἀντιπλοίαρχο Βασίλη Λάσκο μὲ καυστρομένους τοὺς ηλεκτροκινήτρους τοῦ υποβρυχίου του καὶ δὲν μπορούσε πιά νὰ καταδυθῇ. Στὴν ἀπελπιητικὴ ἐκείνη στιγμή, ὁ Ἕλληνας κυβερνήτης δὲν διάταξε καθύλου. Καὶ διάταξε ἀμέσως νὰ πάρουν θέσι μάχης. Ἔτσι τὸ κανονίδι ἄρχισε καὶ ἀπὸ τῆς δυὸ μεριέ. Ἐφτά Γερμανοὶ, ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους κι' ὁ ὑπάρχος Ζέγκερ τραυματίστηκαν, ἐνῶ ἕνας ἄλλος ἐφέπτε νεκρός. Δώδεκα μόλις βολές πρόφτασε νὰ ρίξη ὁ «Κατωάνισος» μὲ τὸ μοναδικὸ πυροβόλο ποὺ διέθετε, ἐνῶ τὰ βλήματα καὶ οἱ σφαῖρές ἀπὸ τὰ πολυβόλα τοῦ ἐχθροῦ, θέριζαν τὸ κατώστρωμά του. Τριαντατέσσερες Ἑλληνες, μαζὶ μὲ τὸ θρυλικὸ κυβερνήτη τους, τὸ Βασίλη Λάσκο, ἔπεσαν νεκροὶ γιὰ νὰ κρατήσουν ψηλά τὸ γόνιμο τῆς Ἑλλάδος. Γιατὶ οἱ Ἕλληνες δὲν πολεμοῦν μονάχα ὅταν ἔχουν σίγουρη τὴ νίκη, μὰ καὶ στὴν περίπτωση ποὺ ἄλλοι τὸ νομίζουν τρέλλα νὰ πολεμήσουν. Ἀλλοὶ δεκαεφτά άντρες — ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους ἦσαν ὁ Βρετανὸς υποπλοίαρχος Ἐκτωρ Χόργκαν κι' ὁ υπαξιωματικὸς τηλεγραφητής Σμιθ — βαρεῖα πληγωμένοι πιάστηκαν αἰχμαλώτοι. Ἀπ' αὐτοὺς οἱ τέσσερες, μαζὶ μὲ τοὺς ἑπτὰ Γερμανοὺς τραυματίες, μεταφέρθηκαν ἀεροπορικῶς ἀπὸ τὴ Χαλκίδα στὴν Ἀθήνα. Τοὺς Ἕλληνες τοὺς ἐκλείσαν ἀμέσως στὸ νοσοκομεῖο τῶν φυλακῶν Ἀβέρωφ, ἀπ' ὅπου κατ' ὀρθότατον ἀργότερα νὰ δραπετεύουσιν. Αὐτὴ ὁμως εἶνε ἄλλη ἱστορία ποὺ τὴν ἀφήνωμα γι', ἄλλοτε...

Οι μόνοι που σώθηκαν από την καταστροφή του «Κατάνη» ήταν τρεις: Ο τότε υποπλοίαρχος και νυν αντιπλοίαρχος Κ. Ήλιος Τσουκαλάς και οι τότε υπαξιωματικοί και νυν κλεφυσταί Άντωνιος Άντωνίου και Άναστάσιος Τσίγγρος. Η τύχη και το θάρρος τους, τους βοήθησαν να μη πιστώσει αιχμαλώτοι από τους Γερμανούς. Για να γλυτώσουν όμως κολυμπήσαν επί ξύνα ως συνείχεια και τέλος τα ξημερώματα της 15 Σεπτεμβρίου κατάφεραν να γαντζωθούν στα βράχια της Σκιάθου. Ήταν και-τότε ο δύναμεις τους τους έγκατέλειπαν. Κατάκοποι κι άρρω-στοι, νεμάτοι αγωνία και θλίψη για τους χαμένους συντρόφους τους, βγήκαν στο υψοί και κεί φιλοεξέλληναν από την οικογένεια Σαμπούρα. Την επομένη διεπεραιώθησαν άπέναντι στο Πήλιο κι ύστερα από μία σκληρή όδοιορία και αλλεπάλληλες περιπέ-τειες, κατόρθωσαν να έρθουν σ' επαφή με τη βρετανική απο-

Ὁ «Κατάννης» κινδύνευε τώρα να βληθῇ ἀπὸ τὰ γερμανικά φυλάκια τῆς Πλατανίας. Γιὰ νὰ προλάβῃ λοιπὸν μιὰ τέτοια ἐπιτροδόλο του γιὰ ν' ἀχρησιμεύῃ μιὰ ἔρριβε σαρανταδύο βόλες, ποὺ ἔπε-
ρσε, οἱ ἄντρες τοῦ ξένου φορητοῦ
αὐτοῦ, κ' ἄπομακρύνονταν ὀλοσχερῶς
Πολλοὶ ἔπεσαν στὴ θάλασσα καὶ
ἀπολιμπάνοντας στὴ στεριά. Ἄπ' αὐ-
τὲντε σιχαλώτους, ἀνάμεσα στοὺς
κυβερνήτες τοῦ πλοίου Ἀλβέιρο
ὑπέβαλαν σὲ ἀνάκρισι — οἱ τέσ-
ταν κ' ἄφου τὸν περισπρήθηκαν ὅσο
ἔβλεπε τὸ Πόρτ - Σάιτ ὅπου καὶ
ἔκειτο ἡ βενζινακτό. Ἐπειτα τὸ ὑπο-

Λίγες μέρες αργότερα, ό «Κατάνης» έφευγε και πάλι για τó Αίγαίο. Αυτή όμως ήταν κι η τελευταία του περιπέτλια. Στις 14 Σεπτεμβρίου 1943, έξω από τή Σκιάθo «έπεσημάνη» από μία γερμανική κορβέττα. Τό υποβρύχιο είχε τήν ατυχία νάχη άριστέρα του ένα άπέραντο ναρκoπέδιο. Δεξιά του έσκάζαν οι μία μετά τήν άλλη οι βόμβες βυθoύ που τó ανάγκασαν νά άνoδυθεί. Ό Γερμανός κυβερνήτης, αντίπoιαρχος Φόλχαϊμ, έλεγε ύπέρ αυτού όλες τίς εννοικές συνθήκες πλοίου επιφανείας, έν αντίθεσι πρós τόν αντίπoιαρχο Βασίλη Λάσκο που είχε άπομείνει, μετά τήν έκρηξη τών βoμβών βυθoύ, μέ κατεστραμένους τούς ηλεκτροκινητήρες του υποβρυχίου του και δέν μπορούσε πιά νά καταδυθεί. Στην απελπιστική εκείνη στιγμή, ό «Έλληνας κυβερνήτης δέν δίστασε καθόλου. Και διάταξε άμέσως νά πάρουν θέσι μάχης. Έτσι τó κανονικό άρχισε και από τίς δύο μεριές. Έφτά Γερμανοί, άνάμεσα στους οποίους κι ό ύπαρχος Ζένκερ τραυματίστηκαν, ένά ένας άλλος έφευγε νεκρός. Δώδεκα μόλις βoλές πρόφτασε νά ρίξει ό «Κατάνης» μέ τó μοναδικό πυροβόλό που διέθετε, ένά τα βλήματα και οι σφαίρες από τα πολυβόλα του έχρoυ, θέρizαν τó κατάρωμά του. Τριαντατέσσερες «Έλληνες, μαζί μέ τó θρυλικό κυβερνήτη τους, τó Βασίλη Λάσκο, έπεσαν νεκροί για νά κρατήσουν ψηλά τó γόητρο τής Έλλάδας. Γιατί οι «Έλληνες δέν πολεμούν μονάχα όταν έχουν σίγουρη τήν νίκη, μά και στην περίπτωση που άλλοι τó νομίζουν τρέλλα νά πολεμήσουν. Άλλοι δεκαεφτά άντρες — άνάμεσα στους οποίους ήσαν ό Βρετανός υποπoιαρχος Έκτωρ Χόργκαν κι ό υπαξιωματικός τηλεγραφητής Σμιθ — βαρέα πληγυμένοι πιάστηκαν αχμάλωτοι. Από αυτούς οι τέσσερες, μαζί μέ τούς έφτά Γερμανούς τραυματίες, μεταφέρθηκαν άεροπορικά από τή Χαλκίδα στην Αθήνα. Τούς «Έλληνες τούς έκλεισαν άμέσως στό νασοκομείο τών φυλακών Αβέρωφ, άπ' όπου κατάρωσαν άργότερα νά δραπέτευσουν. Αυτή όμως είνε άλλη ιστορία που τήν άφήνουμε για άλλoτε. . .

Τὰ βλήματα καὶ οἱ σφαίρες ἀπὸ τὰ πολυβόλα τοῦ ἐχθροῦ
βέριζαν τὸ κατὰστρωμα τοῦ «Κατσώνη»...

στολὴ τοῦ στρατηγεῖου Μ. Ἀνατολῆς. Ἀρχηγὸς τῆς ἀποστολῆς
ἦταν ὁ λοχαγὸς Χ. Νταϊήλ (Μ.Ο.4) ποὺ εἶχε ἐρθεῖ στὴν Ἑλλάδα
τὸ 1942, μαζί με ἄλλους πέντε Βρετανούς. Ἐνα ἀγγλικὸ ὑπο-
δύχιο τοὺς ἐβγαλε μέρα μεσημέρι στὸν ὄρμο Νύμφη τῆς Μάνης,
σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ σημεῖο ποὺ οἱ Ἴταλοι εἶχαν τὰ ἐπα-

Γὰ βλήματα καὶ οἱ σφαῖρες ἀπὸ τὰ πολυβόλα τοῦ ἐχθροῦ
θέριζαν τὸ κατὰστροφμα τοῦ «Κατσώνη»...

δόντουσαν. Ύστερα ἔσπασε τὸ πᾶν μπαμπούνι, τὸ πίκι. Ὁ ὑποκελευστὴς Ἀντωνίου, ἀνέβηκε ὡς ἐκεῖ καὶ μέσα στὴν πίσσα τῆς νύχτας, κατάρρε νὰ τὸ διορθώσῃ. Ὅταν κατέβηκε, τὰ χέρια του ἦσαν ξεγδαρμένα, κι' ἔστασαν αἷμα. Μὰ ἡ ἐπισκοπὴ δὲν ἔσταξε πολλὴν ὥρα, Λάσκαρε πάλι τὸ πᾶν καὶ τὴν ἀνάγκη τοῦ ὁλοκλήρου. Κι' ἡ περιπέτεια αὐτὴ συνεχίστηκε μὴν ὁλοκλήρην Β' σὺν-
δα. Οἱ τρεῖς ὁμῶς Ἕλληνες ἦσαν ἄντρες δοκιμασμένοι, ἤξεραν νὰ δομᾶζοι τὴν θαλάσσια καὶ τὴν φοιρτομένης της...

Τέλος έφτασαν στα μικρασιατικά παράλια. Έκείνο που κά-
πως τους απησυχούσε τώρα ήταν ο τρόπος που θα τους δεχόν-
τουσαν τα τουρκικά φυλακία της περιοχής. Άλλα έτυχε να κοι-
μούνται οι φρουροί. Κι έτσι κανένα φυλακίο δεν τους πήρε εί-
δησι. Οι τρεις τουλημνοί άντρες προσέπεσαν τα φυλακία απα-
ρτήρητοι, προχώρησαν στα εσωτερικά κι έφτασαν, έπειτα από
πολλές περιπέτειες, στις Κυδωνίες (Αίβαλ) όπου και συνελή-
φθησαν. Όπως ήταν φυσικό οι Τούρκοι, σαν υψότεροι που ήταν,
αναγκάστηκαν να τους περιορίσουν ως φυγάδες σ' ένα μικρό
στρατόπεδο. Άλλα κι από κει κατάρθωσαν να δραπέτευσουν
και να φτάσουν στο ελληνικό Προξενείο, όπου τους υποδέχτηκαν
σαν πραγματικούς... νεκρασπόμενους! Στη Σμύρνη, ο κ.
Τσαουκαλάς συναντήθηκε με το διοικητή του «Αδρια» αντιπλοίαρχο
κ. Ιωάννη Τομπά, ο οποίος του έδωσε με μια πινακιά ανασφορά
σχετική με τη βύθισι του αντιτορπιλικού του, που έγινε τις τε-
λευταίες εκείνες μέρες έξω από τα Δωδεκάνησα.

Ἀπὸ τὸ σπείρι όμως αὐτὸ ἀρχίζει μία κοινότητα περιπέ-
τειας, ἀνάλογη μὲ κείνη που πέρασαν ὅλοι σχεδόν οἱ Ἕλλη-
τες, ποὺ διέφευαν χειμῶνα καὶρο γιὰ νὰ πάνε στὴν Αἴγυπτον. Ἐπὶ
μίας ὁλόκληρῃ βροχὰς πάλυναν μὲ τὴ θάλασσα. Μέρα καὶ νύ-
χτα, καθισμένοι στὸ διακί, προσπαθοῦσαν νὰ «κοιμητάρουν» τὸ
πλεούμενο ποὺ τραβοῦσε στὰ τυλιὰ μέσα στὸ κείνο τὸ σάλω-
μα τοῦ ἀέρα καὶ τῆς νεροποντῆς. Ἐβάζαν μούδες στὰ πανιά γιὰ
τὸν πέρασαν ὅπως - ὅπως, μὰ ἡ θάλασσα μπαλινδοβγαίε ἐλεύθερα
ἀπὸ τὴν κουσπαττή. Τὸ καὶκὶ ὥστόσο — μ' ὅλο ποὺ εἶχε χαλάσει
ἡ μηχανὴν του μισοπέταν — τραβοῦσε τὸ δρόμο του. Τὰ σχοι-
νιά του κόπταν ἀπ' τὸν ἀέρα δύο φορές. Τάβαναν καὶ πάλι κο-

Όταν περνούσε τα σύνορα Τουρκίας - Συρίας ο κ. Τσουκαλάς επέτιθη στο σημείο αυτό γινόταν αυστηρηματική έρευνα, ανάγκαστική να φέρει τραγιάσκα και να κρύψει την άναφορα μέσα στη φόδρα της. Κι' ή καλή του τύχη τον βοήθησε και πάλι να μη την ανακαλύψουν. Με τον τρόπο αυτό κατάφερε να την παραδώσει απ' ευθείας στα χέρια του Α. Σ. (Άρχηγου Στόλου) στη Μ. Ανατολή. Όταν έφτασαν εκεί στις 11 Νοεμβρίου 1943 — δυό

(Η συνέχεια έπαινε)

(Συνέχειο εκ τῆς προηγούμενης σελίδος)

Ἡ ἀσφάλεια αὐτῇ, ποὺ μοιᾶζει μὲ περπετιώδεις μυθιστορήματα ἀποτελεῖ τὴν ἀληθινὴν ἱστορία τοῦ «Κατωῆ» καὶ τοῦ γενναίου πληρώματός του. Ἐκεῖνος ὅμως ποὺ δὲ ἔβλεπε γὰρ γνώριση δολοκλήρη τὴν ἐκπληκτικὴν τὸν δρᾶσι καὶ γὰρ πάρη μὲν ἰδέα τοῦ τι-τάνειου ἀγώνος τοῦ στὶς ἐχθρὶκὰς βάλασσες, πρέπει νὰ διαβάσῃ τὸ βιβλίο τοῦ ὑπάρχοντος ἀντιπλοῦραρχου κ. Ἥλια Τσουκαλά ποὺ ἔχει τὸν τίτλο «Υποβρυχίων Υἱ».

Μὲ λόγια ἀπλά, σημαῖ, ὅλο ζωτάντια, ὃ Ἑλλήνας αὐτὸς ἀξιώματικὸς ἀσφειγεται πῶς ζῶσαν καὶ δρῶσαν στὸ βρυλικὸ υποβρυχιο οἱ ναυτικοὶ μας. Τὸ βιβλίο αὐτὸ ἔχει σκοπὸ ἐπίσης νὰ τιμησῇ τὸν κυβερνήτη τοῦ «Κατωῆ» ἀντιπλοῦραρχο Βασίλει Λάσκο, τοὺς ἀνδρες τοῦ πληρώματός του ποὺ ἐδῶσαν τὴ ζωὴν τους γιὰ τὸ ὑπέρτατο καθήκον καὶ τέλος ὅλους ἐκείνους τοὺς τίμιους Ἑλληνας ποὺ τὸν παραστῆθηκαν βοηθοὶ πολῦτιμοι καὶ συνεργάτες στὴ διαφυγὴ τοῦ αὐτοῦ τὴν Ἑλλάδα...

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

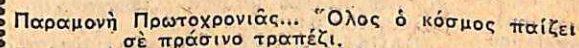
[illegible]

Ἡ Ναταλία Νερβάλ, ἓνα ἀπὸ τὰ ἐκλεκτὰ στελέχη τοῦ γαλλικοῦ θιάσου τῆς Βέρα Κορέν, πρῶτον βραδεῖον κωμωδοῦ καὶ τραγωδοῦ τοῦ Κονσερβατοῦρ τῶν Παρισίων.

χορήγισή σας αυτό είναι σπάνιο. "Αν ήσαστε, βέβαια... κατάρκονος", θα είχατε μεγάλες επιτυχίες. Σας συμβουλεύω ν' απευθυνθείτε στον Ταναγόρα και θα σας βοηθήσει σε πολλά πράγματα. Γεννήθηκε στις 17 Ιανουαρίου. Κάτι πιστεύω κι' εγώ ότι γι' αυτό θα περιμένω με άπονοηση στην έλευσή σας. Ευχαριστώ. Σ' παρακαλώ ν' εντυπώσετε: Διαβάσατε με πολλή προσοχή το βιβλίο ενδιαφέρον γραμμα σας που με βρήκει άπολυτα σύμφωνο με τις ιδέες σας. "Έχετε δικήν, χίλια δικήν". Αλλά πώς μπορεί να κάνω διαφορά; Γιατί τα προσώπα που μου υποδεικνύετε, δεν προκύπτει να γράψω άπολυτους τίτλους. Σας ευχαριστώ ιδιαίτερας γι' το ενδιαφέρον. Αφού όμως μένετε στην Αθήνα, γιατί δεν περνάτε ένα μεσημέρι από τα γραφεία μας 12-2; Θέλω να με διαφύξει φίλο σας. Μ. Τ. Έντυπα: Θα ήθελα πάρα πολύ ν' ερωτησέμαι που πέρασε από τα Χανιά πριν από 22 χρόνια, να ήμουν εγώ. Την εποχή εκείνη ήμου άκριβας δέκα χρονών, μοθήτης του δημοτικού σχολείου. Αλλά τι σημασία είχαν ό'ναι; Στην ανωνυμία σας πιστεύω είναι γαίονα και τα πρώτα από τα γραφεία μας να... διαγνωρισώμεθα. Αυταίμα ην σας άπολογώμαι, αλλά μου ζήτηστές ειλικρίνεια. Να κ' ειδικενικά σας αίσθηματά χίνα ευχαριστώ. Ναι κ' αγαπώ γι' ό'ναι. Βιβλίο: Συμφωνώ από άκριβως που ναντεύατε. "Έχω έτοιμα πολλά κεφάλαια για τη Λαρία, το Βασίλειο, το Θεσσαλονίκη κ.λπ., που θα δημοσιεύονται με τη σειρά τους. Πιστεύω έχετε να μου στείλετε τίτλους στοιχείων για ώριμότερες οργανώσεις που έδρασαν εκεί, θα τα δέχτω ευχαριστίας. Το ενδιαφέρον σας με συγκίνη. Α' ν' ό'ναι ό'ναι Παναγιώτα ό'ναι ό'ναι, Α' μωρών. Δεν έλαβα το γράμμα σας και ό'ναι έλπιζω να το λάβω ύστερ από τόναν καιρό. Γι' αυτό θα σας παρακαλώ, να μου υπενθυνίσω να μου στείλετε έναν το ιστορικό με τις ώριμότητες, να το θεωρώσά υποχρέωσι. Γι' αυτό ν' Μενιδίου, Μενιδί: Δεν κατάλαβα δυτυχώς τίτλους από το γράμμα σας. Αναγκάσθηκαν να το ό'ναι σ' ένα φίλο μου φαρμακοποιο μήττας κατορθών να το διαβάσθ, αλλά κι' αυτός -- παρ ό'ναι έλπιζω τίτλους. Πώς μπορεί να σας ευχαριστώ; Λούλα Βασίλειά ό'ναι, Έντυπα: Να μην ανησυχίτε, κάποτε θαρθή κι' η σειρά τους. Γι' ό'ναι σας λόγια ευχαριστώ. Ν' ό'ναι κ' Περρήν, Τρίκαλα-Θεσσαλίας: Πώς μου στείλετε μια προσωπική κατάσταση, δηλαδή, τι γραμματικές γνώσεις έχετε, ποιά είναι τα οικονομικά σας βάση, άνάστημα κ.λπ. "Αν είναι δυνατόν και μία φωτογραφία. Δέν σας υποχρεώμαι τίτλους προς το παρόν, αλλά κάτι μπορεί να γίνει στο μέλλον. Χαιρετισμούς πολλούς στον πατέρα σας. Α' ό'ναι Μαρκούλα κ.η.ν. Αιθιών: Ό'ναι ό'ναι ευτυχής αν μπορούσα ναρθά. Δυστυχώς, λόγω εργασίας με κρατούν δεμένο στην Αθήνα. Λόγια Βρανά, Πατρως: Ήταν μιά από τις λίγες "Ελληνίδες που πρόσφερε τη ζωή της για την Ελλάδα. Δεν έβρι ά'ναι ή ό'ναι συγγενείς, γεγονός όμως είναι ό'ναι ό'ναι της Μαντελίνος Χατζοπούλου, ό'ναι είναι κι' όπου βρίσκαι δεν τιμάει καθόλου τους "Ελληνες. Κοτόνι όμως το ά'ναι που έγραψα στο "Θεσάρω" ενδιαφέρθηκαν πάρα πολλοί. "Ισως λοιπόν να πραγματοποιήθ η επιθυμία σας, ή επιθυμία όλων μας. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστώ. Λέλα Τιβέρη, Χαροκόπου: Είσαστε πάντοτε μιά ά'ναι "Ελληνίδα που διαρκώς προσπαθί να βοηθήσθ τους πάντες. Για τον τόφο της

[illegible]

1.

Παραμονή Πρωτοχρονιάς. Πολλοί προσκαλεσμένοι
στο Διεθνή τὸν Μπακαρά, πού δίνει ἡ Οἰκουμένη,
γνωστή μας οἰκοδόσποινα, πού πάντα προσπαθεῖ
ὅλους τοὺς καλεσμένους της νὰ περιποιηθῇ.

Οι καλεσμένοι βέβαια, όλοι προσωπικότητες που δεν χρειάζονται ασφαλώς να έχουν ταυτότητα για να τους διακρίνωμε. Το πράγμα είναι απλό: Έχουν τελειώσει χωριστά ο αυτό το μπακαρότ, ο Τρουμπάκι ή παρέα του στο Ίεξ ή ταμπλά, κι ο Στάλιν με τους φίλους του, καθοδηγία α ρ ι-
Οι Οργανισμοί παίζοντας οικοδεσπότες (σ. 1 ρ. α.)

Ἡ Οἰκουμένη, παίζοντας οἰκοδεσποίνης ρόλο
 παραχωρεῖ τὸ σπίτι της, χωρὶς κανένα δόλο.

Ἐχει γιὰ καμαριέρα τῆς τῆ δεσποινίδα Εἰρήνη
 πὺν θέλει, κόσμον καὶ ντουνιά νὰ ἐξυπηρετῇ,
 μὰ ἐνῶ εἶνε τόσο συμπαθὴς, οἱ καλεσμένοι ἐκεῖνοι
 τὴ βρίσκουν περιττή.

— Ειρήνη; Δὲν χρειάζεται... Σὲ τέτοιον μπακαρᾶ
 ποὺ πολεμοῦνε δυὸ ταμπλῶ: Ἀνατολὴ καὶ Δύσι.
 Τὸ ἓνα τοῦ ἄλλου πρόκειται νὰ πάρῃ τὸν παρὰ
 κι' ἔτσι θὰ ἰδοῦμε ἀπὸ τὰ δυὸ, ποῖο τάχα θὰ κερ-
 (δίσῃ).

Καὶ τώρα πιά ἐρχόμαστε σ' Ἑλληνικὸ τραπέζι
ποῦ ὁ καθένας Ἀρχηγὸς ξέρει καλὰ νὰ παίξει
καὶ πρῶτος ὁ Πρωθυπουργὸς μ' ὕφος πολὺ γλυκὺ
δηλώνει:

— Παίζω σαν τὸ μπριτζ καὶ τὴν Πολιτικὴν! Κατάφερα πολὺ, νομίζω, να τοὺς παίζω ὅταν μὴ πῆραν τὴν Ἀρχὴ καὶ μὴ εἶχαν ἀπ' ἐξω! Ἔπαιξα σὲ καλὸ χαρτὶ καὶ δίδως νὰ τοὺς μπλεξῶ «μπήκα στοὺ κόλπου», κέρδισα, καὶ ἤρθα καὶ ἀπ' ἐξω! Κι ὁ Παπαδόπουλος:

— Σοφοκλή! Δὲν εἶπες «σὸλο μπάγκο»!
 «Αὖ δὲν «πγαγίναμε» μαζί, θάμενε... δίχως φράγκο!
 Μὰ βρήκες σὰν ἐμένα, σὸ βήμα μερακλή
 κ' ἔσπευσες νάρθης δίπλα μου σὸ ἐθνικό μου
 κ' εἶπα... — στ' ἀλήθεια, βρὲ παιδιά! — πιστεύω
 (καὶ σὸ Σοφοκλή
 «Πιστεύομεν καὶ στὸν Υἱὸν καὶ στὸ
 Ἅγιόν μας Πνεύ-
 μα»!

Στὸ Λαϊκὸ, μωρὲ παιδιά, πολὺ μεγάλη γκρίνια
καὶ εἶπ' ὁ Ντίνος σοβαρὰ εἰς τὴ Θεσσαλονίκη:
— Εἴχαμε λίγο γκρίνια
ἀλλὰ θὰ ξαναπαίξουμε νὰ πάρουμε τὴ νίκη!
Καὶ εἶπ' ὁ Στεφανόπουλος:

— Θέλω σωστές δουλειές!
Να φύγουν όλοι αὐτοί... πού κάνουν ζαβολιές.
Κι ὁ Ντίνοσ πού ἀπάντησε μέσῳ Λαοῦ καὶ Δήμου:
— Τότε γιὰ δὲν τοὺς εἰδιώχνες, ἐσύ, μαρὲ παιδί μου;
Πάντως ἐμεῖς πού εἴμαστε τοῦ παιχνιδιοῦ «έστέτ»
δὲν ξεροῦμε τὸ πού θὰ βγῇ
— παίζουμε μέχρι τὴν ἀσπὴ! —
οὐτὰρ τὸ ἐπικρινόμεν, με πείσμα «τέτ-ά-τέτ».

Ὁ παίκτης Κανελλόπουλος μπαίνει κι' αὐτὸς στὴ μέση καὶ μὲ τὸ Στεφανόπουλο ζητάει νὰ πάρη θέσι δῦναί τους ὁ δεύτερος, ἀπλὸς δὲν εἶνε δέκτης

κι' ὁ πρῶτος λέει: Ἄστε με! Εἶμαι μεγάλος παίκτης!

Σ' αὐτόν, λοιπόν, τὸ «μπάκαρα» — τὸ πράγμα εἶν' (ἅπλό —

ὁ Παπανδρέου παίξει πιά, καὶ εἰς τὰ δύο «ταμπλώ» καὶ λέει:

.....

καὶ εἰς τὸν Ντίνον, φυσικὰ καὶ εἰς τὸν Στεφανό-
(πυλόν)

Πλαστήρας! Παίζει πάντοτε γερά και ζωηρώς
και τὸν ἀκολουθεῖ πιστὰ ὁ φίλος Τσουβερὸς
μὰ... ἔχουν γίνικα καὶ οἱ δυὸ καὶ ὁ καθένας παίκτης
χάνει καὶ τ' ἀξιώματα
μὰ καὶ τὰ δικαιώματα
καὶ βρίζει ὅλη τὴ Βουλὴ, ἀλλὰ καὶ τὴν «Ἐπέκ» της!

— Καί... τί θά κάνουμε ὥρῃ
Προυνόεδρε κύργιε Τσουδιερῇ
μὲ τὸ διπλό μας μπάγκο;
Λέει ὁ Νίκος αὐστηρά,
καὶ ἤρεμα καὶ σοδαρά

τοῦ λέει ἀπλῶς ὁ Τσουδερός... πῶς δὲν ὑπάρχει

— Μωρὲ Μανώλη, τᾶχασες; Δὲν εἶσαι Ὑπουργός;
Παίξε πιδί μου γρήγορα καὶ δρᾶσον ἐνεργῶς!
Τώρα εἰς τὸν Συντονισμόν, εἰνὶ ὁ Παπαντράας
ὅπου προβλέπω φυσικά, ἐξέλιξιν... Κορέας!

—Ὁ Παπαντρέας, Ἀρχηγέ; Τὸν βλέπω εἰδικὸν
γιατ' εἶνε πάντα στὴ Βουλὴ, ἀληθινὸ στολίδι
μὰ ὅπως μοῦ συνέθηκε καὶ εἰς τὸ Καπνικὸν
παίξει καλὰ, περίφημα... Ἐνα γνωστὸν παιχνίδι!
Κι' ὁ Παπαντρέας τῶμαθε. Κι' εἶπε:

—Κί' οἱ δύο, Καμάρια !
Κάναν τὸ Κράτος ρημάδι
καὶ οἱ βλάπτες — κί' οἱ δύο —
ὅσα δὲ φτάνουν Ἀλβανία... τὰ κάνουν κρεμαστάρια !
Ἦμουν φυσικά, μαζί κι' ἐγώ μ' αὐτοὺς ἐπίσης
ἀλλ' ἀναγκάστηκα μὲν χρυσὸ
— Πιστεύω πάντα καὶ σὲ Σέ ! —
κί' ἂν μὲ κατηγορήσει γι' αὐτό, ... ποτὲ δὲ θὰ μὲ πει-
(σης) !

Μονάχα οί άριστεροί, μάς μένουν τώρα ήδη
—ό Σοφιανόπουλος, καλά... παίζει διπλό παι-
κι'έρχομαστε και εις την «Έλδ», στον Τσιριμώκο — (κινιδι-
που παίζει με τὸ Βόρειο και με τὸ Νότιο Πόλο. (Σβάλο
«Ντουέττο» μὰ και «σόλο»!
(Κανένας σὸ παιχνίδι του ποτέ του δὲν ἐκτρέπε-
και λάθος τυπογραφικό... πιδὲ πρὶν δὲν ἐπιτρέ- (ταί
(πεταί!)

Ο Μανιαδάκης άξαφνα, φωνάζει :

Καὶ λέει μὲ μανία : — ΖΟΛΟ ΜΠΑΓΚΟ !
— Καὶ στὴν Ἑλλάδα κίττοι θά... θά... θά...

— Πού παίζει στο κούνι — άξαφνα
— Βγήκα !

...αὐτὰ ἐπάνω, σβύνουμε τὰ φῶτα. Ἡ Οἰκουμένη
πολύ παλαιά νοικοκυρά, μὲ τὸ ἔθιμο συμφῶνως
κούει πού τὸ ρολοὶ τῆς, μεσάνυχτα σηκώνει.
αἱ φεύγει ὁ χρόνος ὁ παλιός καὶ μπαίνει ὁ νέος
σβύνει τὰ φῶτα μιὰ στιγμή... Ἀναγκὴ θὰ γίνῃ.
αἶ το τὸ πηνήτα... Τέλειωσε. Αὐτὰ ναι περασμένα.
Οἱ οὐλοὶ ἀρχίζουν τίς εὐχές... κι ἡ καθαρὰ Εἰρήνη
ἀπὸ τῆς νῆς χρήσιμη γιὰ τὸ πηνήτα ἕνα...

Ο ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ

ΦΑΥΛΟΣ ΚΥΚΛΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΠΑΠΑΣΤΑΥΡΟΥ: Γενικός Διευθυντής κάποιας υπηρεσίας. 55 χρονών. **ΤΙΜΟΘΕΟΥ:** Υπάλληλος της ίδιας υπηρεσίας. Νέος και νύστιμος. Κα **ΠΑΠΑΣΤΑΥΡΟΥ:** Πενήντα χρονών! Οι λοιποί χαρακτήρισμοι... περιττεύουν. **ΛΟΥΛΑ:** Δακτυλογράφος χαριτωμένη. Είκοσι χρονών. Κάθε άλλος χαρακτηρισμός θα ήταν... πλυνσμός. Κα **ΤΙΜΟΘΕΟΥ:** Γλυκεία και προκλητική τριαντάρα. Ή φαντασία συμπληρώνει τα υπόλοιπα.

Σκηνή 1η

(Στο γραφείο).

ΤΙΜΟΘΕΟΥ: ... (συνεχίζει κουβέντα). Είμαι πολύ στενοχωρημένος, Λούλα μου. Πάσα πολύ στενοχωρημένος!

ΛΟΥΛΑ: Γιατί αγάπη μου;

ΤΙΜΟΘΕΟΥ: Γιατί... νά... δεν έχω λεπτά να σου αγοράσω πρωτοχρονιάτικο δώρο!

ΛΟΥΛΑ: Δεν πειράζει, χρυσό μου. Θα μου χάρισε ένα φιλή! Αυτό για μένα είν' αρκετό.

ΤΙΜΟΘΕΟΥ (διττακτικά): Ναι... αλλά... δεν είναι μόνον αυτό.

ΛΟΥΛΑ (άνησυχά): Σου συμβαίνει και τίποτ' άλλο;

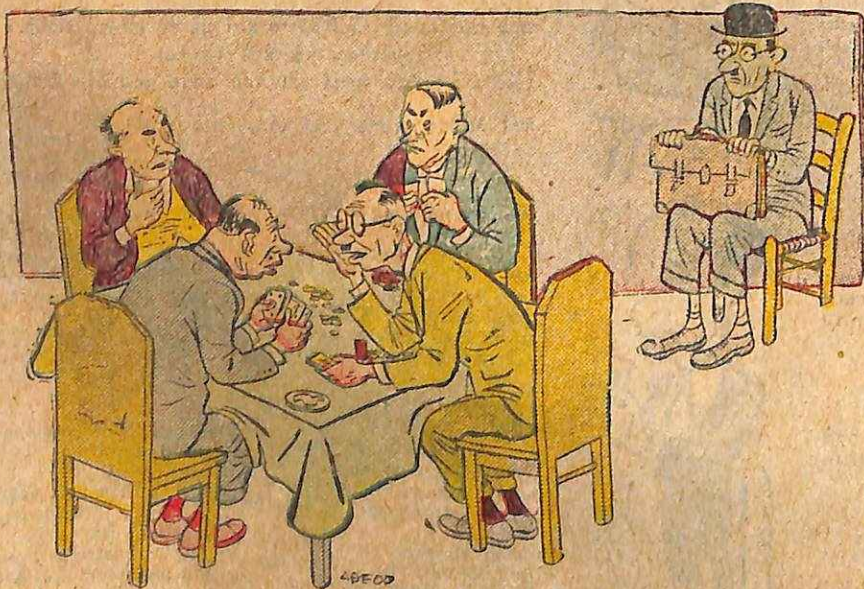
ΤΙΜΟΘΕΟΥ (άναστανάζει): "Ααααα! Έξ' ίσου σοβαρό!

ΛΟΥΛΑ: Δηλαδή;

ΤΙΜΟΘΕΟΥ: 'Ο Παπασταύρου, ο γενικός διευθυντής με πρότεινε για προαγωγή!

ΛΟΥΛΑ: "Ε, μα αυτό είναι πολύ ευχάριστο!

ΤΙΜΟΘΕΟΥ: Συμφωνώ. 'Ως τόσο πρέπει να κάνω ένα δώρο στη γυναίκα του.

— Είναι ο έφορος της περιφέρειας και περιμένει να φορολογήσει τους κερδισμένους... (Του Α. Θεοφιλοπούλου)

Και αυτό... είναι πάρα πολύ δυσάρεστο! **ΛΟΥΛΑ** (μελαγχολικά): "Έχεις δίκιο. Σκηνή 2η

(Στο γραφείο του κ. Γενικού Διευθυντού). **ΠΑΠΑΣΤΑΥΡΟΥ:** Λούλα μου, σου πήρα ένα μικρό δωράκι για την Πρωτοχρονιά. (Της δίνει ένα μεγάλο μπουκάλι άρωμα «Μαί - Γκράφ».) Και του χρόνου!

ΛΟΥΛΑ (ταχαίνοντας): "Α, ευχαριστώ! Είσαι πολύ καλός. (Τον φιλάει).

ΤΙΜΟΘΕΟΥ (μπαίνει): "Επιτρέψτε; **ΠΑΠΑΣΤΑΥΡΟΥ** (έν' όλη του τη σοβαρότητα): "Ένα λεπτό παιδί μου. Υπαγορεύω... (Φεύγει ο Τιμοθέου). "Αγάπη μου, θα σε δω το βράδυ;

ΛΟΥΛΑ: Ναι, χρυσό μου.

ΠΑΠΑΣΤΑΥΡΟΥ: Στις έξη. Στο χαροπλαστείο του Κολωνακίου, άπάνω στο πατάρι. Θυμάσαι;

ΛΟΥΛΑ: Πώς. Σύμφωνα! ("Άλλο φιλή!)." Σκηνή 3η

(Σ' ένα έρημο διάδρομο του γραφείου).

ΛΟΥΛΑ:... Αυτός ο γέρο - ραμολί μου χάρισε μία περίφημη μυρωδιά! Μωρό μου, σου τη δίνω για να τη χάρισε εσύ στη γυναίκα του "Ετσι λύεται το πρόβλημα που σε απασχολούσε.

ΤΙΜΟΘΕΟΥ (ένθουσιασμένος): Λατρεία μου! Τι θυσιές κάνεις για μένα!... (Φιλή παρατεταμένο απ' αυτό που συνήθως ακούβει» στις ταινίες ή αμερικανική επιτροπή σεμνοτυφίας).

Σκηνή 4η

(Στο γραφείο του κ. Γενικού Διευθυντού σε μία ώρα).

ΤΙΜΟΘΕΟΥ: Κύριε Γενικέ, θα σας παρακαλέσω να μου επιτρέψετε... να δεχθώτε δηλαδή αυτό το πτωχόν δώρον για την ατιμωμένη κυρία Γενικού... εις ένδειξη εύγνωμοσύνης δια την προστάσαν σας προς εμέ!... (Του δίνει το μπουκάλκι).

ΠΑΠΑΣΤΑΥΡΟΥ: "Ω! 'Αγαπητέ μου! Μα γιατί να υποβληθώ σε μία τέτοια δαπάνη; Με καθυποχρεώσατε!

ΤΙΜΟΘΕΟΥ (βλακωδώς): Τί λέτε, κύριε Γενικέ! (Φεύγει τρακαρισμένος).

Σκηνή 5η

(Στο χαροπλαστείο).

ΠΑΠΑΣΤΑΥΡΟΥ: "Αγάπη μου, σου πήρα κι άλλη μυρωδιά γιατί έμαθα ότι θ' ακριβήνουν. Έτσι τώρα έχεις δύο!

ΛΟΥΛΑ: "Ω! Μερσί! Είσαι πολύ ευγενικός, χρυσό μου!

Σκηνή 6η

(Σε μία ώρα σ' ένα υπάρι).

ΛΟΥΛΑ:... Μου χάρισε κι' άλλη μυρωδιά ο ραμολί!... Και ξέρεις τί λέω; Νά του τη στείλεις για την κόρη του. Έτσι θα σιγουράρης την προαγωγή. Έμένα

ΤΙΜΟΘΕΟΥ: (Σε μία ώρα σ' ένα υπάρι).

ΛΟΥΛΑ:... Μου χάρισε κι' άλλη μυρωδιά ο ραμολί!... Και ξέρεις τί λέω; Νά του τη στείλεις για την κόρη του. Έτσι θα σιγουράρης την προαγωγή. Έμένα

ΤΙΜΟΘΕΟΥ: (Σε μία ώρα σ' ένα υπάρι).

ΛΟΥΛΑ:... Μου χάρισε κι' άλλη μυρωδιά ο ραμολί!... Και ξέρεις τί λέω; Νά του τη στείλεις για την κόρη του. Έτσι θα σιγουράρης την προαγωγή. Έμένα

ΤΙΜΟΘΕΟΥ: (Σε μία ώρα σ' ένα υπάρι).

ΛΟΥΛΑ:... Μου χάρισε κι' άλλη μυρωδιά ο ραμολί!... Και ξέρεις τί λέω; Νά του τη στείλεις για την κόρη του. Έτσι θα σιγουράρης την προαγωγή. Έμένα

ΤΙΜΟΘΕΟΥ: (Σε μία ώρα σ' ένα υπάρι).

ΛΟΥΛΑ:... Μου χάρισε κι' άλλη μυρωδιά ο ραμολί!... Και ξέρεις τί λέω; Νά του τη στείλεις για την κόρη του. Έτσι θα σιγουράρης την προαγωγή. Έμένα

ΤΙΜΟΘΕΟΥ: (Σε μία ώρα σ' ένα υπάρι).

ΛΟΥΛΑ:... Μου χάρισε κι' άλλη μυρωδιά ο ραμολί!... Και ξέρεις τί λέω; Νά του τη στείλεις για την κόρη του. Έτσι θα σιγουράρης την προαγωγή. Έμένα

ΤΙΜΟΘΕΟΥ: (Σε μία ώρα σ' ένα υπάρι).

ΛΟΥΛΑ:... Μου χάρισε κι' άλλη μυρωδιά ο ραμολί!... Και ξέρεις τί λέω; Νά του τη στείλεις για την κόρη του. Έτσι θα σιγουράρης την προαγωγή. Έμένα

ΤΙΜΟΘΕΟΥ: (Σε μία ώρα σ' ένα υπάρι).

ΛΟΥΛΑ:... Μου χάρισε κι' άλλη μυρωδιά ο ραμολί!... Και ξέρεις τί λέω; Νά του τη στείλεις για την κόρη του. Έτσι θα σιγουράρης την προαγωγή. Έμένα

ΤΙΜΟΘΕΟΥ: (Σε μία ώρα σ' ένα υπάρι).

ΛΟΥΛΑ:... Μου χάρισε κι' άλλη μυρωδιά ο ραμολί!... Και ξέρεις τί λέω; Νά του τη στείλεις για την κόρη του. Έτσι θα σιγουράρης την προαγωγή. Έμένα

ΤΙΜΟΘΕΟΥ: (Σε μία ώρα σ' ένα υπάρι).

ΛΟΥΛΑ:... Μου χάρισε κι' άλλη μυρωδιά ο ραμολί!... Και ξέρεις τί λέω; Νά του τη στείλεις για την κόρη του. Έτσι θα σιγουράρης την προαγωγή. Έμένα

ΤΙΜΟΘΕΟΥ: (Σε μία ώρα σ' ένα υπάρι).

ΛΟΥΛΑ:... Μου χάρισε κι' άλλη μυρωδιά ο ραμολί!... Και ξέρεις τί λέω; Νά του τη στείλεις για την κόρη του. Έτσι θα σιγουράρης την προαγωγή. Έμένα

ΤΙΜΟΘΕΟΥ: (Σε μία ώρα σ' ένα υπάρι).

ΛΟΥΛΑ:... Μου χάρισε κι' άλλη μυρωδιά ο ραμολί!... Και ξέρεις τί λέω; Νά του τη στείλεις για την κόρη του. Έτσι θα σιγουράρης την προαγωγή. Έμένα

δεν με νοιάζει νάχω μυρωδιές. Μ' ένδιαφέρει να προσχθής έσύ που σε λατρεύω. **ΤΙΜΟΘΕΟΥ:** "Αγάπη μου!... Πώς μ' συγκινείς!... Σκηνή 7η

(Στο σπίτι του Παπασταύρου).

Κα **ΠΑΠΑΣΤΑΥΡΟΥ:** Αυτή τη μυρωδιά δεν αξιώθηκε να μου την πάρης!

ΠΑΠΑΣΤΑΥΡΟΥ: Μα δεν φτάνουν τα λεπτά, βρε γυναίκα! Δεν το αντίλαμβάνεσαι; Υπάλληλος είμαι!

ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ: "Ο κ. Τιμοθέου.

ΠΑΠΑΣΤΑΥΡΟΥ: Νά περάση. (Στη γυναίκα του). "Αφισέ μας μόνους. Θα με θέλη για ύπνρεσία.

Κα **ΠΑΠΑΣΤΑΥΡΟΥ:** Νά βράσω την ύπνρεσία! Πού δεν μπορεί να σου εξασφάλιση ούτε μία μυρωδιά για τη γυναίκα σου! (Φεύγει έξαλλη).

ΤΙΜΟΘΕΟΥ (μπαίνει): Κύριε Γενικέ, μόλις τώρα εξασφάλισα πολύ «όκκαζιόν» κι' ένα δεύτερο μπουκάλι άρωμα για τη δεσποινίδα θυγατέρα σας!

ΠΑΠΑΣΤΑΥΡΟΥ: "Α, μα είσαι πολύ υποχρεωτικός, αγαπητέ μου! Ευχαριστώ θερμώς! Κάθισε να πάρης ένα ούλο.

ΤΙΜΟΘΕΟΥ: "Οχι, ευχαριστώ. Με περιμένουν κάτω. Τα σέδη μου και χρόνια πολλά.

ΠΑΠΑΣΤΑΥΡΟΥ: "Επίσης, παδί μου, επίσης! ("Ο Τιμοθέου φεύγει!... Τώρα

ή Λούλα έχει δύο μυρωδιές. Νά της χάρισω και τρίτη, πολύ πάει!... (Σουλαρίσω και σκέπτεται). Κεϊνη ή γυναίκα του Τιμοθέου είναι πολύ ώμορφη! Καιρό του Τιμοθέου είναι πολύ ώμορφη! Καιρό την έχω στο μάτι!... Θα της χάρισω το άρωμα και θα της πω να πη στον άντρα της πως τάλαβε δώρο από κάποιο θείο της... Θα πεταχτώ μία στιγμή!... Σκηνή 8η

(Στο σπίτι του Τιμοθέου σε μιάμιση ώρα).

Κα **ΤΙΜΟΘΕΟΥ:**... (συνεχίζει κουβέντα): Κι' ή θεία Πηνελόπη μούστειλε αυτό το άρωμα! (Δείχνει το «Μαί - Γκράφ»).

ΤΙΜΟΘΕΟΥ (μέσα του): Θα της το πάρω για τη Λούλα! (Δυνατά). "Επί τέλους! Νά ή λύσις για να κάνω ένα δώρο στη γυναίκα του Γενικού που με πρότεινε για προαγωγή! Θα μω το δώσης, αγάπη μου. Δεν είν' έτσι;

Κα **ΤΙΜΟΘΕΟΥ:** Μλν είσαι ήλίθιος! "Άσε τη μυρωδιά εδώ που βρίσκεται. Καί... ή προαγωγή σου — μην άνησυχής!... είναι έξασφαλισμ' νη!

ΤΙΜΟΘΕΟΥ: Είσαι σίγουρη γι' αυτό που λές;

Κα **ΤΙΜΟΘΕΟΥ:** Δεν σου είπα ποτέ κάτι, χωρίς να βασίζωμαι σε γεγονότα.

ΤΙΜΟΘΕΟΥ: Γεγονότα;

Κα **ΤΙΜΟΘΕΟΥ:** Μάλιστα, κύριε.

ΤΙΜΟΘΕΟΥ: Θα τρελλαθώ απ' τη χαρά μου!... Σκηνή 9η

(Στο σπίτι του Παπασταύρου).

ΠΑΠΑΣΤΑΥΡΟΥ (μόνος του):... Τώρα που μου χάρισε τις μυρωδιές κι' άρχισα και «φλερτ» με τη γυναίκα του πρέπει ν' αναβάλω την προαγωγή. Καλός ύπάλληλος ο Τιμοθέου, άλλ' αν ψιθυριστούν όλ' αυτά θα παρεξηγηθώ ύπνρεσιακάς!... (Αυλαία)

ΕΠΙΛΟΓΗ

Ευθύμιο Λόγια

— "Ένας κύριος ζητάει να σας δη.

— Πές του πως δεν είν' εδώ.

— Του τόπα, αλλά δεν με πιστεύει.

— Φέρ' τον μέσα να του το πω ο ίδιος!

— Πώς έφτιαξες αυτό το κέικ, αγάπη μου;

— Όρίστε, εδώ είναι ή συνταγή. Την έκοψα από την έφημερίδα.

— Είσαι βέβαιη πως ακολουθήσες αυτή τη συνταγή; Γιατί από την άλλη μεριά του αποκόμματος έχει οδηγίες για το πως να φτιάχνη κανείς λάσπη με άσβεστη.

— "Ο γιατρός λέει σ' ένα μπεκρή:

— "Η γυναίκα σου έχει ύδρωπικία.

— Δεν μω φαίνεται καθόλου περίεργο, αυτό! Πίνει μόνο νερό και κάνει μπάνιο κάθε βδομάδα!... Σκηνή 10η

(Στο σπίτι του Τιμοθέου).

ΤΙΜΟΘΕΟΥ: (Σε μία ώρα σ' ένα υπάρι).

ΛΟΥΛΑ:... Μου χάρισε κι' άλλη μυρωδιά ο ραμολί!... Και ξέρεις τί λέω; Νά του τη στείλεις για την κόρη του. Έτσι θα σιγουράρης την προαγωγή. Έμένα

ΤΙΜΟΘΕΟΥ: (Σε μία ώρα σ' ένα υπάρι).

ΛΟΥΛΑ:... Μου χάρισε κι' άλλη μυρωδιά ο ραμολί!... Και ξέρεις τί λέω; Νά του τη στείλεις για την κόρη του. Έτσι θα σιγουράρης την προαγωγή. Έμένα

ΤΙΜΟΘΕΟΥ: (Σε μία ώρα σ' ένα υπάρι).

ΛΟΥΛΑ:... Μου χάρισε κι' άλλη μυρωδιά ο ραμολί!... Και ξέρεις τί λέω; Νά του τη στείλεις για την κόρη του. Έτσι θα σιγουράρης την προαγωγή. Έμένα

ΤΙΜΟΘΕΟΥ: (Σε μία ώρα σ' ένα υπάρι).

ΛΟΥΛΑ:... Μου χάρισε κι' άλλη μυρωδιά ο ραμολί!... Και ξέρεις τί λέω; Νά του τη στείλεις για την κόρη του. Έτσι θα σιγουράρης την προαγωγή. Έμένα

ΤΙΜΟΘΕΟΥ: (Σε μία ώρα σ' ένα υπάρι).

ΛΟΥΛΑ:... Μου χάρισε κι' άλλη μυρωδιά ο ραμολί!... Και ξέρεις τί λέω; Νά του τη στείλεις για την κόρη του. Έτσι θα σιγουράρης την προαγωγή. Έμένα

ΤΙΜΟΘΕΟΥ: (Σε μία ώρα σ' ένα υπάρι).

ΛΟΥΛΑ:... Μου χάρισε κι' άλλη μυρωδιά ο ραμολί!... Και ξέρεις τί λέω; Νά του τη στείλεις για την κόρη του. Έτσι θα σιγουράρης την προαγωγή. Έμένα

Οι πρώτες πέντε φάσεις για το φρεσκάρισμα του προσώπου, που αναφέρονται στο κείμενο. 1) Η ζεστή πετσέτα στο πρόσωπο. 2) Έτσι μπαίνει ή κρέμα στο πρόσωπο και στο λαιμό. 3) Με λίγη δροσιστική λωσιόν θ' αφαιρέσετε την υπόλοιπη κρέμα. 4) Αφαιρέστε με λωσιόν για τα μάτια. 5) Έτσι τρίψτε τη βάση του λαιμού.

Για να ξαννοιώσει το πρόσωπο

Ρι ικές περιποιήσεις μία φορά το μήνα

Η σως οι καθημερινές ασχολίες σας δεν σας επιτρέπουν ν' αφιερώσετε πολλήν ώρα στην περιποίηση της όμορφιάς σας. Δεν αποκλείεται να σας δυσκολεύουν σ' αυτό και τα οικονομικά σας, να μη μπορείτε δηλαδή ν' αντιμετωπίσετε καθημερινώς τη μια κάποια δαπάνη — έστω και μικρή — για τα καλλυντικά που θα χρειαστήτε.

Και τα δύο όμως αυτά εμπόδια παύουν να υπάρχουν, αν κανονίσετε ένα πρόγραμμα ριζικής περιποίησης του προσώπου σας μία ή δυο μόνο φορές το μήνα. Φυσικά, τις ημέρες αυτές θα βάλετε όλα σας τα δυνατά και δεν θα υπολογίσετε χρόνο και έξοδα, προκειμένου να φρεσκάρετε ολόκληρο το πρόσωπό σας, με λίγα λόγια ν' αποκτήσετε νεανικώτερη όψη.

Τα πράγματα που θα σας χρειασθούν, είνε τα εξής: δυο πετσέτες, λίγος πάγος και νερό πολύ παγωμένο, βαμπάκι, λουρίδες βάτας, κρέμα καθαρισμού του προσώπου, κρέμα λιπαρή, δροσιστική λωσιόν, λωσιόν για τα μάτια, μίγμα για «μάσκα» του προσώπου και κάμποσα λεπτά τσιγαρόχαρτα.

Νά τώρα ή τακτική που θ' ακολουθήσετε:

1) Δεύτε την πετσέτα γύρω απ' το κεφάλι σας, για να προφυλάξετε το χτένισμά σας. Αφαιρέτε ύστερα τελείως το κραγιόν των χειλιών σας. Βουτάτε μίαν άλλη πετσέτα, διπλωμένη, σε ζεστό νερό, και την εφαρμόζετε πάνω στο πρόσωπό σας επί ένα λεπτό της ώρας.

2) Βάζετε την κρέμα πάνω στο πρόσωπο και στο λαιμό σας, με ελαφρά χτυπήματα με τις άκρες των δακτύλων. Αφίετε να επιδράση επί ένα λεπτό της ώρας. Ύστερα τη σκουπίζετε με τσιγαρόχαρτα.

3) Χύνετε λίγη δροσιστική λωσιόν σ' ένα βαμπάκι και αφαιρέτε μ' αυτό τα υπόλοιπα ίχνη κρέμας.

4) Αλείφετε το πρόσωπό σας με το μίγμα της «μάσκας». Επαλάμβαντε ανάσκελα, όσην ώρα θα το αφίστε να επιδράση. Βάζετε πάνω στο βλέφαρά σας βαμπάκια βρεγμένα με ειδική λωσιόν για τα μάτια.

5) Αφαιρέτε τη μάσκα κι' αλείφετε το πρόσωπό σας με λιπαρή κρέμα. Ύστερα, χρησιμοποιώντας και τα δύο σας χέρια, το ένα πάνω απ' το άλλο, τρίβετε τρεις φορές απ' τη βάση του λαιμού προς τα πάνω. Επαλάμβαντε το ίδιο ολόγυρα απ' το λαιμό.

6) Τσιμπάτε ελαφρά με τα δύο σας δακτύλα όλη τη γραμμή της σιγόνας, απ' το πηγούνι ως τ' αυτιά. Με τις άκρες των δακτύλων, τρίβετε κυκλικά το δέρμα εμπρός απ' τ' αυτιά.

7) Τρίβετε κυκλικά τις γωνίες των χειλιών σας έξη φορές. Έπειτα χτυπάτε ελαφρά κι' επανειλημμένως το μέρος εκείνο με τις άκρες των δακτύλων σας προς τα πάνω και προς τα έξω. Επαλάμβαντε το κυκλικό τρίψιμο και τα χτυπήματα διπλά στην μύτη.

8) Αρχίζοντας απ' τις εξωτερικές γωνίες των ματιών και προχωρώντας στο κάτω βλέφαρο κι' ύστερα στο επάνω, κάνετε ένα είδος μασσάζ με ελαφρά χτυπήματα με τα δύο σας δακτύλα. Επιδέτε ιδίως στις μικρές ρυτίδες που σχηματίζονται απ' το γέλιο στις γωνίες των ματιών.

9) Με τα δύο σας χέρια, τρίβετε απ' τη μέση του μετώπου προς τα έξω, έξη φορές. Ύστερα κάνετε μασσάζ απ' τα φρύδια ως την αρχή των μαλλιών.

10) Βουτάτε τώρα μακριές βάτες σε παγωμένο νερό, χύνετε πάνω λίγη δροσιστική λωσιόν και τις εφαρμόζετε στο πρόσωπο και στο λαιμό σας. Αναπαύεσθε ανάσκελα επί 5 λεπτά της ώρας. Όταν αρχίση να ζεσταίνεται μία βάτα, την τρίβετε από πάνω μ' ένα κομμάτι πάγο. Αφαιρέτε ύστερα κάθε ίχνος κρέμας.

Το πρόσωπό σας είνε πια έτοιμο για το τακτικό σας μακιγιάζ.

Είτε πριν είτε μετά απ' όλην αυτήν την περιποίησι του προσώπου, δεν θαταν άσχημα να κάμψετε ένα μπάνιο και άτμολουτρο. Αλείφετε με κρέμα το πρόσωπό σας, τυλίγετε με μία πετσέτα τα μαλλιά σας κι' ετοιμάζετε το νερό του μπάνιου σας όσο πιο ζεστό το άνεχσθε, προσθέτοντας και μία φούχτα άρωματικά άλατα. Φτιάνετε άθροον άφρο σαπουνάδας και μένετε μέσα, μ' όλοος σας τούς μύς χαλαρωμένους, φρουτίζοντας να διατηρήτε ζεστό το νερό. Με τον ιδρώτα που θα τρέξη άθροονς απ' το πρόσωπό σας, θα καθαρίση τελείως το δέρμα σας απ' τις τοξίνες και τις ακαθαρσίες. Όταν βγείτε απ' το μπάνιο, σκουπίζεσθε γυρά και γρήγορα και τρίβετε όλο το σώμα σας με κολώνια.

Οι υπόλοιπες πέντε φάσεις για το φρεσκάρισμα του προσώπου. 6) Το τσιμπάει με τα δακτύλα. 7) Το κυκλικό τρίψιμο στις γωνίες των χειλιών. 8) Το μασσάζ στα βλέφαρα με τα δύο δακτύλα. 9) Το τρίψιμο του μετώπου με τα δύο σας χέρια. 10) Έτσι νά βάζετε τις μακριές βάτες στο πρόσωπο και στο λαιμό σας.

Τά καλάντα του Ήθναυρου,

Ἀρχιμηνιά κι' ἀρχιχρονιά, καλοί μου ἀναγνώστες ὅλοι μαζί τὴ σκέψι σας καὶ τὶς καρδιές ἐνώστε ν' ἀκούσετε τὰ Καλάντα ἀπὸ τοῦ «Θησαυροῦ» πού θὰ τὰ πῇ μὲ σάτυρα κι' ὕφος πολὺ ἀδρό. Ἀρχιμηνιά κι' ἀρχιχρονιά κι' ἂν εἶνε ὁ δόσιμός σας σήμερα μέρα τῆς χαρᾶς, ξεγᾶστε τὸν καὶ μὲ σας καὶ πᾶστε κι' ἀπολαύστε τὸ περιοδικό σας πού εἶνε ὅπως ξέρετε ὁλόκληρο δικό σας.

Μιά μέρα μόνο τὴ χρονιά, ἐτούτη τὴν ἡμέρα ἐμεῖς πού ζοῦμε ὁλοχρονίς τὸν Τύπου τὸν ἀέρα ν' ἀσχοληθοῦμε θέλουμε λίγο μὲ τὰ δικά μας καὶ λέμε «ὦ τὰ καλάντα... τὰ οἰκογενειακά μας! (Κι' ἔτσι καὶ σεῖς μαθαίνετε, ὅλα τὰ μυστικά μας!).

Ἄλλες χρονιές τὰ ἔγραψε — πεντάκις ἢ δεκάκις — ὁ κοίταρας ὁ φίλος μας Δημήτρης Γιαννουκάκης πού ἔγιν' ὁ πιὸ πλούσιος ἀπ' ὅλο τὸ σινάφι καὶ γέμισε πολλὰ λεφτά... καὶ φέτο δὲν τὰ γράφει!

Ἀρχιμηνιά κι' ἀρχιχρονιά, Παπαγεωργίου Γιάννη, πού ὁ κόπος σου κι' ὁ μόχθος σου ἄρχοντα σ' ἔχει (κάνει) κι' ἔχεις γεμάτη τὴν καρδιά μὰ καὶ τὴν πορτοφόλια πᾶρ ἀπ' τὸ Χρόνι τὰ λεφτά καὶ μοῖρασέ τα ὅλα! Ὅποιος δουλεύει στὴ ζωὴ, ὅλα τὰ κατορθώνει, ἀκόμα καὶ χειρόγραφα... μὲ πάθος διορθώνει, μὰ σήμερα ὁ «Θησαυρὸς» γοργὰ μονάχος τρέχει διαβάζεται ὡς τὰ πέρατα... κι' ἀνάγκη πιά δὲν σ' ἔχει!

Ἀρχιμηνιά κι' ἀρχιχρονιά Παπαγεωργίου Γιάννη πᾶρε τ' ἀεροπλάνο σου καὶ πῆγαινε σεργιάνι στὸν Τύπο μας μὲ σέβανε νέα ζωὴ θ' ἀρχίσῃ κι' «ὁ Νοικοκύρης τοῦ σπιτιοῦ, χρόνι (πολλὰ νὰ ζήσῃ).

Χρόνια πολλά σου, ἄρχοντα, λεβέντη Κώστα Τούντα πού πάντα νὰ σὲ βλέπουμε θέλουμε ἐπικρατοῦντα κι' ὅταν θυμῶν ὁ Γιάννης μας ἐσύ νὰ τὸν τσακώνης! Ἐμεῖς πάντα θὰ κάνουμε πῶς δὲν καταλαβαίνουμε — ποτὲ στὰ ἰδιαιτέρη δὲ θέλουμε νὰ μπαῖνουμε! — Ὁ Γιάννης θὰν «ἀγρίος» κι' ἐσύ ὁ μαλακὸς κι' οἱ δύο θὰ μᾶς «δουλεύετε...» φιλογαζιδικῶς!

Χρόνια πολλά σου ἄρχοντα, Χρόνι Εὐαγγελίδη Πού εἰς' ἐσὺ τοῦ «Θησαυροῦ»... ὁ λόγος οὐ στολίδι. Κωνσταντινοπολίτаре πού ὅλα τὰ μυρίζεσαι κι' ὅλα μὲ κόλπα ἐξυπνά... ὁρθῶς διαχειρί- (ζεσαι!

Πληρώνεις πάντοτε ἀφειδῶς μὰ ἔχεις κι' ἓνα νόσημα κρατᾶς ὀκτῶ τοῖς ἑκατὸ νομίζω γιὰ χαρτόσημα. Σοὺ λέμε ἀστεία μὰ ἐσύ δὲν παίρνεις ἀπὸ γέλια κι' ὅλα τοῦ «Πρακτορείου» μας... μᾶς δίνεις τὰ κου- (ρέλια!

Ἀλλοῖμονο, ἂν τὸ Σάββατο, φτάσουμε τελευταῖοι! Λες «ὁ Ἀναγνωστόπουλος γιὰ τὰ κουρέλια φταίει!» Κι' ἂν δάνειο ζητήσουμε, ξέρεις τὸ τί θὰ κάνῃς. Μᾶς ἀπαντᾶς μειλίχιος:

— Νὰ τὸ ἐγκρίνῃ ὁ Γιάννης! Καὶ ψιθυρίζεις μέσα σου «μὲ πῆρνε γιὰ βλάκα!» καὶ μᾶς κυττάξεις πονηρὰ καὶ μὲ ματιά μισή κι' ἀποτυγχάνει φυσικά, ἢ ἐλαφρὰ ἢ «τοῦκα» καὶ κάτω ἀπ' τὶς μουστικές σου χαμογέλας ἐσύ! Λιγάκι ἂν τὸν ἐθίξῃ, ὁ Χρόνης δὲ θυμῶν! Ἀπόψε εἶνε Πρωτοχρονιά! Ἐβίβα! «Καὶ τοῦ (Χρόνη!

«Χρόνια πολλά σου ἄρχοντα» θὰ πῶ καὶ τοῦ ἀξί- τοῦ δικηγόρου φίλου μου κι' ἀτσίδα Ἀλεξίου, πού εἶνε κάπως δύσκολο κανένας νὰ τὸν πείσῃ μπροστὰ στοῦ Γιάννη τὸ θυμὸ... νὰ τὸν ὑπερ- (σπίσῃ!

Τὸ δίκιο μὲ τὸ μέρος σου... Σὲ πιάνει «φιλικὸς καὶ σὲ δουλεύει, ἐυφραδῶς καὶ λίαν πεισιτικῶς καὶ πάντοτε... ὑπὲρ αὐτοῦ συνηγοροῦν οἱ νόμοι

ὥσπου στὸ τέλος πείθεσαι καὶ τοῦ ζητᾶς συγγνώμη!

Πρὶν φτάσουμε στὴ Σύνταξι ὑπάρχει μιὰ κουκλί- (τσο σὰ μινιατοῦρα, σὰ «μπιμπλῶ»: ἡ ξακουστὴ Μαρίτσα ἀλλὰ γι' αὐτὴν δὲν προχωρῶ, διότι ὠρισμένως θὰ πουν—καὶ δικαιοτάτα—πῶς εἰμ' ἐρωτευμένος!

Ἡ Σύνταξι: Ὁ Κέρβερος: Τῶν «σόκιν» εἶν' ὁ φράκτης. Εἶν' ὁ γνωστὸς ὁ ἐκλεκτὸς κομψὸς ἀρχισυντάκτης! Χρόνια πολλά σου ἄρχοντα, λοιπόν, Ἀλέκο Δράκο πού μὲ τῶν χειρογράφων μᾶς χαλίζεισαι τὸ πάσο κι' ἂν σοὺ ξεφύγῃ τίποτα θὰ σοὺ ξεσπάσῃ «θύελλα» καὶ πᾶνε κι' οἱ κομψότητες καὶ πᾶν καὶ τὰ μυνύ- (ελα!

Μακάριος κι' ὀλύμπιος τὰ πάντα κατορθώνει: καὶ δίχως νᾶται στιχουργός... καὶ στίχους διορ- (θώνει καὶ πάντα διπλωματικά, ὅλα τὰ κατευνάζει βρίζεις... κοινοβουλευτικὰ κι' οὐδέποτε φωνάζεις!

Χρόνια πολλά σου ἄρχοντα καὶ φίλε Σταματίου πού διορθώνει σὰ σαγιάνς... καὶ πάντα... ἄνευ (αἰτίου.

Καὶ ὅταν τὰ χειρόγραφα... ἀνάστατα τὰ κάνεις, λές «βρέ παιδιά, τί φταίω γι' αὐτὸ; ἔτσι μου εἶπ' ὁ Γιάννης!»

Εἶσαι τῶν ἀρχισυντακτῶν ὁ μέγας βετεράνος σιωπηλός, μειλίχιος κι' ὀλίγων... λαοπλάνος κι' ὅπως κι' ἐγὼ ἔτσι κι' ἐσύ — δὲν εἰμαστε οἱ (μόνοι! — βρίζετε κάνουμε συχνὲς στὸ φίλο μας τὸ Χρόνι!

Τρίτος ἀρχισυντάκτης μας, πούναι παιδί τῆς μπά- (τσικας ὁ γλυκομελιστάλακτος ὁ Γιώργος μας (ὁ Πράσινας πού εἶναι καὶ δημοφιλής! Τὸν ξέρουμε θαυμαστὰ «Γιαννάκη», «Φλόκα», «Ζωανῶς», «Παυλίδης» καὶ «Βουστάσια»!

Γιατί χωρίς ἀστεία, τὸν τρώει ὅλο τὸ μισθό... στὰ λαχαροπλαστεία!

Συνεργατῶν ἤρθ' ἡ σειρά. Καὶ φυσικά κι' εὐλόγως πρῶτος ὁ πρωτοσέλιδος Παῦλος Παλαιολόγος. Γι' αὐτοὺς ἄριστος, φροῦδοσεολόγος, ὅσαν τὸν διαβάζεις νοιώθεις πιά τί τέχνη πουν ὁ (Λόγος. Κι' ὅλες τὸν ἐρωτεύονται! Τους λέει «τ' εἶν' ὁ (Ερως! Ἀλλὰ τὸν ξέρει στὸ χαοτί!... Γιατ' εἶνε... κάπως (γέρος!

Βέβαι' ἂν τὸν γνωρίζετε μπορεῖ ν' ἀπατηθῇτε μπροστὰ σ' ἓνα κομψὸ «παίδι», φίλες μου, θὰ βρε- (θῇτε

Ἀλλὰ ἐγὼ τὸν προσκαλῶ γιὰ νὰ μὲ διαψεύσῃ: Ἄς βγάλῃ τὴν ταυτότητα κι' ἄς τὴ δημοσιεύσῃ! Παλαιολόγο μου χρυσέ, σ' ὅποια ὑπορέσῃς ρίχτα: Χρόνια πολλά σου, ἄρχοντα, ἢ μάλλον... καληνύχτα!

Πύρος Μελάς! ὁ Πρύτανις καὶ διαλεχτὸς ἀνὴρ τερνᾷ ἀπ' τὶς σελίδες μας διάττων... ὡς ἄσ τηρ! Ἀλλὰ δὲ σ' ὀνειδίζει ὁ Μελάς! Μᾶς ἔκανε ἀπεργία, γιατί ἀπορροφήθηκε μὲ τὴ... Δημιουργία.

Χαιρόπουλος, ὁ Χρήστος μας, χαϊδευτικά Λαλάκης τοῦ τὸ «ζεραλντοκό» τοῦ στυλ θαυμάσαμε πολλάκις χεὶ στὴν «οἰκογένεια» τίλους ἐραλδικούς! ἢ ὁ ἴδιος δημιούργησε... καὶ τὸν Ζεραλδικοῦς! Μὰ εἶν' ὁ δαντελλένιος μας, κι' ἔτσι, ὅπως λένε, — «ὄν ντι» —

τὲ κάποιους στίχους πέρασε κι' αὐτὸν τὸν Ζεραλ- (ντι! Χρόνια πολλά σου, ἄρχοντα, Χαιρόπουλέ μου Χρή- (στο

ἄλλ' ἄσε τὸ τηλέφωνο καμμιὰ φορὰ καὶ κλείστο! Εἰλικρινῶς ἐξίσταται καὶ ἀπορεὶ κανεὶς σ' ὅτε γράφεις, βρέ παιδί, π' ὅλο τηλεφωνεῖς;

Γατόπουλος, Δημήτριος. Τὸν ἐκτιμῶν οἱ πάντες. Εἶνε λαμπρὸς ἱστορικός, τῆς πέννας ντιλετάντης καὶ σὲ χρονάκια ἑκατὸ... θ' ἀρῇ κι' ἡ εὐκαιρία «ὁ ἴδιος ὁ Γατόπουλος... νὰ μῇ στῇ ἱστορία.

Ὁ Παπαδοῦκας! Πάντοτε καὶ σ' ὅλα ἐπιμελής, στοὺς συναδέλφους, στὸ κοινόν, παντοῦ δημοφιλής, μὰ τὸ δικό του μυστικὸ τὸ βλέπουν κι' οἱ στραβοί: Γράφει τὶς «ἱστορίες» του... πού τοῦχουνε συμβῇ! Δὲν ξέρω ἂν ὅλες βέβαια... ἀλλὰ οἱ περισσότερες καὶ πάντως οἱ χειρότερες!

«Χρόνια πολλά σου ἄρχοντα», καὶ φίλε Παπαδοῦκα πού τὰ κορίτσια σ' ἔχουνε στοῦ ντουφεκιοῦ τῆ (μ π ο ὕ κ α γιὰ τὶς «ἱστορίες» σου πολὺ τὶς ἐκνευρίζεις καὶ μισογύνῃς φαίνεται καὶ ἀγενῶς τὶς βρίζεις. Μὰ ὅμως σ' ἐκδικήθηκε τῶν γυναικῶν ἡ χάρις καὶ πρὸ τίνος παντρεύτηκες... κι' ἄς εἶσαι πενήν- (τάρης!

Ἀρχιμηνιά κι' ἀρχιχρονιά, φίλε Πολίτη Κώστα, γράφε χειρόγραφα πολλὰ κι' ἐγκαίρως πάντα δώστὰ, γιὰτ' εἶσαι πάντα τακτικὸς καὶ σοβαρὸς καὶ τυπικὸς κι' οὐδέποτε... τρῶς πῶστα!

Γράψε τὶς «ἀναμνησεις» σου πού μού ἀρέσουν μάλ- (λον καὶ πού θὰ ζήσουν ἀσφαλῶς ἑκατοντάδες χρόνια, ἀλλὰ καὶ σ' ἐμφανίζονται... ἀνδρὰ πολὺ μεγάλον, μὲ γ α λ ο ν... εἰς τὰ χρόνια! Συγγνώμην βρέ Κωστάκη μου, μὰ θέλει δὲν τὸ θέλει θὰ τῶν πληροφορηθῇ... καὶ ἡ κυρία Ἑλλη! («Ἑλλη Πολίτη πού θὰ πῇ: χειρόγραφο μὲ τάξι! κι' ἐνσαρκωμένη ἀδρότητα, φινέτσα καὶ μετὰξι!)

Ψαθᾶς! Ὅλα τὰ θέματα, τὰ γράφει εὐφύως μὰ εἶνε καὶ τοῦ «Θησαυροῦ»... ὁ ἄσματος υἱὸς πού τώρα ἐπανέρχεται μὲ «στυλ» πολὺ γλυκὺ γιὰτ' ἤρε τὸς «Βλαμμένους» του... εἰς τὴν Ἀμε- (ρική!

Ἀρχιμηνιά κι' ἀρχιχρονιά Εὐαγγελίδη Δέλτα πού πάντα τὰ χειρόγραφα... μᾶς τᾶστελνενε στὰ (σέβεται πού πάντα τὰ χειρόγραφα... μᾶς τᾶστελνενε στὰ «ἑλτά» Ἀλλὰ λεφτά δὲν ἔχουμε! Ξεπέρασες τὰ ὄρια, «ὁ ἄν θες δύο λίρες λαμπερές... στείλε δύο «Ρεπερ- (τορία!»

Καλὴν ἐσπέραν ἄρχοντα, βρέ Θίαβιε Γιωργάκη νὰ γράφῃς στίχους τῆς ὁκᾶς σταμάτησε λιγάκι γιὰτ' ἐν μέσω φοβεροῦ στιχουργικοῦ ὄργου θὰ κάνῃς νευρασθενικό... τὸν Παπαγεωργίου! Ἀλλὰ βρέ Γιώργο, μὴ μ' ἀκούς καὶ γράφῃς κι' ὅτι (γίνῃ δουλεύει σὺ νυχθημερόν... κι' ὁ Γιάννης ἄς τὰ σβῶν καὶ ἄς ἀνάβῃ κάποτε κι' ἄς βρίζῃ κι' ἄς κορών φτάνει τοὺς στίχους, βέβαια, καλὰ νὰ τοὺς πλη- (ρώνῃ!

Ἀρχιμηνιά κι' ἀρχιχρονιά καὶ φτάσαμε ἀγάλια, καὶ τὸν πατέρα τῆς «Χοντῆς» τὸ φίλο μας τὸ (Γάλλια, «Χρόνια πολλά σου ἄρχοντα» κι' εἰλικρινῶς στὸ (γράφῃ σὲ θεωρῶ ἀληθινά, πρῶτο γελοιογράφο.

Πολλὰ θὰ πῶ ἐγκώμια, σιγὰ καὶ λάου-λάου τοῦ Χριστοδούλου, Νομικοῦ μὰ καὶ τοῦ Ἀρχελάου

πού κάνουν ὅλοι ἀφθαστα, χαριτωμένα σκίτσα καὶ πού γελαῖ σκερτσόζικα μαζί τους ἡ Μαρίτσα

«Χρόνια πολλά σου ἄρχοντα», φίλε Ἀλέκο Πῶπ πού φιάχνεις τὴν καριέρα σου μ' ἀληθινὸ «γκωλόπ» γι' αὐτὸ μὲ εἰλικρίνεια, λέμε «καλὴν ἑσπέρα» σου κι' εὐχομαστε — ἂν καὶ δύσκολο! — νὰ φτάσῃς (τὸν πατέρα σου.

«Χρόνια πολλά σου ἄρχοντα», καὶ νᾶχετε ἀπ' ὅλα Σκελλαρίου φίλτατε, Μιράντα καὶ Δεσπώλα Θόδωρε Δράκο... «ντέτεκτιβ» πού τὶς καρδιές τὶς (καίς

μὲ τὶς ἀποκαλύψεις σου... τὶς «φορικιαστικές» κι' εἶσαι κι' ἐσὺ τοῦ «Θησαυροῦ» ἀληθινὸ στολίδι μαζί μὲ τὸν ἀγαπητὸ καὶ φίλο Κυριακίδη. Ὅλοι σας νὰ μᾶς ζήσετε γιὰτ' ἡμεῖς ἀγαποῦμε κι' ὅτι «μπροστάντες» θέλετε... αὐτὸ νὰ μὴ τὸ (πούμε ἀφοῦ κι' ἐγὼ πού σήμερα, γράφω αὐτὰ τὰ καλάντα «ταλέντο» ἔχω βέβαια... μὰ βέλω καὶ τὰ τ α λ α ν τ α!

«Χρόνια πολλά σου ἄρχοντα», Γιωργάκη Γιαννακό- (πούλε καὶ στιχουργὲ πολὺτιμὲ μὰ καί... μαντραχαλόπουλε πού εἶσαι εἰς τὴν σάτιρα γερός καὶ δηκτικὸς μὰ καὶ ψηλός, πολὺ ψηλός... σὰν Παπανδρεϊκός!

Εὐγνωμοσύνη ἐκφράζουμε τοῦ «Ἐθνους καὶ τοῦ Γέ- (νους) στὴν Ἑσμεράλδα τὴ γλυκειά, τὴν Ἀλεξ Μαυρογέ- (νους, γιὰτ' ἡμεῖς ἀναγνώστριες, κι' ἂν ἔχουμε καπρίτσια γεροντοκόρες καὶ γρηῃς... τὶς κάνει αὐτὴ κορίτσια.

Ἀρχιμηνιά κι' ἀρχιχρονιά, φίλε Σωκράτη Ρῶνα καὶ πνευματωδέστατε καὶ κάπως... μ α κ α ρ ὀ ν α ἢ καί... μακαρονά! «Τζάνεμ, ἰστέ, ταούκιοζου», καὶ κατὶ τέτοια φέρνεις «ἡγουν, τούεσττι, δηλαδή... τὸ παραδάκι παίρνεις!

Ὁθων Χαλκιᾶς πολὺγλωσσος, πάνσοφος καὶ δρα- (στήριος, πάντοτε ἀεικίνητος, τὰ λάθη κυνηγᾷ, μεταφραστῆς περίφημος, μὰ κάποτε... μυστήριος, γιὰτ' ὅταν τὸ σκῆψῃ ὅλοι ἀπορῶν πού βρίσκονται καὶ πού νὰ γκιζερᾷ!... Χαῖρε, Ὁθων, πού τὴ δουλειά τὴν ἔχεις κάνει νόμο καὶ μεταφράσεις μὴ χαρὰ, ἀκόμα καί... στὸ δρόμο! Χαῖρε, πού τόσο τακτικὰ μπουκάλα μᾶς ἀφήνεις καὶ μὴ σιγμὴ στὴ θέσι σου δὲν ἐννοεῖς νὰ μείνῃς, κι' ὅταν γλυστράς ἀπ' τὴ δουλειά ἀθόρυβα σὰν φίδι ἀφήνεις εἰς τὸ πόστο σου τὸν Πόντιο Λαμψίδη. Κι' αὐτὸς σὲ δικαιολογεῖ πολὺ ὠραία ὄντως γιὰτ' ὅτι δὲν εἶνε Πόντιος, ἀλλὰ καὶ μέγας... πόντος!

Ἀρχιμηνιά, γιατρέ Λαδᾶ, κι' εὐχὴ σοὺ δίνω μία: μαζί μὲ τὴν ἱατρική, κέφι σου νάναι ὁ Λόγος! Νὰ δῇς κι' ἡμεῖς ἂν πάσχομε ἀπὸ... παχυδερμία καὶ οὕτω νὰ ἀναδειχθῇς... καλὸς δερματολόγος!

Λοιπόν, παιδιά, χρόνια πολλά καὶ νὰ μὲ συγχωρήτε — ὅσοι λησμονηθήκατε... ἀδίκως καρτερεῖτε — γιὰτ' ἐγὼ γράφω λογικά καὶ σκεπτομαι καὶ φρό- (νιμα! κι' οὐτε μπορῶ ν' ἀσχοληθῶ... βεβαίως μὲ ψευδο- (νυμα!

Ἐγὼ πᾶσα σ' ὅλα μου ἀδρός καὶ ὑπογράφω:

Ευθύμα ενσταντανέ

Ο άνθρωπος περί του οποίου μιλάμε, είναι σοβαρός, αξιοπρεπής, ήθικος, καλός οικογενειάρχης και υπολογισμός πολιτευτής ανήκων σε γνωστό κόμμα. Άλλα είναι πενήνταπεντάρης. Παντρεύτηκε όταν ήταν είκοσι ετών μια συνωμωτική του χαριτωμένη μικρούλα που φυσικά είχε κι αυτή σήμερα μία... «χαριτωμένη» πενήνταπεντάρη! Τα ανδρικά νιάτα έχουν πάντοτε κάποια διαφορά... απ' τα γυναικεία! Ο άντρας γεννάει πολύ άργα γιατί... άντρας είναι κι έτσι του γουστάρει! Επ' του προκειμένου,

λοιπόν. Ο φίλος μας είχε μια αισθηματική περιπέτεια. Μία δροσερή φίλη. Που είχε όμως κι αυτή, τις αξιώσεις της:

— Την παραμονή θα είμαστε μαζί. Κώστα! του είπτε σε ύφος ερωτικού «μωναρχοφασισμού»!

— Ναι, αγάπη μου! Που θέλεις;

— Στο «Τζή - Μπή»! Που άλλου;... Και μετά, στη «Φωλίτσα» μας!

Το προφορικό... «υστερόγραφον» ήταν εξαιρετικό δέλεαρ για τον καυμένο, το σοβαρό, και αξιοπρεπή πολιτευτή κύριο Κώστα!

— Ναι, αγάπη μου! συμφωνήσε.

Άλλα υπήρχε και η πρώην χαριτωμένη και ήδη στοργική «συντροφος» του Βίους!

Κώστα, του είπτε, την παραμονή της Πρωτοχρονιάς θα είμαστε στο σπίτι, υποθέτω! Μη μου πής «επείγουσες» πολιτικές υποθέσεις, γιατί θα σηκωθώ να φύγω από το σπίτι! Τη συγχάθηκα την πολιτική! 'Ας εδω πιά!

Καλά, απάντησε ζαρωμένος ο κ. πολιτευτής. Κι' έφτασε η μοιραία βραδιά! Και βρήκε ο κ. Κώστας το μεγάλο κόλπο: Γυναίκα! Μου τηλεφώνησε ο πρόεδρος και με θέλει επειγόντως.

— Νά τον πάρη ο διάβολος!

— Ε, τι να κάνω; Πρόεδρος είν' αυτός!... Και φόρεσε το πανωφόρι του.

Σε δέκα λεπτά, χτυπά η πόρτα και υπαίνει ο πρό-

εδρος! Μελισταγής και δια-

χυτικός!

— Κυρία μου, ήρθα να περάσω την παραμονή μαζί με σας και τον άντρα σας.

— Μά... δεν τον καλέ-

σατε;

— Πώς; Όχι βέβαια. (Οι πολιτικοί δεν είναι ποτέ εξυπνοι σε τέτοιες περιστά-

σεις)!

— Καθίστε, κ. Πρόεδρε.

Σε δέκα λεπτά. Τηλέφω-

νο. Ο σύζυγος:

— Αγάπη μου, ο Πρό-

εδρος δυστυχώς θα με κρα-

τήση ως το πρωί. Συνεδρι-

άζουμε! Σου εύχομαι με ύ-

γεία κι' ευτυχία το νέον έ-

τος.

— Τον κακό σου τον και-

ρό και το μαύρο σου το χρώ-

νο!

— Πώς;

— Αυτό που σου είπα!

Και να δες πώς η δική μου

ή ευχή θα πιάσει. Μαύρο

χρόνο θα περάσης, κακόμοι-

ρε! Γιατί αυτό, εξαρτάται

από μένα!

★

Παθολόγος, σεξολόγος,

νευρολόγος και ψυχναλυ-

τής. Μορφή αυστηρή, μπλου-

ζα πάλλευκη, ύψος βαρυσή-

μαντο κι' εμπειρισταμένο!

«Ψυχαναλύεται» ο δυστυ-

χής ο πελάτης ξαπλωμένος

σ' ένα ντιβάνι. Όρθος ο

γιατρός του κάνει την πε-

ριεργη επιστημονική ανά-

κριση, σουλατσάροντας...

έκνευριστικώτατα!

★

«Ασφυκτιά ο πελάτης!

Απρεπέστατες ερωτήσεις

κάνει ο γιατρός! Ούτε η πιο

απλοϊκή γυναικούλα δεν θ'

άπαντούσε στον «πνευματι-

κό». Άλλα ο πελάτης απαν-

τάει... για να γλυτώσει μία

ώρα' αργότερα. 'Επί τέλους

έρχεται το ποθητόν «φινά-

λες»:

— Σηκωθήτε.

Σηκώνεται ο πελάτης.

Μπαίνουνε μέσα στο γρα-

φείο του γιατρού, ο οποίος

καταπίνει μονορούφι ένα δι-

πλό ούσκι που τον περιμέ-

νει σε κρυστάλλινο ποτήρι.

— Πίνετε; ρωτάει τον πε-

λάτη.

— Μάλιστα, γιατρέ μου.

— Νά το κόψετε, τε-

λείως!

Και ανάβει ο δόκτωρ ένα

τσιγάρο και τραβάει την

«πρώτη» απολαυστικο-ηδονι-

κώτατα!

★

Καπνίζετε;

— Μάλιστα, γιατρέ μου!

— Νά το κόψετε, τε-

λείως!

Και χτυπάει το τηλέφω-

νο: — Α, Μαίρη μου, εσύ;

Καλά, έρχομαι. Σ' ένα τέ-

ταρτο... Ναι... Ντύσου

καλά. Θα πάμε ύστερα στην

«Αρτζεντίνα»... Όρβουάρ!

Και γυρίζει έπειτα στον

πελάτη:

— Ξενυχτάτε;

— Μάλιστα, γιατρέ μου!

— Νά το κόψετε, τε-

λείως!

— Έχετε φίλη;

— Μάλιστα, γιατρέ μου!

— Νά διακούετε τις σχέ-

σεις τελείως!

— Εξεγείρεται ο πελάτης:

— Μα τότε... θα τρελλα-

θώ, γιατρέ μου!

— Ε... αμα τρελλαθίτε...

εδώ είμαστε! Εμείς!

— Μωρέ, τι μάς λές;

Μπορεί να είμαι άρρωστος...

αλλά ήλιθιος δεν είμαι!...

Γεια - χαρά!

Και... σκάει «τσέτουλα»

τη βίβλα!

★

Σκηνή στο δρόμο:

Χαριτωμένη δεσποινίς,

λαϊκής έμφανίσεως, σταμα-

τάει έναν κύριο:

— Κύριε, για τη Φανέλ-

λα του Σιματιώτου. ό,τι

μπορείτε!

Ο κύριος είναι διστακτι-

κός:

— Μά... ο έρwanος της

«Φανέλλας» γίνεται επισή-

μως στα σπitiα!

— Θα σας πω ψέμματα;

λέει έκείνη επiστρατεύουσα

το πιο σαγηνευτικό της μει-

δίωμα.

— Όχι, δεσποινίς. Δεν

είπα τέτοιο πράγμα.

Και σκάει ένα εικοσάρι.

Στη γωνία, ακριβώς δί-

πλα στη γραφική «φουφού»

ένος καστανά... αναμένει

κάποιος φαντάρος!

Το κακόμοιρο το κορίτσι!

Πραγματικός... δεν είπε

ψέμματα!...

★

Τηλεφωνικόν.

— Εμπρός!

— Λούλα!... Το βράδυ

της παραμονής εγώ κι' ο

Γιώργος σας περιμένουμε.

Σας ειδοποιώ τρεις μέρες

πριν για να μην κλείσετε τη

βραδιά σας. Συμφωνοί;

— Συμφωνοί!

— Στις έννθα στο σπίτι

μου, έτσι; Για να πάρουμε

και το άτερπιτο!

— Συμφωνοί! Μιλ μερ-

σί!...

★

Και κλείνει.

— Άαααα! ανακουφίζε-

ται η κυρία που έλαβε το

τηλεφώνημα.

Και προσθέτει:

— Δεν έρω ποιά είναι!

Άλλ' άσπινε, τώρα να περι-

μένη το βράδυ της παρα-

μονής τη Λούλα και τον άν-

τρα της! Για να μάθω την

προσέχη τι αριθμό παίρνει!

★

Και... το χρόνο!

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Χιούμορ

Γιατί τον ψήφισαν

Σε μία πόλι της Πελοποννήσου πο-

λιτευόταν άλλοτε ένας γιατρός, που

επί χρόνια πετύχαινε κι' έβγαине δου-

λευτής, πρώτος και καλύτερος.

Σε κάποια έκλογη, ένας Αθηναίος

δημοσιογράφος, που πέρασε απ' την

πατρίδα του, ρώτησε τους συμπολίτες

του γιατρού:

— Τι λέτε; Θα βγί κι' αυτή τη φο-

ρά Βουλευτής ο γιατρός Κ.;

— Ασφαλώς, απάντησαν εκείνοι.

Πρώτος και καλύτερος, όπως πάντοτε,

γιατί θα τον ψηφίσουμε όλοι.

Ο δημοσιογράφος άπορησε:

— Για πέστε μου, σας παρακαλώ,

ρώτησε, ποιά είναι το μυστικό της επι-

τυχίας του γιατρού; Ρήτωρ καλός στη

Βουλή δεν είναι... Ποτέ δεν ανοίγει το

στόμα του να πη μία λέξη. Μήπως σας

κάνει πολλά ουσουφεία;

— Ούτε ένα! Τις υποσχέσεις που

μάς δίνει προεκλογικά, τις ξεχνάει

μολις τον ψηφίσουμε και βγί δουλε-

τής.

— Είναι τότε καλός γιατρός;

— Κάθε άλλο, απάντησαν μ' ένα

στόμα οι συμπολίτες του βουλευτή.

— Ίσα - ίσα τον άρρωστο που θα το

πείσει στα χέρια, τον στέλνει και' ευ-

θείαν στον άλλο κόσμο.

— Μα τότε, φώναξε ο δημοσιογρά-

φος, γιατί τον βγάξετε βουλευτή και

τον στέλνετε στη Βουλή;

Χαμογέλασαν οι πατριώτες του για-

τρού κι' απάντησαν:

— Γι' αυτό ακριβώς τον στέλνουμε

στη Βουλή, για να μη βρίσκεται στο

χωριό και να μη στέλνι τους άρρω-

στους στον τάφο!

★

— Θάπρεπε, κυρία μου, ν' ασφαλί-

σετε τη ζωή του συζύγου σας.

— Δεν βαρύνεσθε, πεταμένα λεφτά!...

Ποτέ δεν είχα τύχη ως τώρα...

★

Κάποιος διαβάτης πλησιάζει στο

δρόμο ένα άφηρημένο καθηνήτη και του

λέει:

— Συγγνώμη, κύριε, δεν θα προσέ-

ξατε ίσως ότι περπατάτε με τόνα πό-

δι στο πεζοδρόμιο και τ' άλλο στο

δρόμο!

Κι' ο καθηνήτης, ένθουσιασμένος:

— Ό, σας ευχαριστώ πολύ!... Κι'

εγώ προσπαθούσα να εξηγήσω πώς κου-

ταάθηκα έτσι ξαφνικά!...

★

— Ξέρεις, άντρουλή μου, συμβαίνει

κάτι τρομερό! Η γειτονιά μας έχει

ένα καπέλλο όμοιο με το δικό μου!...

— Και θα θέλεις, βέβαια, να σου

αγοράσω άλλο...

— Για το συμφέρον σου, αγάπη

μου! Φτηνότερα θα σου κοστίση να

μου πάρης ένα καπέλλο, παρά να με-

τακομίσουμε σ' άλλο σπιτί!...

★

Η κομφευσμένη γεροντοκόρη λέει σ'

ένα κύριο:

— Κάποιος μου είπτε προ δλίγου

ότι δεν του φαίνομαι μεγαλειότερη από

είκοσι έτών!

— Πιάστε τον, το λωποδύτη! Σας

έκλεψε τα μισά σας χρόνια!...

★

Η σκηνή μπρος στο φέρετρο ενός

νεκρού. Κάποιος φίλος του απαγγέλλει

τον επικήδειο:

— Χαίρε, αλυσμόντε φίλε μου! Θα

σε κλαίμε πολύ, έσένα τόν θαυμασίο

άνθρωπο και ύποδειγματικό σύζυγο!

Ο θάνατος σ' απέσπασε απ' τη δυστυ-

μένη γυναίκα σου, αφήνοντάς την

χισημένη γυναίκα σου, αφήνοντάς την

μόνη απ' τα είκοσιπέντε χρόνια της...

Κι' η άπαρηγόρητη χήρα σπεύδει να

επέμβη:

— Είκοσιτρία... όχι είκοσιπέντε!...

Β'. ΠΑΡΧΕΙ μία τέχνη της αγά-

πης; Από την εποχή του Ό-

διδίου ως τώρα χιλιάδες συγγραφείς

έχουν ασχοληθί μ' αυτό το θέμα.

Άλλα γιατί πρέπει να υπάρχει

μία τέχνη της αγάπης; Για τον ά-

πλούστατο λόγο, ότι η αγάπη είναι

έργο των χεριών μας. Όπως, λοιπόν

και κάθε τι που βγαίνει από τα χέ-

ρια μας, έτσι και η αγάπη μπορεί

να βγί απ' αυτά άριστουργηματική,

μέτρια, κοινή ή αληθινά εξαμβλωμα.

Ας πάρουμε για παράδειγμα την ύ-

ΤΟΥ Κ. ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Πρωτοχρονιά

A dramatic illustration in a classic comic book style. In the foreground, a man with dark hair, wearing a dark suit and a patterned bow tie, is shown from the side, embracing a woman. The woman has blonde, curly hair and is wearing a bright yellow dress with a red sash. She has a pained or distressed expression on her face. To the right, another woman with dark hair, wearing a red dress, looks on with a concerned expression. In the background, a man in a light-colored suit and tie stands near a table. On the table, there are several playing cards (including a spade and a heart) and a small pile of dice. The entire scene is framed by a decorative border.

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ Ραββὶ δὲν φροντίζει τί τὸν περιμένει, εἶναι ἐπὶ τοὺς ἐχθρούς καὶ πορεύεται γιὰ τὸ γέμνο του. Ἐξ ἄλλου ὁ Παριζὶ τοῦ θράσου ὅτι ὁ ἀρχὴ ἐξακρίβηκε ἵπταν ἡ Κλάρα Γκερκε. Ὁ Ραββὶ τὸ βρίσκει τὸ Ζοραβὶ βρίσκοντα. Νομίζει ὅτι τὸ ἐκατομμύριον φεῖτο - Πρωτοστρόφιον, μέσα στὰ χέρια του. Ὁ Ραββὶ γιὰ δεύτερη φορὰ τὴν Ευριλλὸν, ἐπισκέπτεται. Τὴν ἐναθλοῦται περὶ τὰς ἐκείνης καὶ τὴν καθιστάει. Τὸν τοῦχοι καὶ τὴς δίδει ἀπ' τὴ μυστική πόρτα του τοῦχοι καὶ τὴς δίδει ἀπ' τὴν μυστική Λουσιέν. Μετὰ τὸ μεσημέρι ἡ Διονυσία παίρνει τὴν Εὐγενία γιὰ νὰ τὴν πᾶν κοντὰ στὸ Λουσιέν, ἀπ' τὸ κρυφὸ πέρσασμα.

— Τότε, ἐλάτε.
Κι' ἡ Διοωσία, παίρνοντας ἀπὸ τὸ χέρι
τὴν Εὐγενία, τὴν ἔβαλε στὸ μυστικὸ διά-
δρομο, ὅπου εἶχε ἀφήσει τὸ φανάρι της.
Πῆγε ἔπειτα τὸ ἐλατήριο, ποῦ ἔκλεινε τὴν
πόρτα, πήρε τὸ φανάρι, κι' εἶπε στὴ νέα:
— Ἀκολουθεστε με.

— Όταν συνηλθε, συνέχισε η Διονυσία, κατάλαβε ότι είχε πέσει πάνω σ' ένα στράμ-
μα από ξερά φύλλα, κι' αυτό τὸν έσωσε. Τότε, θέλοντας νά βγῇ από τὸ δῶ μέσα, σώ-
ρισε κάτι πέτρες, πού, πέφτοντας, τοῦ ἔ-
μποδαν τὴ μυστική διόδου, όπου θά
Παρασκευάσει.

Πέντε λεπτά αργότερα, η Διονυσία έμ-
παζε την Εύγενία στο σαλόνι του γιατρού.
Ο Λουσιέν ήταν εκεί και σχεδίαζε, γιά
νά περάν την ώρα του. Μόλις είδε την
Εύγενία, τινάχτηκε απάνω.
— Λουσιέν!... φώναξε.
Κι έπειτα...

— Αγαπημένε μου!... Λατρευτή μου!...
έλεγε ο Λουσιέν. Πόσο καταλαβαίνω, αυτή
τη στιγμή, πώς είσαι όλη μου ή ζωή!...

BOURVIE EMMONS 175

— Χάνουμε πολύτιμη ώρα από την έ-

θεσε τὸ δημιούργημα τοῦ γιὰ τὴν φυλαγῆναι
αὐτὲς τῶν ἐορτῶν. Ὅπως βλέπετε στὴ φωτογ.
σμένον ἀπ' τὴ διασκέδασι πού τοῦ

...φία μας οι πιτσιρίκοι φαίνονται κατενθουσια-
...προσφέρει ο μεγάλος φίλος τους.

και στο πενήντα δύο!
Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

ΜΙΑ ΤΕΛΕΙΑ ΑΠΟΜΙΝΗΣΙΣ

ΜΙΑ ΤΕΛΕΙΑ ΑΠΟΜΙΜΗΣΙΣ

“Ενας πυροσβεστής του Μπράιτον κατασκευάζει ένα μικρό αυτοκινητάκι που είναι πιστή αντιγραφή εκείνου που διατίθεται ή υπηρεσία του. Δεν του λείπει ούτε ή σκηνά, ούτε ή κομπίνα, ούτε οι ειδικό υδρόσπληγγες. Ο κατασκευαστής του αυτοκινητός είναι άνθρωπος και γι’ αυτό διέθεσε το δημιούργημά του γιά την φυγαγωγία των παιδιών της γειτονιάς του κατά τις ημέρες αυτές των εορτών. Όπως βλέπετε στη φωτογραφία μας οι πατήριχοι θάνατοι κατανόησαν αυτές τας πράξεις απ’ τας διακρίνοντας πού τους προσφέρει ο μεγάλος οίκος τους.

παράπονο άπόψε κι' είσαι υπακούμενος!

—Νά μιά απάντησι, που δεν την περίμενα, αγαπητέ μου Ραβιό. Άλλά θά σου κάνω μιάν άλλη ερώτησι, πιο καθαρή: Θέλεις νά εγκαταλείψης το σχέδιο του γάμου σου με την Εύγενία Λυρά;

—Ο Ραβιό τινάχτηκε άπάνω.
—Ακόμα μιά φορά σου λέω, βρυχήθηκε, δτι είσαι κι' τρελλός κι' μεθυσμένος!

—Ο Κορντιέ έμεινε γιά λίγο σιωπηλός, κυττώντας κατάματα το συνένοχό του.

—Ναι, είπε τέλος, σά νά μιλούσε με τόν έαυτό του, τά πράγματα προχώρησαν πολύ, φτάνω κάπως άργά. Καταλαβαίνω πόσο δύσκολη είναι ή κατάσταση. Όταν τό συμβόλαιο είναι έτοιμο νά υπογραφή, όταν έχουν όλα τά κώδικα, δεν είναι εύκολο νά υποχωρήσῃ κανείς. Άσφαλώς, αγαπητέ μου Ραβιό, είμαι λίγο ζαλισμένος. Έπρεπε νάρθω νά σε ιδώ πριν άπό μιά βδομάδα. Άν ήξερα. Άλλ' ούτε τόδαζα με τό νού μου... Τώρα πιά είναι πολύ άργά. Τό βλέπω, και δεν μπορώ νά έμποδίσω τό γάμο σου.

—Εύτυχός που τό αναγνωρίζεις, μουρμούρισε ο Ραβιό.

—Παντρεύσου λοιπόν, φίλε μου, τή δεσποινίδα Λυρά, αλλά κάμε την τουλάχιστον εύτυχισμένη. Αυτή θά είναι ή παρηγοριά μου...

—Η σκηνή αλλάζει, μπαίνουμε στή δεύτερη πράξη, σκέφτηκε ο Ραβιό, που παρακολουθούσε με προσοχή τό συνένοχό του. Πραγματικά, δεν είχε γελαστή.

—Ο Κορντιέ σηκώθηκε ξαφνικά άπάνω, κι' άλλαξε ύφος:

—Αγαπητέ μου Ραβιό, είπε, δεν θά φέρω κανένα έμπόδιο στό γάμο σου, αλλά δικαιούμαι μιάν άνταμοιβή...

—Τί θέλεις νά πής;

—Θέλω νά πώ ότι, άμα ή δεσποινίς Λυρά γίνη γυναίκα σου, θά βάλῃς χέρι στό έκατομμύριο...

—Κι' έπειτα;

—Έπειτα, έπειδή δεν είσαι άνθρωπος, που μοιράζει τά υπάρχοντά του, θά ρίξης στούς Παριζιό και στούς Φουρέλ άπό ένα κόκκο, γιά νά τους έμποδίσῃ νά γαυγίσουν κι' αν δεν με ξεχάσης έντελώς, θά μ' έλεήσης με μερικά χιλιοφράγκα. Μόνο αγαπητέ μου, θέλω νά σε προειδοποιήσω ότι δεν μου άρέσει νά ζητιανεύω, κι' δτι, προκειμένου νά με κατανήσης, μιά μέρα, ζητιάνο, καταλαβαίνεις και σύ ότι είναι φρόνιμο εκ μέρους μου νά πάρω άπό τώρα τά μέτρα μου. Παίξαμε μαζί, Ραβιό, ένα μεγάλο παιχνίδι. Τώρα, τό παιχνίδι κερδήθηκε. Θέλω λοιπόν τό μεριδίό μου, κι' άπόψε θά κανονίσουμε τούς λογαριασμούς μας.

—Σου είπα ότι θά πάρῃς ένα έκατομμύριο.

—Δεν τό βρήσκω άρκετό.

—Είσαι λαιμαργός!

—Άφού τό τραπέζι είναι τόσο πλούσιο!

—Και μπορούμε νά μάθουμε τίς απαιτήσεις σου;

—Θέλω πέντε έκατομμύρια!

—Διάβολε, δεν είσαι καθόλου απαιτητικός, είπε ο Ραβιό, γελώντας προσποιητά.

—Η ιδέα σου, είπε ο Κορντιέ. Η δική μου ή ιδέα όμως είναι ότι έχω τό δικαίωμα νά πάρω ένα καλό μεριδίο. Μην ξεχνάς ότι είμαστε συντάκτοι σ' αυτή την επιχείρησι κι' δτι μπορούσα νά υπολογίσω ότι αξίζουν και δέκα έκατομμύρια οι υπηρεσίες, που πρόσφερα στην εταιρεία μας. Είμαι συγκαταβατικός όμως, και δεν ζητώ παρά μόνο πέντε έκατομμύρια, που τά χρειάζομαι. Έστώ κι' έκατό χιλιάδες αν έλειπαν απ' αυτό τό ποσό, δεν θά μπορούσα νά κάνω εκείνο που θέλω. Έχω κάνει όλους μου τούς λογαριασμούς, γιά μιά ζωή ήσυχη και άνετη...

—Δηλαδή, είπε ο Ραβιό, με φαινομενικά ήρεμο ύφος, δεν μπορείς νά ήσυχάζεσθ τήν ήσυχη και άνετη ζωή, αν δεν έχεις πέντε έκατομμύρια. Λοιπόν, αγαπητέ μου Κορντιέ, θά μιλήσουμε γιά όλα αυτά μετά τό γάμο μου, όταν δηλαδή ή πεθερά μου πάρῃ την κληρονομιά, που τής άφησε ο Ζοραμί.

—Πολύ καλά, αγαπητέ μου Ραβιό. Μόνο.

—Γιατί διστάζεις; Έξακολούθησε, αγαπητέ μου.

—Μόνο, αγαπητέ μου Ραβιό, επανέλαβε ο Κορντιέ, έλπίσῃς νά μη θυμώσης, αν πάρω άπό τώρα ώρισμένα μέτρα...

—Γιατί όχι, αγαπητέ μου Κορντιέ; Λάβε τά μέτρα σου.

—Ο δολοφόνος τής Κλάρας Γκερέν έδγαλε άπό την τσέπη του ένα χαρτί.

—Ε λοιπόν, αγαπητέ μου Ραβιό, είπε, σε παρακαλώ νά υπογράψῃς αυτό έδώ τό χαρτί.

—Α, πρέπει νά υπογράψω; Νομίζω όμως ότι πρέπει νά διαβάσω τί γράφει αυτό τό χαρτί...

—Φυσικά, είπε ο δολοφόνος.

—Διάβασε μου τό λοιπόν, φίλε μου, είπε με τό ίδιο ήρεμο ύφος ο Ραβιό.

—Ο Κορντιέ ξεδίπλωσε τό χαρτί, κι' άρχισε νά τό διαβάζῃ:

«Ο υπογεγραμμένος Ζοζέφ Ραβιό, όμολογώ ότι οφείλω εἰς τόν κ. Έρρίκο Κορντιέ, διά τας υπηρεσίας τας οποίας μου προσέφερε, και ιδίως εἰς τό άγρόκτημα Γκρανβάλ, τό ποσόν τών πέντε έκατομμυρίων φράγκων, τό όποιον θέλω τού μετρώσει την ημέραν καθ' ήν, λόγω τού γάμου μου μετά τής δεσποινίδος Εύγενίας Λυρά, θέλω γίνει κάτοχος τής κληρονομίας τού Παύλου Ζοραμί.

—Εἶνε πολύ καλά γραμμένο, παρατήρησε ο Ραβιό, και, με την πίστι μου, δεν βρίσκω νά τού λείπῃ τίποτα. Δός μου τό σε παρακαλώ.

—Ο Κορντιέ τό τόδωσε άδιάσταχα.

—Όστε έτσι λοιπόν, είπε ο Ραβιό, αλλάζοντας ξαφνικά ύφος. Φαντάστηκες ότι θά τό υπογράψω;

—Μάλιστα.

—Με πέρνω λοιπόν γιά ήλίθιον; Μά την αλήθεια, Κορντιέ, είσαι θρασυτάτος!

—Ραβιό, είπε θυμωμένος ο δολοφόνος, νομίζω ότι ο πῖο θρασός κι' ο πῖο άχρείος άπό τούς δύο μας είσαι σύ.

—Ο Ραβιό τόν κτύπησε άγρια, έσχισε τό

χαρτί, και τού τό πέταξε στό μούτρα.

Οι δύο κακούργοι σηκώθηκαν μονομιάς όρθιοι, και κυττάχτηκαν κατάματα, σφίγγοντας τίς γροθίες τους.

—Ο θάνατος τού Κορντιέ

Γιά μιά στιγμή, απλώθηκε τρομερή σιωπή.

—Ζοζέφ Ραβιό, είπε τέλος ο Κορντιέ, με φωνή που έμοιαζε σάν σφυρίγμα φιδιού, δεν παντρεύτηκες ακόμα. Γιά νά σου καταστρέψω όλα σου τά περίφημα σχέδια, δεν έχω νά κάνω τίποτε άλλο παρά νά γράψω δυό λόγια στόν κόμητα Ντεσολέρ.

Τό πρόσωπό τού Ραβιό μελάνιασε.

—Κακούργε, βρυχήθηκε, δεν θά βγῃς ζωντανός άπό δά μέσα!

Κι' έπεσε άπάνω τού σάν τίγρις.

—Ο Κορντιέ όπισθοχώρησε, κι' έβγαλε τό περίστροφό του, που τό είχε πάρει μαζί του γιά κάθε ένδεχόμενο. Άλλ' αυτό δεν φόβισε καθόλου τόν Ραβιό, που δεν έδλεπε μπροστά του άπό τή λυσσα του.

—Ο Κορντιέ πυροβόλησε άμέσως κι' ή σφαίρα τού πέρασε πάνω άπό τόν ώμο τού Ραβιό και σφηνώθηκε στόν τοίχο. Δεν πρόφτασε όμως νά ξαναπυροβολήσῃ, γιάτί ο Ραβιό τόν άρπάξε άπό τό λαιμό, με τά σιδερένια του δάχτυλα και τόν έσφιξε δυνατά. Η άναπνοή τού κόπηκε και τό περίστροφο τόυπεσε άπό τό χέρι...

—Όστόσο, γιά λίγο ακόμα, αμύθηκε δσο μπορούσε καλύτερα, προσπαθώντας νά ξεμυρνώσει δάχτυλο τού Ραβιό, που τόν άσάλευε δάχτυλο τού Ραβιό χώνονταν όλο και πιο βαθιά στό λαιμό του.

Τέλος, ο Κορντιέ σωριάστηκε άνωχός στό πάτωμα, παρασέρνοντας, στην πτώσι του, και τόν αντίπαλό του που εξακολουθούσε νά τού σφίγγῃ, με λυσσα τό λαιμό, και μονολογούσε:

—Σε πνίγω, όπως έπνιξε και τόν άλλον. Είγες περίστροφο, λοιπούν!... Η-λον. Είγες περίστροφο, λοιπούν!... Δεν ήξερες θέλες νά με δολοφονήσῃς!...

—Ότι τά χέρια μου εἰνε σιδερένια!... Κι' ο δολοφόνος γελοῦσε, ένα γέλιο άπαίσιο. Δεν έσφιξε τά δάχτυλά του παρά μόνο όταν τάνοισε νά μωδιάζουν.

—Πέθανε!... ψιθύρισε.

Σηκώθηκε ύστερα άπάνω κι' έμεινε, γιά λίγες στιγμές άκίνητος, κυττάζοντας τό πτώμα τού συνένοχού του: σάν μαγνητισμένος.

Τέλος, συνήρθε.

—Αυτή τή φορά, τόν ξεφορτώθηκε όριστικά! ψιθύρισε με κυνισμό.

Κι' ένα χαμόγελο δίσταιλε τά χείλη του.

—Άλλά τί θάκανε τό πτώμα; Μπορούσε νά τό βάψῃ στόν κήπο τού σπιτιού του, αλλά σκέφτηκε κάτι καλύτερο.

—Αυτό εἶνε!... ψιθύρισε.

—Έσβυσε άμέσως τό κερί, βγήκε άπό τό σπίτι του και κλείδωσε πίσω του τήν πόρτα. Άφού βεβαιώθηκε ότι ο δρόμος ήταν έρημος κι' ότι κανένας δεν τόν έβλεπε, πήρε τό μονοπάτι, που έδγονταν στό Πυργάκι.

Μπήκε στόν κήπο, άπό τή μικρή του πόρτα, καθώς έξέρουσε, είχε τό κλειδί τής τῆς, και χτύπησε τήν πόρτα τού Φουρέλ.

—Ποιός εἶνε; ρώτησε εκείνος.

—Εγώ, ο Ραβιό, απάντησε σιγανά ο δολοφόνος. Άνοιξε μου.

—Ο Φουρέλ έσπευσε ν' άνοίξῃ, κι' ο κακούργος μπήκε μέσα στό δωμάτιό του.

—Ντύσου, τόν διάταξε ο Ραβιό.

—Τί τρέχει, λοιπόν; ρώτησε άνησυχός πατέρας τής Άναστασίας.

—Σε χρειάζομαι και γι' αυτό ήθα.

—Νά πάω πού;

—Νάρθῃς στό σπίτι μου.

—Τέτοιαν ώρα;

—Εἶνε άνάγκη!...

—Ο Φουρέλ έσπευσε νά ντυθῇ.

—Πού έχεις τό κλειδί τής μεσιανής πόρτας τού κήπου; τόν ρώτησε ο Ραβιό.

—Πάρε τό και πάμε.

—Ο Φουρέλ ξεκρέμασε τό κλειδί και βγήκαν μαζί έξω.

—Έφτασαν μπροστά στην πόρτα εκείνη,

που δεν την είχαν άνοίξει, άπό τότε που άρριξαν τό Λουσιέν στό ξεροπήγαδο.

—Άνοιξε την, διάταξε ο Ραβιό.

—Ο Φουρέλ τήν ξεκλείδωσε.

—Τώρα, μάς χρειάζεται τό χειραμάζι σου, τού είπε.

—Εἶνε στό βάθος τού κήπου.

—Πάρε τό κι' έλα μαζί μου.

Κι' ο Ραβιό, ακολουθούμενος άπό τόν Φουρέλ, που έσπερνε καί τό χειραμάζι του, προχώρησαν άπό τό μονοπάτι, κι' έφτασαν, χωρίς νά τούς δι' καλεί, στό σπίτι τού δολοφόνου. Άρρισαν τό χειραμάζι απ' έξω και μπήκαν μέσα.

Τότε ο Ραβιό, προτού άνάψῃ τό κερί, είπε στόν ξάδερφό του:

—Ο Έρρίκος Κορντιέ, που είχα λόγους νά τόν άποστρέφωμαι, άνακάλυψε ότι εἶσαι, μαζί με τήν Άναστασία, τή χήρα και τήν κόρη τής, μένεις στό Πυργάκι. Άνακάλυψε επίσης και τό σπίτι μου αυτό...

—Διάβολε!... μουρμούρισε άνησυχός ο Φουρέλ.

Κι' είχε τό θράσος νάρθῃ νά με άπειλήσῃ, συνέχισε ο Ραβιό.

—Α τόν ληστή!...

—Κι' έπειδή μπορούσε νά μάς καταστρέψῃ, ρίχτηκε πάνω του και τόν έπνιξε!

—Πάρε!

—Τόν έπνιξε! επανέλαβε ο Ραβιό.

Κι' άνάθοντας τό κερί, πρόσθεσε:

—Τώρα θά ιδῃς τό πτώμα τού. Έλα...

Μπήκε πρώτος στό σαλόνι, ακολουθούμενος άπό τό Φουρέλ, και τού είπε, δείχνοντας του τόν στραγγαλισμένο Κορντιέ:

—Δεν φοβόμουν παρά αυτόν τόν άνθρωπο, και νάτον!...

—Ο Φουρέλ άνατρίχισε.

—Τώρα, πρόσθεσε ο Ραβιό, καταλαβαίνεις γιάτί σου είπα ν' άνοίξεις εκείνη τήν πόρτα, που βγαίνει στό οικόπεδο, και γιάτί σ' έφερα έδώ με τό χειραμάζι σου;

—Ναι, καταλαβαίνω, μουρμούρισε ο Φουρέλ.

—Τό πηγάδι φυλάει καλά τά πτώματα, που τόυ ρίχνουν.

—Άλλά δεν έχουμε καιρό γιά φιλοσοφίες, πρόσθεσε ο Ραβιό. Έλα: Πάσε τόν έσύ άπό τά πόδια κι' έγώ άπό τό κεφάλι...

Κουδάλισαν τό πτώμα μέσα στό χειραμάζι, και τόδεσαν ν' ένα σχοινί. Κατόπιν ο Ραβιό έσβυσε τό κερί και κλείδωσε πάλι τήν πόρτα του. Δεν ένοιωσε καμμία ταραχή, ενώ ο Φουρέλ έτρεμε δολόκληρος.

★

Εξέκριναν μέσα στή νύχτα, περνώντας άπό τούς πῖο άπόμερους δρόμους.

Εύτυχώς γι' αυτούς ήταν συννεφιά, ή ώρα περασμένη, και, στό Βιλντεβρέ, όλοι κοιμόντοσαν νωρίς. Έτσι δεν ύπήρχε ψυχή στό δρόμο.

Οι δυό κακούργοι έφτασαν στό Πυργάκι, χωρίς νά τούς αντίληφθῃ κανείς.

—Ο Φουρέλ κουδάλισε τό πτώμα με τό χειραμάζι του ώς τή μεσιανή πόρτα τού κήπου, που έδγονταν στό οικόπεδο. Εκεί, ο Ραβιό έλυσε τό σχοινί, και, μαζί με τόν ξάδερφό του, σηκώσαν τό πτώμα και τόν έρριξαν στό ξεροπήγαδο.

—Νά που τελείωσε κι' αυτή ή δουλειά μουρμούρισε ο δολοφόνος, με καταπληκτική ήρεμια. Τώρα, αγαπητέ μου ξάδερφε, πήγαινε νά βάλῃς τό χειραμάζι σου εκεί που τό είχες, κι' έπειτα πέσε νά κοιμηθῃς. Έχουμε κι' οι δυό μας άνάγκη άπό άνάπαυσι, γιάτί αύριο είναι ή επίσημη μέρα. Μην τό ξεχνάς...

Κι' ο Ραβιό, χαρούμενος γιάτί είχε άπάλλαξη άπό τόν Κορντιέ, πήρε τό μονοπάτι, κι' έπέστρεψε στό σπίτι του.

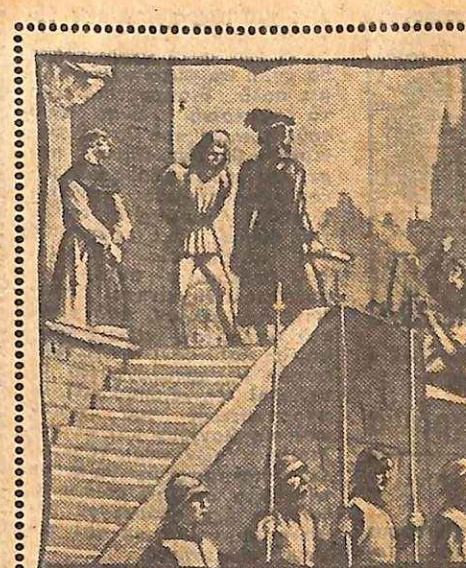
Εἶνε ο ψευδοζητιάνος!...

Η Διονυσία κατέβηκε πολλές φορές στή μυστική διόδο, γιά νά κρυφακούσῃ, πίσω άπό τό λεπτό τοίχο, που χωρίζει τόν κρυφό διάδρομο άπό τό δωμάτιο τής Άναστασίας. Πολλές φορές δεν άκούγε τίποτα, κι' άλλοτε δεν τήν ένοιαζε. Τῆς άρεσε νά κἀνῃ αὐτή τή διαδρομή, γιάτί, νομίζε ότι έτσι προστάτευε τήν Εύγενία.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Άρραδώνες

Μιχαήλ Παπαγεωργίου, Μιμικά Σπ. Μορσενίγου, έδωσαν άμοιβαίαν υπόσχεσιν γάμου.

Ο δρόμος ήταν άποκλεισμένος άπό κόσμο με άπειλετικές διαβάσεις...

Κρέμασε τό παιδί του!

Η άνατριχιαστικώτερη θανατική εκτέλεσις

Ήταν άληθινά άσύλληπτο τό δράμα που παίχτηκε στό Γκάλογουαϊ της Ίρλανδίας, ένα πρωί τό έτους 1493: Ο δήμαρχος τής πόλεως αυτής πέρασε ο ίδιος τό σκοινί τής άγχόνης τού μοναχογυιού του και τόν κρέμασε!

Ο τραγικός αυτός πατέρας λεγόταν Τζέιμς Λύντε Φίτζα-Στέφεν, ήταν ένας πλούσιος έμπορος κι' είχε εκλεγεί τελευταίος δήμαρχος κι' άρχιδικαστής τού Γκάλογουαϊ. Προηγούμενος, είχε ταξιδέψει έπανειλημμένως στό Κάδις τής Ίσπανίας, γιά δουλειές του, και κάθε φορά έμενε στό σπίτι κάποιου Γκομέζ. Γιά νά τού έζηληρώσῃ λοιπόν τήν τόση καλωσύνη του, πήρε μαζί του στην Ίρλανδία τό γυιό του, με τό σκοπό νά τόν φιλοξενήσῃ κάμποσον καιρό στό Γκάλογουαϊ.

Ο νέος αυτός ήταν 20 χρονών, εύγενικός και συμπαθητικός. Έγινε καλός φίλος με τό γυιό τού δημάρχου, τόν Ουάλτερ, ένα νέο τής δικής του ηλικίας και κοινωνικής τάξεως, και πῆγαινε μαζί του στό γλέντια, στούς χορούς, στό κυνήγι.

Ο Ουάλτερ Λύντε έπρόκειτο νά παντρευτῇ με μιά κοπέλλα πλούσια κι' άπό καλή οικογένεια. Ο πατέρας τής είχε ζητήσει τήν Ίστανία κι' άγαπούσε τήν ισπανική γλώσσα. Όταν λοιπόν γνώρισε τό νεαρό Γκομέζ, άρχισε νά τόν προσκαλῇ σ' ένα στό σπίτι του γιά νά κουβεντιάσουν. Μια μέρα, ο Ουάλτερ πρόσθεσε ότι ο φίλος του κτύπησε τή μητέρα του με ύπερβολικό θαυμασμό. Κι' άνάψε άμέσως στήν καρδιά του ή φλόγα τής ζήλειας...

Τήν άλλη νύχτα, περνώντας έξω απ' τό σπίτι τής άρραβωνιαστικής του, είδε νά βγαίνῃ απ' αυτό ο Γκομέζ. Οι ύποψίες του έπιβεβαιώθηκαν τότε, κι' άρμυσε σάν τρελλός πάνω στό φίλο του. Εκείνος τράμαξε κι' έτρεξε πρὸς τό λιάνι. Εκεί σταματημένος, με τό σκοπό νά ζηγνήσῃ στό μείνισμα, με τό σκοπό νά δείξῃ πρὸς τήν βραδυά σμένο Ουάλτερ ότι είχε περάσει τό κουβεντιάζοντας με τόν πατέρα τής του κουβεντιάζοντας με τόν πατέρα τής του. Άλλά δεν πρόλαβε... Τυφλωμένος από τήν μανία, ο Ουάλτερ τσάθῃσε τό νεαρό απ' τή μανία, ο Ουάλτερ τσάθῃσε τό νεαρό του και τό βύθισε στην καρδιά του. Ύστερα πέταξε τό σώμα του στή θάλασσα.

Τή νύχτα, ή παλιόρροια έρριξε τό πτώμα στην ακτή, όπου τό βρήκαν και τό άναγνώρισαν.

Ο φονιάς πέρασε τήν υπόλοιπη νύχτα με τήν καρδιά δεξιά και τό σηκότη άρριστερά. Ο μικρός Ντεντε Πάλ Μπαλίνγκου — αυτό είναι τό όνομα του — έκλεισε πριν άπό μερικές ημέρες τόν ένα χρόνο και χαιρεί άκρας ύγείας. Κατά τή γνώμη των γιάτρων, ή ανωμαλία αυτή δεν πρόκειται νά ή επίδρασι στή ζωή του.

λοφόνου τού Γκομέζ—χωρίς νά ξέρουν ποιός ήταν...

Όταν ο Ουάλτερ όμολόγησε τήν πράξη του, ο δύστυχος πατέρας του βρέθηκε σέ τραγικό δίλημμα. Η συναισθησις όμως τού καθηκόντος του άπέναντι τού νόμου νίκησε τήν πατρική του στοργή. Άλύγιστος κι' άμερόληπτος, σάν τήν τυφή Δικαιοσύνη, διέταξε τούς φρουρούς που τόν συνώδευσαν νά συλλάβουν τόν ένοχο.

Τό τραγικώτερο δέ ήταν ότι έφαιλε νά τόν δικάσῃ ο ίδιος! Και, σύμφωνα με τό νόμο, τόν κατέδικασε σέ θάνατο!

Είχε φανῇ συνεπής στό καθήκον του, συντομίζοντας τήν καρδιά του... Όστόσο, ή ιστορία αυτή άναστατώνει τούς κατοίκους τού Γκάλογουαϊ, που άγαπούσαν και συμπονούσαν τό δημαρχό τούς. Έξεγερθηκαν όλοι και περικύκλωσαν τίς φυλακές, απαιτώντας τήν άπόλυσι τού καταδίκου. Άλλά ο δήμαρχος άρνήθηκε νά υποκύψῃ στή γενική αυτή απαίτησι. Διέταξε μάλιστα τούς φρουρούς νά χτυπήσουν με τά όπλα τούς τό πλήθος, αν έπιχειρούσε νά παραβιάσῃ τίς πόρτες τών φυλακών.

Διάφορα σημάδια προέσβην ένηργησαν γιά νά δοθῇ χάρις στόν Ουάλτερ. Όλες όμως οι προσπάθειές τούς πῆγαν χαμένες...

Τή νύχτα τής παραμονῆς τής εκτέλεσεως, ο άπελπισμένος πατέρας πήγε στό κελλί τού καταδίκου, μαζί μ' ένα έξομολογητή. Είχε προσευχήσῃ προηγούμενος με κατανύξι, γιά νά μπορέσῃ ν' άνθῃσῃ σ' αὐτή τή δοκιμασία...

—Υπάρχει... καμμία έλπίδα; τόν ρώτησε ο νέος με τερευμενική φωνή.

—Όχι, παιδί μου! απάντησε ο πατέρας με δάκρυα στό μάτια. Πρέπει νά πεθάνῃς, τά ζήμεράματα... Παρακάλεσε τό Θεό νά σε συγχωρήσῃ και νά σε δεχθῇ στούς κόλπους Του!

Βγήκε γιά λίγο απ' τό κελλί, γιά νά έξομολογήσῃ ο παπῆς τό μελλοθάνατο. Ύστερα γονάτισαν κι' οι τρεῖς κι' ένώσαν τίς προσευχές τους πρὸς τόν Ύψιστο... Τήν αυγή, ο πατέρας βοήθησε τό δῆμιό νά προετοιμάσῃ τό γυιό του. Έπειτα ξεκίνησαν όλοι, βγήκαν απ' τίς φυλακές κι' άνέβηκαν τή σκάλα, γιά νά φτάσουν στό δημόσιο δρόμο που ώδηγούσε στό συνηθισμένο τόπο τών εκτελέσεων.

Μιά καινούργια δοκιμασία περίμενε εκεί τό δημαρχό: Ο δρόμος ήταν άποκλεισμένος άπό κόσμο, με άπειλητικές διαβάσεις. Τού κακού ο Λύντε τούς συνέστησε νά παραμερίσουν, νά μη φέρουν έμπόδια στήν έπίδοξη τού νόμου. Κανείς δεν τόν άκούγε. Είχαν μαζευτῇ όλοι εκεί, με τήν άπόφασι νά ελευθερώσουν τόν Ουάλτερ.

Ακόμη κι' οι στρατιώτες δεν φαίνονταν καθόλου διατεθειμένοι ν' άποκαταρτίσουν τόν κόσμο. Κι' ο δήμιος δῆλωσε ξαφνικά ότι άρνιόταν νά κρεμάσῃ τόν καταδίκη!

Η στιγμή ήταν κρίσιμη... Με ο δήμαρχος πήρε άμέσως τήν άπόφασί του: νά θυσιασθῇ ως τό τέλος στούς έσθους νόμους τής Δικαιοσύνης!

Κρατώντας απ' τό χέρι τό γυιό του, άνέβηκε μαζί του μιά έξωτερική σκάλα, που οδηγούσε στό ψηλότερο πάτωμα τού κτιρίου τών φυλακών. Εκεί, μπροστά σ' ένα παράθυρο, άγκάλιασε και φίλησε γιά τελευταία φορά τόν Ουάλτερ. Ύστερα έδεσε τή μιά άκρη ενός σχοινιού σ' ένα σίδερο που προεξείχε απ' τό παράθυρο. Έκανε θῆλειά στήν άλλη άκρη, τήν πέρασε γύρω απ' τό λαιμό τού γυιού του και τόν έσπρωξε στό κενό...

Σε λίγα λεπτά, ο Ουάλτερ Λύντε κρέμόταν νεκρός απ' τό παράθυρο. Είχε άποδοθῇ δικαιοσύνη...

Ένα παιδάκι που έχει τήν καρδιά δεξιά

Ένα παιδάκι γεννήθηκε στήν Άμερική με τήν καρδιά δεξιά και τό σηκότη άρριστερά. Ο μικρός Ντεντε Πάλ Μπαλίνγκου — αυτό είναι τό όνομα του — έκλεισε πριν άπό μερικές ημέρες τόν ένα χρόνο και χαιρεί άκρας ύγείας. Κατά τή γνώμη των γιάτρων, ή ανωμαλία αυτή δεν πρόκειται νά ή επίδρασι στή ζωή του.

Φιλία τις άφραίες Άθηναίτες

ΕΝΑ ΚΟΥΤΑΚΙ ΤΗΣ ΥΠΕΡΟΧΗΣ ΠΟΥΔΑΣ

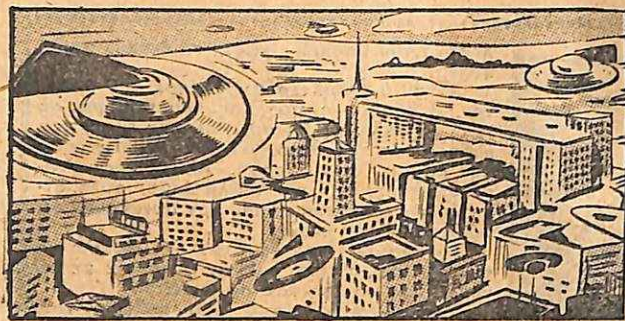
GOLDDAY

Εἶναι τό εκλεκτότερο δώρο τού 1951

DIANA

Η ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΙΙΑ ΦΙΛ. ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ

ΣΑΣ ΕΥΧΕΤΑΙ ΚΑΛΕΣ ΓΙΟΡΤΕΣ

Υστερα από πενήντα χρόνια η αυτοκίνητα θα εξαφανιστούν και η συγκοινωνία θα γίνεται με μικρά δισκοειδή ελικόπτερα...

Πώς θα είναι η ζωή 50 χρόνια από 2000

Οι άνθρωποι του 2000 θα διαφέρουν από τους σημερινούς

Πώς θα είναι η ζωή το 2000; Ας αφήσουμε κατά μέρος τις προφητείες κι' ας στηρίξουμε μόνον στα δεδομένα της επιστήμης. Εί-νε αρκετά, άλλωστε, για να μάς επιτρέψουν να ρίξουμε μια ματιά όχι στο μακρινό, αλλά στο άμεσο μέλλον.

Πάνω σ' αυτά τα δεδομένα στηρίχτηκε ο διάσημος Άγγλος συγγραφέας Άρνουτς Γουέλντ, για να κάνει μερικές προβλέψεις σχετικά με τη ζωή των ανθρώπων, που θα μάς διαδεχθούν 50 χρόνια από τον γένεση στον πλανήτη μας.

Ο άνθρωπος του έτους 2000, παρατηρεί, δεν θα έχει στην κορυφή του κρανίου μία κινητή κεραία, εφοδιασμένη στην άκρη μ' ένα μάτι. Τα χέρια του δεν θα αντικατασταθούν με πλοκάμους, ούτε τα δόντια του με μία προδοσική όπως του ελέφαντος. Θα μοιάζει με τον άνθρωπο των ημερών μας και το πλήθος που θα πλημμυρίσει τους δρόμους δεν θα παρουσιάζει αισθητές διαφορές από εκείνο που κυκλοφορεί στους σημερινούς.

Αλλά μία προσεκτικότερη εξέταση μάς δείχνει ότι ο άνθρωπος του έτους 2000 θα έχει υποστεί μία αξιοσημείωτη εξέλιξη. Αυτή η εξέλιξη σκιαγραφείται από σήμερα. Οι μετρήσεις που έγιναν κατά τα τελευταία χρόνια στους νεοσυλλέκτους, στους φοιτητές, κτλ. όλων των χωρών δείχνουν ότι το μέσον αναστήμα αυξήθηκε κατά 2,5 εκατοστά και το μέσον βάρος κατά 4 γρ. 500. Οι ίδιες μετρήσεις δείχνουν ότι τα χέρια και τα πόδια είναι μακρύτερα σχετικά με τον κορμό κι' ότι ο θώρακας έχει γίνει ευρύτερος. Το ίδιο φαινόμενο παρατηρείται και στις νέες. Τα σώματά τους είναι ψηλότερα και η μέση τους λεπτότερη, σχετικά με τις μητέρες τους.

Η εξέλιξη αυτή, που οφείλεται σε μία γενική βελτίωση των όρων διαβίωσης, στην καλύτερη διατροφή και τα σπορ, θα συνεχισθεί με ταχύτερο ρυθμό κατά τα επόμενα 50 χρόνια. Αυτό αποτελεί τη θετική πλευρά της εξέλιξης. Η αρνητική πλευρά συνίσταται στο τεχνικό σταμάτημα της φυσικής επιλογής, συνεπώς των προόδων που επιτεύχθηκαν στο κεφάλαιο της θεραπευτικής. Η παιδική κι' η νεανική θνησιμότητα εξαλείφεται σχεδόν. Αναρίθμητα καχεκτικά βρέφη, που ήταν αδύνατο να επιζήσουν πριν από μερικά χρόνια, γλυτώνουν σήμερα από το θάνατο όπως γράφουμε και σ' άλλη σελίδα. Θα τεκνοποιήσουν κατά τα επόμενα πενήντα χρόνια και τα πλάσματα που θα φέρουν στον κόσμο θα είναι πιθανώς αδύνατα, καχεκτικά και νευρικά. Κι' αυτά επίσης θα διατηρηθούν στη ζωή με τη βοήθεια διαφόρων εμβολίων και φαρμακευτικών παρασκευασμάτων. Έτσι, κατά τα επόμενα πενήντα χρόνια, δεν θα επιζήσουν μόνον τα πιο γερά παιδιά — σύμφωνα με το νόμο της φυσικής επιλογής — αλλά και πολλά αδύνατα και καχεκτικά, χωρίς στις φροντίδες της επιστήμης.

Έξ' άλλου, παρά τη σημερινή επίδοσι στον αθλητισμό, οι μύες του συγχρόνου ανθρώπου θα επιμηκύνονται συνεχώς και θα γίνονται ατροφικοί, γιατί θα τους χρησιμοποιούμε ολοένα και λιγότερο, συνεπεία των ανέσεων που θα μάς προσφέρει η ζωή στο μέλλον. Το αυτοκίνητο και το ασανσέρ θα δημιουργήσουν βαθμιαία μία γενεά ανθρώπων με κοντά πόδια.

Συνεπώς οι κοντόχοντροι και με γερούς μύες άντρες θ' αποτελούν τη μειοψηφία κατά το έτος 2000. Μία άλλη μειοψηφία θ' αποτελούν οι μεγαλόσωμοι και πληθωρικοί τύποι. Δύο κυρίως θα είναι οι τύποι που θα επικρατήσουν: Ο ψηλός και ισχνός, με μικρό κεφάλι, μακρόστενο πρόσωπο, στενό ούρανισκό, ακανόνιστα δόντια και μακρομή, σαν λεπίδα μαχαιριού, μύτη. Και δεύτερον ο μικροκαμωμένος και στρουμπουλός, με στρογγυλό και παιδιαστικό πρόσωπο, μικρά χέρια και πόδια και μύς χαλαρούς και άτονους. Κι' οι γυναίκες επίσης θα κατανεμηθούν μεταξύ αυτών των δύο τύπων. Κατά κανόνα, οι σχηματισμοί των θα γίνουν λιγότερο σφαιρικοί και τα στήθη των θα

είναι πιο μικρά από των γυναικών του 1950.

Η νέα αυτή ανθρωπότητα θα ζήσει σε ψυχολογικό κλίμα πολύ διαφορετικό από το σημερινό. Ένας από τους τύπους που θα εξαφανισθούν θα είναι, όπως είπαμε, και του μυώδους και μικρού αναστήματος ανθρώπου. Ο χαρακτήρ αυτού του τύπου είναι μαχητικός και αυταρχικός. Εκείνοι που ανήκουν σ' αυτόν είναι συνήθως ασυγκίνητοι στον πόνο των άλλων, πρακτικοί και απληστοί, χωρίς φαντασία και ιδανικά. Μεταξύ αυτών συγκαταλέγονται οι σκληροί επιχειρηματίες, οι στρατιωτικοί του τύπου του «επιλοχίου» και οι πολιτικοί των περιστάσεων. Οι τύποι αυτοί δεν θα έχουν πια θέση σε μία κοινωνία, που θα έχει φθάσει σε μεγάλη επιστημονική και τεχνική τελειότητα.

Η ανθρωπότητα του 2000, όπου θα κυριαρχούν οι παχύσαρκοι κοντοί κι' οι αδύνατοι υψηλοί, θα είναι πιθανώς πιο ευαίσθητη και πιο εξυπνη από τη σημερινή. Θα έχει επίσης πιο έντονες καλλιτεχνικές τάσεις.

Αν μπορούσαμε να ρίξουμε μία ματιά στην κοινωνία του 2000 θα βεβαίως καταπληκτικοί εμπρός στο πλήθος των γερόντων που θα κυκλοφορούν στους δρόμους. Η παράταξις της ζωής πέραν από το σημερινό όριο θ' αποτελέσει έναν από τους άθλους της επιστήμης.

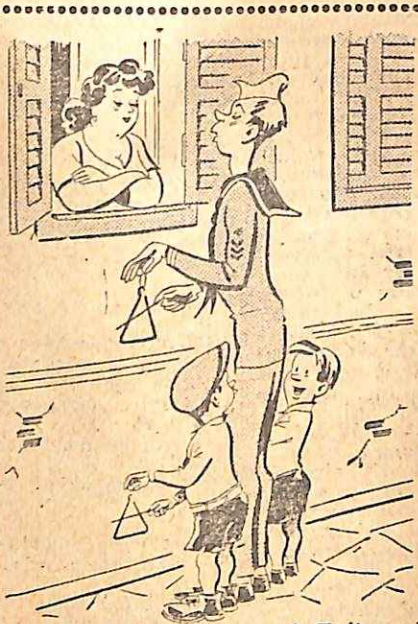
Μπορούμε να προβλέψουμε με βεβαιότητα ότι οι άνθρωποι του 2000 δεν θα φορούν πια μάλλινα ενδύματα, γιατί τα σημερινά κοπάδια των προβάτων θα έχουν εξαφανισθεί ως τότε, και δεν θα τρέφονται με κρεάτα για τον ίδιο λόγο. Είναι πιθανόν ότι τα κατ'όποια με χημικές τροφές θ' αρχίσουν να επικρατούν από τη μία άκρη ως την άλλη του πλανήτη μας.

Το ίδιο πιθανόν είναι ότι οι άνθρωποι του έτους 2000 δεν θα έχουν ανάγκη να περνούν 6-8 ώρες την ημέρα στο κρεβάτι τους. Ιατρικά θα έχουν κατασκευαστεί στο μεταξύ ειδικά χαπία που θα μας παρέχουν το ίδιο ξεκούρασμα μ' έναν ύπνο 5-10 λεπτών.

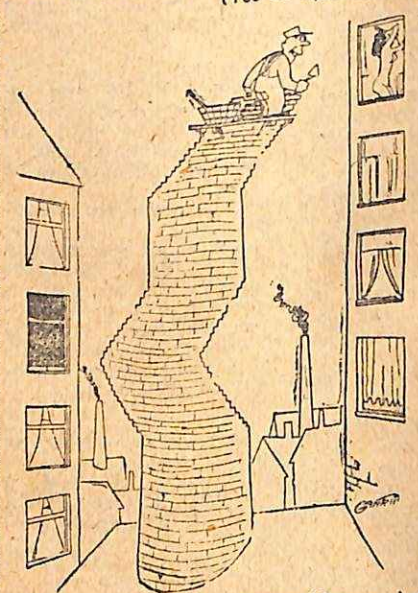
Το κυνήγι θ' αποτελέσει πια μία ανάμνηση, γιατί τα δασή και μαζί μ' αυτά τα θηράματα θα έχουν εξαφανισθεί.

Είναι πιθανόν ότι η επικοινωνία με τους άλλους πλανήτες και πρωτίστως με τον Άρη θα έχει πραγματοποιηθεί ως το έτος 2000. Αλλά, κατά την εποχή αυτή, τα αυτοκίνητα δεν θα έχουν πια την ίδια σημασία όπως σήμερα. Γιατί θα έχουν αντικατασταθεί με δισκοειδή ελικόπτερα, που θα εκτελούν τις μικρές συγκοινωνίες.

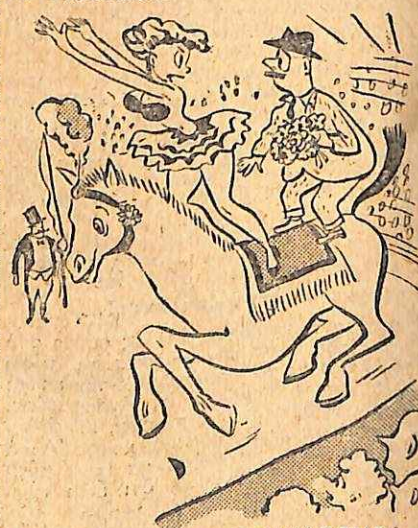
Μπορούμε, εξ' άλλου, να προβλέψουμε ότι η τηλεόρασις θα έχει εκτοπίσει απόλυτα τον κινηματογράφο και το θέατρο και θα έχει αντικαταστήσει τις εφημερίδες. Τα περιοδικά και τα βιβλία, που δεν θα υπάρχει πια κανείς λόγος να τυπώνονται.

— Καλή η ιδέα σου, ρε Τούλη, να συνεταιριστούμε το Τζιμ για τα ψηλά παράθυρα!... (Του Β. Χριστοδούλου)

Όταν ο χτίστης επηρεάζεται από τα παράθυρα...

ΕΝΑΣ ΘΕΡΜΟΣ ΘΑΥΜΑΣΤΗΣ! — Σου είπα τόσες φορές να μ' αφήσεις ήσυχη!...

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Τι φορούσαν οι Αθηναίοι ΠΡΟ ΤΟΥ 21

Τα φορέματα των Αθηναίων και κατά τις τρεις περιόδους της Τουρκοκρατίας, είχαν σημαντικές παραλλαγές, αλλά πάντως δεν διέφεραν και πολύ από τον βυζαντινοφραγκικό τύπο.

Από την πρώτη περίοδο ελάχιστα στοιχεία περισώθηκαν στα περιηγητικά έργα. Για το καπέλλο που φορούσαν οι άρχοντες, την εποχή εκείνη, βρίσκεται σχετική περιγραφή στον επί τω θανάτω του Μιχαήλ Λίμπωνα σχετικά θρήνο του Κρητός Ιερέως Μπουμπουλή ο οποίος περιγράφει ως έμας:

«Επρόκειτο περί της πρεσβείας των Αθηναίων που πήγε στην Πόλη και παρουσιάστηκε στο Σουλτάνο, για να υποβάλει τα παραπάνω της εκ μέρους της πόλεως. Ο θρηνογράφος, λοιπόν, σχετικά με την εμφάνισή και τα καπέλλα των απεσταλμένων, έγραψε:

«Εφαίνοντο ξεχωριστοί, με πολιάν, γιραιοί, και με τα σκιάδια τα ψηλά δείκτασιν ώραιοι!...»

Επομένως «σκιάδια» φορούσαν οι Αθηναίοι της εποχής, εκείνης, ή μάλλον καπέλλα με σχήμα σκιάδιου, όχι βέβαια από ψάθα αλλά από ύφασμα μεταξωτό ή μάλλινο.

Αυτό άλλωστε προκύπτει και από τα πολυθρόνητα Άναγούρεια Άποστασμάτων, στα οποία γράφονται τα εξής:

«Τα φορέματα των Αθηναίων ήταν εις μέν την κεφαλήν ένα μεταξωτόν σκιάδιον, εις δε τον κορμόν και τα λοιπά μέρη του σώματος ένα υποκάμισον με γραμμάς ερυθράς. Εις τους πόδας εφόρων μικρά υποδήματα (παπούτσια με μύτες) δμοια των οποίων συνηθίζουν ακόμη οι κάτοικοι των χωριών της Αττικής».

Ένας από τους πιο αξιοσημείους περιηγητές ο Σπόν, γράφει στις εξ Αθηνών εντυπώσεις του 51 οι άρχοντες των Αθηναίων οικόγενειών, δηλαδή οι άρχοντες, φορούσαν πλούσιους στε-

νόγυρους, υψηλούς, βελουδιώτους.

Έξ' άλλου ο Γκυλλέ αναφέρει ότι οι Δημογέροντες έφεραν μικρούς πέλους, για να διακρίνονται από τους άλλους κατοίκους των Αθηνών.

Όσο για τα ρούχα των κατοίκων των Αθηνών, την πρώτη περίοδο της Τουρκοκρατίας ο Σπόν στη σχετική περιγραφή του αναφέρει ότι τα ενδύματα των χριστιανών ήταν πολύ διαφορετικά από τα των Οθωμανών.

Για τα φορέματα του λαού ο Σπόν αναφέρει τα εξής:

«Όλοι οι άλλοι φέρουν ένα μικρό κόκκινο φέσι και τα μαλλιά τους είναι πολύ κομμένα, εν αντιθέσει προς τους Δημογέροντας, που τ' αφήνουν μακρύτερα, για να διακρίνονται από τους λοιπούς κατοίκους».

Ενδιαφέρουσα, επίσης, είναι και η συγκριτική περιγραφή του Σπόν για τα ενδύματα των Οθωμανών και των Χριστιανών κατοίκων των Αθηνών.

Ο έπιφανής, περιηγητής γράφει ότι οι Χριστιανοί φορούσαν στενάς χιτώνες, χρώματος μούρου ή σκούρου και ψηλές μπότες, ως το γόνα.

Αντιθέτως, οι Οθωμανοί κάτοικοι των Αθηνών δεν φορούσαν μπότες παρά μόνον στα χωράφια τους και στις περιπτώσεις κακοκαιρίας. Τότε φορούσαν και πλατειούς χιτώνες και τουρμπάνι στο κεφάλι. Οι χιτώνες, όμως, των Ελλήνων ήταν το συνηθισμένο ένδυμα και δεν διέφεραν πολύ από τα ένδυμα των αρχαίων Αθηναίων και ίδιως των περιφημών φιλοσόφων των αρχαιοελληνικών χρόνων.

Ενδιαφέρουσες πληροφορίες για τα ενδύματα των κατοίκων των Αθηνών, στην πρώτη περίοδο της Τουρκοκρατίας, βρίσκονται και στην αφήγησι του περιηγητή Κάισαρους Βετσέλιο.

Το ξένου αυτού επισκέπτη των Αθηνών οι πληροφορίες μοιάζουν με την περιγραφή του Γκυλλέ και του Σπόν, με τη διαφορά, ότι ο Βετσέλιο ασχολήθηκε περισσότερο με τον ιματισμό των Αθηναίων ευγενών, των οποίων τη ζωή παρακολούθησε ο ίδιος επί μερικές βδομάδες, την εποχή που τον φιλοδέυσαν δύο από τις καλύτερες Αθηναϊκές οικογένειες, της εποχής.

Ιδιαίτερη εντύπωση έκανε, τότε, στον Βετσέλιο η θέσις του άρχηγου της Αθηναϊκής οικογενείας, που ώ της Αθηναϊκής ονομαζόταν απ' όλους: «αφέντης» και ήταν ο απόλυτος κύριος όλης της οικογενείας.

Όστόσο ο περιηγητής παρατήρησε, ότι η εξουσία του «αφέντη» δεν ήταν καθόλου βαρεια, και αυτό ωφέιλετο, κυρίως, στην τρυφερότητα των τότε χαρακτήρων.

Η σύζυγος του τότε Αθηναίου οικόγενειάρχη έτρωγε μαζί του, όταν ήταν μόνη. Αλλά όταν παύει να είναι μόνη, έρευνόσκοντο ξένοι, έκανε τις απαραίτητες οίλοφρονήσεις κι' έπειτα, κατά το τυπικό έθιμο, πήγαινε σε ιδιαίτερο διαμέρισμα, χωρίς όμως να έχει φροντίδα του τραπέζιου, όπως συνηθίζεται τότε και στο χωριά της Αττικής.

Ανάλογα όμως με την υπεροχή του οικόγενειάρχη ήταν και τα βάρη του και οι υποχρεώσεις του για τη συντήρησι της οικόγενείας.

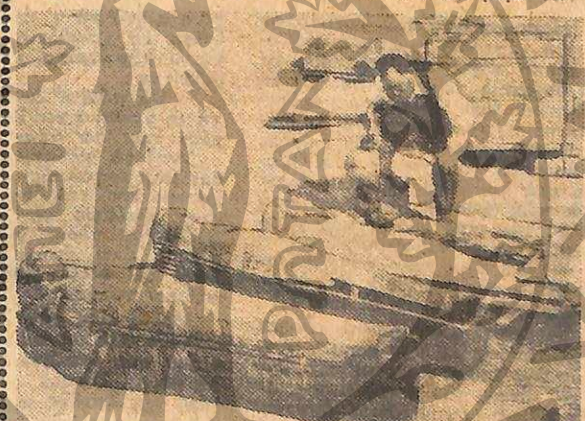
ΤΑ ΠΙΟ ΕΚΦΡΑΣΤΙΚΑ ΧΕΡΙΑ

Τα χέρια αυτά, που είνε φορτωμένα κοσμήματα, θεωρούνται τα πιο εκφραστικά χέρια των Ινδιών. Πράκειται για την περίφημη Ινδή χορεύτρια Χίμα Κεσαρκάντι, που παρσατική απ' το Παρίσι, έδωσε ένα μοναδικό ρεσιτάλ χορού. Η χορευτική αυτή χορεύτρια καταγόταν από μία άριστοκρατική οικογένεια της Βαγγάλης και είνε μαθήτρια του Γκονινητραγιί Πίλαϊ που θεωρείται σήμερα ως ο καλύτερος έρμηνευτής των δραματικών Ινδικών χορών.

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ Μ' ΕΝΑ ΓΟΥΡΟΥΝΙ

Πριν από ένα χρόνο, τα Χριστούγεννα του 1949, ο Γάλλος κ. Άλλεράν, κάτοικος της πολίχνης Μισραμπό, ξεκίνησε για να κάνει το γύρο της χώρας του με μοναδικό σύντροφο ένα γουρουνάκι, τον Άρθουρ, που ζούσε τότε μέσα κιόλα. Σήμερα ο πρωτότυπος περιηγητής επέστρεψε στη βάση του. Τελείωσε όμως τον γύρο του με έναν αγνώριστο και εύτραφιστο Άρθουρ βάρους 115 κιλών, που τον ανάγκασε κατά το ταξίδι του να εφοδιασθεί μ' ένα άμαξάκι και τέσσερες σκύλους που έφεραν αυτόν τον δυσκίνητο σύντροφό του.

ΝΕΕΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΕΣ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ

Οι έρευνες της αρχαιολογικής αποστολής στην Κοιλιάδα των Βασιλειών, στην Αίγυπτο, έφεραν σε φώς νέες ενδιαφέρουσες ανακαλύψεις. Στη φωτογραφία μας, ο καθηγητής Ζαχαρία, ένα από τα κυριότερα μέλη της αποστολής, εξετάζει τις σαρκοφάγους που μόλις ανακαλύφθηκαν.

Ο Αθηναίος άρχων Άγγελος Σωτηριανός

Μιά αὐτοκτονία

Την 11 Νοεμβρίου 1937 ο Δημ. Παπαδάκης έπεισε με το ταχυδρομείο από την Κυπριασία μία φωτογραφία του παιδικού φίλου του Παναγιώτη Γκόνου που τον έκανε να τὰ χάσει κυριολεκτικά. Ο Γκόνος είχε φωτογραφηθεί ενώ στήριζε ένα πιστόλι στο δεξιο κρόταφο του. Πίσω από τη φωτογραφία ο Γκόνος έγραφε τα ακόλουθα:

«Διακρίνω με τη σκέψη μου ότι ο άνθρωπος ως λέξις μόνον υπάρχει. Είς την πραγματικότητα τίποτε δεν είναι άμα δεν έχει ό,τι αγαπά».

Και πιά κάτω: «Υ. Γ. Αγαπητέ Δημοσθένη, σου κάνω γνωστό ότι την 12ην τρέχοντος, ώραν 11 π. μ., ο γνωστός σου Γκόνος, χάνει την μίαν ζωήν για να βρή την άλλην. Αρνούμαι να παραμείνω έστω και μίαν ημέραν σ' αυτή τη θλιβερή κωμωδία τη-ζωής. Ίδιος».

Ο Παπαδάκης έστειλε άμέσως ένα τηλεγράφημα στους συγγενείς του Γκόνου. Κι' η απάντησις δεν άργησε να έρθη: «Ο Παναγιώτης Γκόνος νύκτονησεν βληθείς δια σφαίρας περιστρόφου στο δεξιο κρόταφο, μέσα στο πατρικό του σπιτί, την 12 Νοεμβρίου 1937 στις 11 ή ώρας».

Ο Παναγιώτης Γκόνος είχε έρθει στην Αθήνα το 1914 μαζί με την όμορφη αδελφή του, την Παρασκευούλα, που ήταν το καμάρι του. Την αγαπούσε και την πρόσεχε σαν τα μάτια του. Μία μέρα όμως έφυγε για ένα ταξίδι κι' όταν ύφρισε πληροφορήθηκε από κάτι υποχρεωτικούς φίλους πως η αδελφή του έ-ποφελουμένη της άπουσίας του είχε μείνει ένα βράδυ σ' ένα ξενοδοχείο της Όμοιοιός μαζί με κάποιον άγνωστο! Ο Γκόνος τὰ έχασε. Έπειτα κυριεύθηκε από ένα φοβερό θυμό κι' έτρεξε στο σπιτί τους στη στάσι Λεβίδου.

Με ποιόν έμεινες στο ξενοδοχείο; ρώτησε την αδελφή του. Εκείνη όμως του άρνήθηκε τὰ πάντα και τον βεβαίωσε ότι δεν είχε φύγει ούτε μία ώρα από το σπιτί κατά την άπουσία του. Ο Γκόνος δεν την πίστεψε και άρχισε να τη δέρνει. Έπί μία βδομάδα την έδερνε και τη βασάνιζε. Τέλος, εκείνη, για να γλυτώσει πιά από τὰ μαρτύρια, του είπε ότι είχε δθθεν κοιμηθή ένα βράδυ σε κάποιο ξενοδοχείο, αλλά ως φιλοξενομένη μίας φίλης της που έμενε σ' αυτό. Ήθελε να της κρατήσει συντροφιά γιατί ήταν άρρωστη...

Μα και πάλι ο Γκόνος δεν την πίστεψε. Θηρίο άπ' το θυμό του έρπαξε ένα μαχαίρι και μὴ πι-

στεύοντας ότι του έλεγε όλη την αλήθεια την κομμάτισε κυριολεκτικώς. Πάνω στο χιλιότροπημένο πτώμα της τον βρήκαν άργότερα οι αστυνομικοί και τον συνέλαβαν.

— Τη σκότωσα γιατί προσέβαλε την τιμή μας! τους δήλωσε.

Μία ιατροδικαστική εξέτασις του πτώματος απέδειξε ότι η Παρασκευούλα Γκόνου ήταν άγνη. Επίσης άπ' τις ανακρίσεις προέκυψε ότι η άμοιρη νέα, δεν είχε ξεμυτίσει από το σπιτί κι' ότι ο Γκόνος είχε πέσει θυμά κάποιου κακοήθους συκοφάντου!...

Ο Γκόνος πέρασε κατόπιν από δίκη. Οί ένοχοι τον κήρυξαν παιψηφεί ένοχο, χωρίς κανένα ελαφρουντικό και το δικαστήριο του επέβαλε την ποινή του θανάτου. Έτσι κλείστηκε στις φυλακές προειμένονας την ημέρα της εκτελέσεώς του.

Η δυστυχισμένη, η υπέρτα του ξόδεψε ότι είχε και δεν είχε, άγωνίστηκε μερόνυχτα, έπεσε στα πόδια της Βασίλισσας και τέλος πέτυχε να δοθῇ χέρις στο γιού της. Έτσι ο Γκόνος, μετά λίγα χρόνια βγήκε από τη φυλακή. Ύφρισε τότε στην Κυπριασία, άνοιξε ένα μαγαζί και προσπάθησε να παρηγορηθῇ και να ξεχάσει το έγκλημά του. Παντρεύτηκε μάλιστα, μα οι τύψεις τον βασάνιζαν πάντοτε. Κάθε νύχτα έδλεπε την αδελφή του στον ύπνο του, πηδούσε μ' άγωνία από το κρεβάτι του κι' έκλαιγε άπαρηγόρητα τον άδικο χαμό της...

Οί φίλοι του τον έπεισαν τέλος ότι για να ξεχάσει έπρεπε να φύγει για πολύ μακριά. Και, μία μέρα, χωρίς να είπη τίποτα σε κανένα χάρθηκε από την Κυπριασία. Ούτε οί φίλου του Παπαδάκης και Κοφίνης ήξεραν πού πήγε.

Ο Γκόνος έφυγε για την Αμερική κι' εγκαταστάθηκε στο Κάνσας. Εκεί πρόκοψε σιγά - σιγά κι' άνοιξε ένα όπλοπωλείο. Πωλούσε πιστόλια, τουφέκια, μαχαίρια για τους κυνηγούς κι' έκανε λεφτά λανσάρωντας στην πολιτεία αυτή του Ν. Κόσμου τ' ανατολίτικα μαχαίρια με τις στολισμένες λαβές. Έτσι πέρασαν σωστά δέκα χρόνια. Στο διάστημα αυτό δεν έγραψε σε κανένα. Όλοι τον θεωρούσαν για πεθαμένο και στο τέλος η γυναίκα του ζήτησε διαζύγιο για άδικαιολογητή εγκατάλειψι. Το πήρε και παντρεύτηκε έναν άλλο άντρα που αγάπησε στο μετρώ.

Μα η νοσταλγία άνάγκασε το Γκόνο να γυρίση άργότερα στην πατρίδα. Και μία μέρα παρουσιάστηκε ξαφνικά στους φίλους του: τον Παπαδάκη και το δικηγόρο Κοφίνη. Από αυτούς έμαθε τὰ πάντα. Μία μέρα μάλιστα στη διασταύρωσι της όδου Πειραιώς και Σωκράτους συνάντησε και την πρώην γυναίκα του. Εκείνη όπισθοχώρησε έντρομη σαν να έδλεπε το φάντασμά του.

— Τόσο άλλαξα λοιπόν; της έ-πε εκείνος. Δεν με γνωρίζεις;...

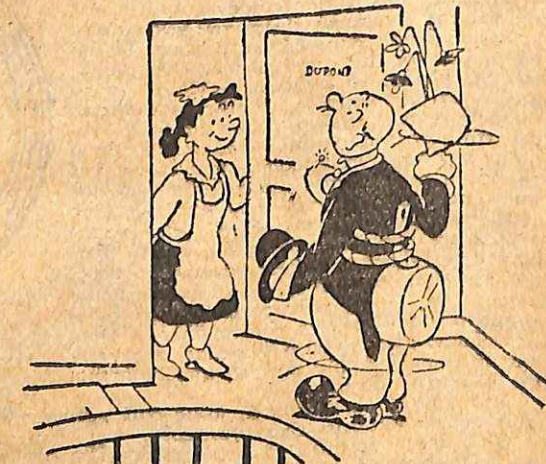
— Γιατί ξαναγύρισες; του φώναξε κλαίγοντας η γυναίκα του. Σε παρακαλώ μὴ μου καταστρέψεις δεύτερη φορά τη ζωή μου. Άφησε με να ζήσω με τὸ σημερινό άντρα μου, πού τον λατρεύω.

Ο Γκόνος της τὸ υποσχέθηκε και δεν την ενόχλησε πιά. Μα μόλις πάτησε τὸ πόδι του στην Αθήνα φούντωσαν μέσα του οί άναμνήσεις. Τὸ φοβερό δράμα της αδελφοκτονίας, η' εγκατάλειψις της γυναίκας του... Τί σημασία είχε γι' αυτόν αν ήταν πιά πλούσιος; Η γαλήνη της ψυχῆς δεν άγοάζεται με τὸ χρήμα. Και μία μέρα αποφάσισε να αυτοκτονήσει. Φωτογραφίστηκε με τὸ πιστόλι στὸν κρόταφο κι' ύστερα έφυγε για την Κυπριασία για να ήβῃ τους στενοὺς συγγενείς του. Κι' εκεί, μέσα στο πατρικό του σπιτί, αυτοκτόνησε μὴ μπορώντας ν' άντέξει στις τύψεις της συνειδήσεώς του.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

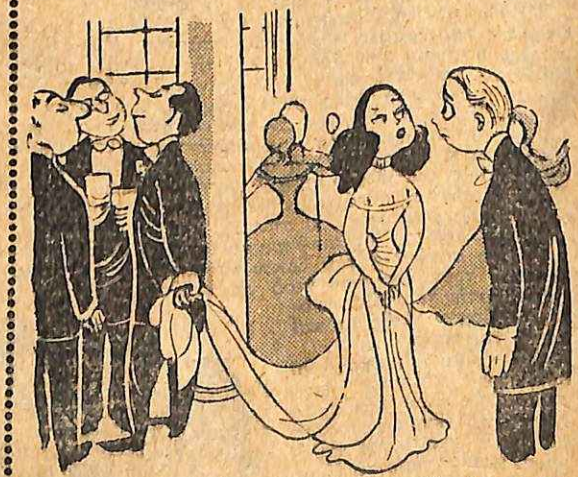

Χωρίς λόγια... (Του Β. Χριστοδούλου)

Ο ΓΑΜΠΡΟΣ ΠΑΙΡΝΕΙ ΤΑ ΜΕΤΡΑ ΤΟΥ

— Δεν μου λές, κοπέλλά μου, τὸ άφεντικό σου έδωσε τις συντοφές του ή φοράει ακόμα τὰ παπούτσια τὰ... «Marlous»

— Λυπούμαι άλλ' αυτόν τὸ χορὸ τὸν έχει κατα-ρώσει! Άλος!... «France - Dimanche»

Η ΙΣΤΟΡΙΑ του ήμερολογίου

Λάθη, κακιστομίες... και έπαναστάσεις

Άφ' ότου άρχισε να δημιουργείται ένας κάποιος πολιτισμός, οί άνθρωποι αισθάνθηκαν την άνάγκη της μετρήσεως του χρόνου. Στην άρχη, χρησιμοποίησαν ως «μονάδα» για τη μέτρησι αυτή κάθε τι που τους φαίνονταν ότι έπαναλαμβάνονταν κατ' ακριβείαν χρονικά διαστήματα. Έλεγαν π. χ. «πριν από τόσα χρόνια» ή «στην έπομένη μεγάλη πλημμύρα». Προκειμένου για μικρά χρονικά διαστήματα, τὰ υπολόγιζαν σε δουλειές του σπιτιού. Άκόμη και σήμερα, σε ώρισμένες χώρες της Ανατολής, συνθίζουν να λένε «ένα βράσιμό λαχανικού», πού σημαίνει μία ώρα.

Σιγά - σιγά, ωστόσο, ο άνθρωπος παρατήρησε ότι τρία χρονικά διαστήματα έμεναν σταθερά, τὰ ίδια πάντα: από μία άνατολή του ήλιου ως την έπομένη, από μία σε άλλη πανσέληνο κι' άπ' τη μία ως την έπομένη μακρότερη ημέρα. Έτσι σχημάτισε την έννοια της ημέρας, του σεληνιακού μηνός και τού έτους.

Προκειμένου ωστόσο για τὸ έτος, συνάντησε ώρισμένες δυσκολίες κι' άνωμαλίες. Οί σεληνιακοί μήνες άπετελούντο από 29½ ήμέρες, έπομένως 12 μήνες έν έδω 354 ήμέρες, δηλαδή κατὰ 11 ήλιώτερες άπ' τὸ ήλιακό έτος. Η διαφορά αυτή έφερε σιγά - σιγά τέτοιο θαλάσσιμα στα πρώτα ήμερολόγια, ώστε, στην έποχή του Ίουλιού Καίσαρος, υπήρχε ένα λάθος 80 ήμερών! Όταν νόμιζαν δηλαδή ότι είχαν 1 Ίανουάριου, ήταν στην πραγματικότητα 13 Οκτωβρίου!

Ο Καίσαρ — πού είχε σπουδάσει άστρονομία στην Αίγυπτο — μεταρρύθμισε τότε τὸ ήμερολόγιο, καθορίζοντας τη διάρκεια τού έτους σε 365 ήμέρες, και 6 ώρες. Στην πραγματικότητα όμως, τὸ έτος διαρκεί 11 λεπτά και 14 δευτερόλεπτα πάρα πάνω. Η μικρή αυτή διαφορά δημιούργησε ένα σφάλμα

19 ώρων σε καθένα άπ' τους έπομένους αιώνες.

Ωστόσο, για να τιμηθῇ ο Ίούλιος Καίσαρ για τη μεταρρύθμισι του ήμερολογίου, δόθηκε τ' όνομά του σ' ένα μήνα τού έτους. Τὸ ίδιο έγινε άργότερα και για τὸν αυτοκράτορα Αύγουστο. Κι' ο Τιβέριος ρωτούσε με ειρωνεία τι δά συνέβαινε όταν δεν θά υπήρχαν πιά άλλοι μήνες για να πάρουν αυτοκρατορικά όνόματα...

Πολύ άργότερα, τὸ 1582, ο πάπας Γρηγόριος διώρθωσε πάλι τὸ σφάλμα του ήμερολογίου. Οί περισσότερες ευρωπαϊκές χώρες δέχθηκαν αυτή τη μεταρρύθμισι. Στην Αγγλία όμως, η βασίλισσα Έλισάβετ άρνήθηκε να την εφαρμόσει, για πολιτικούς λόγους. Μόνο τὸ 1752 η Βουλή καθώρισε ότι η 3η Σεπτεμβρίου θά γινόταν 14η. Ο δόλος πίστεψε τότε ότι έπρόκειτο για μία... συνομοσία τὸν πάπα, για να κλέψι άπ' τους διαμαρτυρούμενους 11 ήμερες άπ' τη ζωή τους! Σημειώθηκαν μάλιστα λαϊκές εξέγερσεις, στις όποιες φώναζε τὸ πλῆθος: «Δώστε μας πίσω τις έντεκα μέρες μας!...».

Με τὸ σημερινό ήμερολόγιο, κάθε 4 χρόνια υπάρχει ένα δίσεκτο, με 29 ήμέρες τὸ Φεβρουάριου. Έξαιρείται άποτέλουν τὰ έτη στα όποια τελειώνει ένας ολόκληρος αιώνας, όχι όμως και τὰ πολλαπλάσια τού 400. Π. χ. τὸ έτος 1900 δεν ήταν δίσεκτο (ως διαίρετο δια τού 4), θάναι όμως δίσεκτο τὸ 2.000, (ως πολλαπλάσιο τού 400 επί 5).

Έτσι, τὸ σφάλμα του ήμερολογίου περιορίζεται μόνο σε μία ήμέρα κάθε 3.323 χρόνια.

Ο μεγάλος άνθρωπιστής φιλόσοφος Αύγουστος Κόντ φησίζει να εφαρμόσθῃ ένα ήμερολόγιο με 13 μήνες τὸν 28 ήμερών. Η μέρα πού θά περισσεύε άκόμη ως τις 365, δά άφιερωνόταν στους νεκρούς. Κάθε μήνας θάθε τὸ όνομα ενός μεγάλου άνδρος, π. χ. τού Όμήρου, τού Μαύσι, τού Αποστόλου Παύλου, τού Σαίξπηρ, κλπ. Η πρόσθετη ήμέρα πού θά χρειαζόταν κάθε τέταρτο χρόνο, θ' άφιερωνόταν σε μία περίφημη γυναίκα.

Στη Γαλλική Έπαναστάσι, εφαρμόσθηκε ένα «Ημερολόγιο τού Όρθου Λόγου». Άπετελείτο από 12 μήνες τὸν 30 ήμερών. Οί υπόλοιπες 5 μέρες ήσαν άφιερωμένες στους «εδράκωτους» (όπως είχαν έπονομασθῇ οί πρώτοι κουρελήδες έπαναστάται). Είχαν δὲ τὰ έξής όνόματα: Άρετή, Μεγαλοφύα, Έργασία, Γνώμη και Άνταμοδῆ.

Όταν ωστόσο ο Ναπολέων έπιδόθηκε στην κατάκτησι της Ευρώπης, βρήκε ότι τον υπέρθευε πολύ αυτό τὸ καινούριο ήμερολόγιο, και τὸ καθήργησε. Τώρα θέλουν πολλοί ειδικοί να μεταρρυθμίσουν τὸ σημερινό ήμερολόγιο κατὰ τέτοιον τρόπο, ώστε οί γιορτές να πέφτουν πάντα σε ώρισμένες ήμερομηνίες κι' οί λογιστικές περιόδοι να έχουν τὸν ίδιο αριθμό ήμερών. τὸ έτος 1950 θάταν καταλληλότερο για την εφαρμογή μιας τέτοιας μεταρρυθμίσεως, επειδή η πρώτη ήμέρα του είναι Κυριακή.

Έχει όμως σήμερα τόσους άλλους, σοβαρότερους μπλεάδες στο κεφάλι της ή άμοιρη ανθρωπότης, ώστε δεν ν' άμεινει καιρός ούτε κέρι για ν' άσχοληθῇ με τὸ ήμερολόγιο...

Τὸ λαχείο

Τμηματάρχης β' ο κ. Λάζαρος Λαζαρίδης, δεν είχε βέλαια ο άνθρωπος και σπουδαία οικονομικά. Άλλα όσο και να-νε, τις παραμονές τὸν έορτών με τὸ δώρο, κάποια μικρή άνεσις η μάλλον ανακούφισις έρχονταν να διασκεδάσει τη μονοτονία τού οικτρώς «χωλαίνοντος» προϋπολογισμού του. Ώς τόσο και τὸ ποσόν τού δώρου τὸ διεχειρίζετο «ελεογισμένως» και ως έχέφρων άνθρωπος και νουνηχίς, όπως έλεγε ο ίδιος αυτοκολακεύμενος εις άφρον καθαρώνουσας. Τίποτε περιττὸ δεν άγόραζε. Και τὰ δώρα πού προσέφερε στη σύζυγό του, την Εὐθαλία Λαζαρίδη, ήσαν πάντοτε «πρακτικά και χρήσιμα».

Πρόπερσι την Πρωτοχρονιά της άγόρασε μία σκάφη, μανταλάκια και πέντε όκάδες σαπούνι πράσινο. Πέρσι μία θαυμασία σάρα. Και φέτο σκεπτόταν να της πάρη ένα μπουγαδοκόφινο κι' ένα ντυνέκε λαδί.

Άλλά, πέρσι, την έπομένη τὸν Χριστουγέννων, η κυρία Εὐθαλία είδ' ένα όνειρο. Ήτανε, λέει, μέρα της κληρώσεως τού Λαχείου Συντακτὸν και είχε κερδίσει αυτή τὸ διαμέρισμα της όδου Ακαδημίας. (Η... «Φραγκλίνου Ράζεβετ» (!), όπως λένε γελοιοδέστατα οί πινακίδες). Πήγε, λοιπόν, — σ' όνειρό της δηλαδή — στην Ένωσι Συντακτὸν και της δώσανε, λέει, ένα χρυσό κλειδί κι' ένας κυρίος κοντός, χοντρός,

κοιλάρας, με μουστάκια πού ή-τανε λείο ο Πρόεδρος ο Κρα-νιωτάκης — κάθε άλλο παρά έτσι είναι ο άνθρωπος — της εί-πε: «Κυρία Λαζαρίδη, καλορίζ-κος!»...

Εύπνησε η κ. Εὐθαλία και διηγήθηκε τ' όνειρο στὸν κ. Λάζαρο.

— Λάζαρε, προσέθεσε, τ' ό-νειρο αυτό είναι φως - φανάρι! Πρέπει να μου άγοράσεις ένα λαχείο τὸν Συντακτὸν.

— Είκοσι χιλιάδες; έπε με δυσφορία ο κ. Λάζαρος.

— Είκοσι χιλιάδες ένα ολό-κληρο διαμέρισμα στην όδο Ακαδημίας! Ακριβὸ σου φαίνε-ται;

— Όχι! Άλλά ποιὸς σοί είπε ότι θά κερδίσεις; — Αφού τὸ είδα όνειρο; — Μα βγαίνουν αληθινὰ δ-λα τὰ όνειρα;

— Εμένα μου βγαίνουν. Την άλλη φορά πού είδα πως η ξα-δερόνη σου η Εὐγενία γεννήσε, δεν γεννήθηκε;

— Μα η ξαδέρφη μου η Εὐ-γενία ήτανε στο μήνα της και ήταν άναπόφευκτο να γεννηθῇ, Εὐθαλία μου, είτε τὸ βέλτεσε ή-σὺ όνειρο είτε δεν τὸ βέλτεσε!

— Η κ. Εὐθαλία έξαγριώθηκε: — Άκου γ' σου πῶ, τὸν εί-πε, δεν θά μ' άφήσεις εσύ άστε-γη και στὸ δρόμο έπειδὴ έτσι τὸ θέλεις. Ορίστε μας... Αύριο κι' όλες θέλω τὸ λαχείο!

— Καλά, έπε με υποχωρητι-κό άναστεναγμό ο κ. Λάζαρος, αποφάσισε να θυσιάσει τὸ εί-κοσάρι, για να γλυτώσει τη γκρίνια.

Και την άλλη μέρα, πραγμα-

— Οί υπάλληλοι καθαριότητος τού Δήμου, σας εύχονται χρόνια πολλά!...

(Του κ. Μ. Γαλλία)

ΟΡΕ
ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ
Διά τὰ μαθήματα
Κοπτικής και Ραπτικής
Από τὸ 1926 συνεχῶς προτιμούν τὸν Οίκον ΟΡΕ διότι είναι άνομι-σθητό ότι εκεί έμαθαν Κοπτική και Ραπτική οί περισσότερες Ρα-πτρίες τῆς Ελλάδος.
Προσδοχή!
Διά τὸ συμφέρον σας προτὸύ άποφασίζετε ζητήσατε έντυπον κανονισμὸν πού διανέμεται δωρεάν
ΑΘΗΝΑΙ
ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ 1 • ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 44
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ
ΖΩΣΙΜΑ ΔΩΝ 23Α - 23Β

57

Τό κομμένο χέρι

Ιστορικό διήγημα

ΤΗΝ παραμονή της Πρωτοχρονιάς του 1785 κόσμος πολύς είχε μαζευτεί έξω από ένα τεράστιο κτίριο της Βενετίας, που ήταν πλημμυρισμένο στα φώτα. Τό μέγαρο αυτό είχε χτιστή παλαιότερα και ήταν ένα άπειρο χαρτοπαίγιο.

Τό πλήθος έμπαινε σιγά-σιγά μέσα και μαζευόταν σε μία μεγάλη αίθουσα που είχε 80 τραπέζια. Σε κάθε τραπέζι ήταν πρόεδρος ένα πρόσωπο με μαύρη μάσκα και με σπολή άρχοντική. Γύρω απ' τὰ τραπέζια πηγαινοέρχονταν ξανθές κοπέλλες καλών οικογενειών, μέσα σε μαύρα ντόμινα και πλήθος προσώπων-δοφόροι.

Στο μεγάλο τραπέζι καθόταν ως γκρουπιέρης ένα μέλος του Συμβουλίου του Δόγη — ένας ανώτατος άρχοντας — που μιλούσε και χειρονομούσε με δόλιχα άταραξία. Γύρω του όλοι χατόπαιζαν με μανία. Απ' όλους όμως τούς άσυλλόγιστους και παράφορους χαρτοπαίκτες ξεχώριζε ένας νέος — ο Σίμας — που έκανε σαν τρελλός.

Είχε παίξει όλα τὰ διαμαντικά που κρατούσε άπάνω του και τάχασε. "Επαιξε απ' τή συλλογή του, δύο πίνακες του Τισσαντού και του Βερονέζε και τούς έχασε. "Επαιξε και τὰ χρυσαφικά, που ή οικογένειά του τὰ είχε μαζέψει από γενεά σε γενεά, και τάχασε κι' αυτά. "Επαιξε και τὰ λείψανα κάποιου 'Αγίου, που ένας Πατριάρχης της Κωνσταντινουπόλεως τὰ είχε δωρήσει σ' ένα πρόγονό του Δόγη και τάχασε κι' αυτά. "Εχασε ακόμα και τό μέγαρο που είχε στη μεγάλη διώρυγα και την δμορφή βίλλα του, που ήταν χτισμένη πάνω στο Βρέντα! "Εχασε, τέλος, όλη του την περιουσία, δίχως να βγάλη λέξη απ' τό στόμα του.

Κι' όταν σήκωσε τό πρόσωπό του — ή μάσκα του είχε γίνει μούσκεμα, ίσως απ' τόν ιδρώτα, ίσως κι' απ' τὰ δάκρυα — στάθηκε ακίνητος, σαν κεραυνόπληκτος, άμίλητος.

— Αν σου άνήκε ο 'Άγιος Μάρκος θά τόν έπαιζες κι' αυτόν στα χαρτιά; ρώτησε άργά-άργά ή ψυχρή φωνή του Άρχοντα.

— Ναι, θά έπαιζα και τή θέσι μου στον Παράδεισο, αν ήμουν βέβαιος πως θά πάω εκεί! απάντησε ο νέος. Μά ποιός από σάς θά μού δανείσει τώρα έστω κι' ένα σκούθο για να δαμάσω την κακιά μου τύχη;

Κανείς δεν του αποκρίθηκε. "Όλοι τόν κύτταζαν αδιάφορα.

— Κάτι σου μένει ακόμα, του έλαλειπε ο άρχοντας. Τό δαχτυλίδι αυτό, που έχεις στο μεγάλο σου δάχτυλο. Μπορείς να ξαναγίνης πλούσιος μ' αυτό.

Ο Σίμας άπλωσε τὰ δαχτυλά του και κύτταξε τό δαχτυλίδι — ένα σμαράγδι με δύο χρυσές αλυσίδες, περασμένες

Τή στιγμή αυτή οι καμπάνες της Βενετίας γτυπούσαν χαρούμενα. Ο προσωποποιός άρχοντας φόρεσε τό δαχτυλίδι που είχε κερδίσει απ' τό Σίμα Κοράλλι, σηκώθηκε άργά-άργά και βγήκε έξω. Τράβηξε για την Παναγία του Μάσκολι, μαζί με δύο άκολουθούς του.

από ένα τόξο. Μά τόκλεισε άμέσως με δύναμι σαν να φοβόταν μήπως ο πειρασμός τόν κάνει να τ' άφήση κι' αυτό πάνω στο τραπέζι.

— Σου δίνω έκατόν πενήντα χιλιάδες δουκάτα γι' αυτό τό δαχτυλίδι και...

Ο άρχοντας τράβηξε κοντά του τό Σίμα και τού ψιθύρισε κάποιο όνομα στ' αυτή. "Εκείνος αναπήδησε.

— Έκατόν πενήντα χιλιάδες δουκάτα!... ξαναείπε. "Εστω... Τό παίζω μιά κι' έξω!

Τράβηξε με όρμη τό δαχτυλίδι απ' τό χέρι του, τ' άφησε πάνω στο τραπέζι, ακούμπησε δίπλα του τή γροθιά του κι' έγγειρε πάνω από τὰ ζάρια, ενώ απ' τό λαιμό του ξέφευγε ένα μουγγρητό. Τά μάτια του φαινότανε σαν δύο κύκκινες τρύπες στο βάθος της μάσκας.

Τὰ ζάρια αναπηδούν μέσα στο ποτήρι, κυλάνε στο μάρμαρο, στέκονται ακίνητα. Ούτε άνάσα δεν άκούγεται. Μονάχα ο Σίμας Κοράλλι μούγγρισε πάλι κι' άφησε τό κεφάλι του να γείρει στο στήθος του, ενώ τὰ νύχια του έσχίζαν τις σάρκες του κάτω απ' τό λεπτό ντόμινό του. Είχε χάσει και πάλι.

Ο Σίμας άπλωσε τὰ δαχτυλά του και κύτταξε τό δαχτυλίδι...

Η έκκλησία αυτή ήταν έρημη και σκοτεινή, γιατί βρισκόταν μακριά από την πόλι.

Μιά νύκτα — ήταν εκεί μέσα γονατισμένη, σκεπασμένη μ' ένα μαύρο μανδύα. Τό κομψό της κεφάλι που τὰ ξανθά μαλλιά του είχαν τό χρώμα του χρυσαφιού, έγερνε κι' άκούμπούσε πάνω στα κάτωσπρα χέρια της, που ήταν έστιά κατάσπρα χέρια της, που ήταν έστιά νύχια σε μία άφωνη προσευχή.

Ο άρχοντας την πλοίασε, έσκυψε και τής ψιθύρισε στ' αυτή:

— Κόμισσα Κλάρα Τερτούλια!

Εκείνη ανατρίχιασε και σήκωσε άπό τοια τό κεφάλι της.

— Ο άρραβωνιαστικός σας, ο Σίμα Κοράλλι, σας έπαιξε άπόψε στα ζάρια. Και σάς έχασε. Νά κι' ή άπόδειξι: τό δαχτυλίδι των άρραβώνων σας!

Η κόμισσα χλώμιασε κι' άναστέναξε με τρόμο.

Την ίδια στιγμή πήδησε μπροστά τους, μέσ' απ' τό σκοτάδι ο Σίμα Κο-

ράλλι, άρπαξε τόν άρχοντα απ' τό χέρι και τόν πήρε παράμερα.

— Όποιος κι' αν είσαι, του είπε, λυπήσου με! Δεν σε γνωρίζω με τή μάσκα που φοράς!

— Έπα'ες κι' έχασες! απάντησε σκληρά εκείνος.

— Ναι, τό άναγνωρίζω. Μά δός μου πίσω, σε θερμοπαρακαλώ, αυτό τό δαχτυλίδι.

— Από πότε οι Κοράλλι ζητάνε πίσω εκείνα που έχασαν στο παιχνίδι;

— Μά την Κόλασι, θά σου τό πάρω πίσω με τή βία.

— Από πότε οι Κοράλλι ένεδρεύουν για να ληστεύουν εκείνους που τούς κερδίσαν στο παιχνίδι;

βηξε τό ξίφος του, τούς άπομάκρυνε και χάθηκε μέσα στο σκοτάδι...

Μιά γόνδολα σήιζει περήφανα τὰ νερά του καιαλιού και στέκεται μπρος στη σκάλα ενός κομπού, μά θλιβερού μεγάρου!...

Ενας προσωποποιός πηδάει άπό μέσα. "Ανεβαίνει τή σκάλα και χτυπάει την πόρτα...

— Για την κόμισσα Κλάρα Τερτούλια! λέει ο άγνωστος στον υπηρέτη που τού άνοίγει την πόρτα.

Και τού δίνει ένα μικρό σιδερένιο κιβώτιο.

Υστερα ξανακατεβαίνει και μπαίνει στη γόνδολα που άπομακρύνεται άμέσως.

— Για μένα; ρώτησε με περιέργεια τόν υπηρέτη ή κόμισσα μόλις τής έδωσαν τό κιβώτιο.

Ενα κλειδάκι κρεμόταν απ' την κλειδωνιά του κιβωτίου εκείνου. Τό γύρισε ή νέα άφηρημένα, τ' άνοιξε και... Στο βάθος του κιβωτίου είδε ένα χέρι ανθρώπου, ζεστό ακόμα!... Πρό όλίγου θά είχε κοπή από ένα σώμα... Ήταν αιματωμένο, άπαίσιο, φρικαλέο!...

Και στο μεγάλο δάχτυλο του χεριού αυτού έλαμπε ένα δαχτυλίδι, ένα σμαράγδι με δύο αλυσίδες περασμένες σ' ένα τόξο. Τό χέρι αυτό ήταν του Γερβάσιου Ποζάρι, του Συμβούλου του Δόγη. Βρήκαν την ίδια μέρα τό πτώμα του, με μία γερή σπαθιά στο στήθος, πεταγμένο σε κάποια άπόμερη πλατεία...

Η Κλάρα δεν δυσκολεύτηκε να μαντέψει τί είχε συμβή.

Επρόκειτο για μία έκδίκηση, μία έκ-

Στο βάθος του κιβωτίου είδε ένα χέρι ανθρώπου, ζεστό ακόμα!...

δίκηση σκληρή. Ο άρχοντας που είχε κερδίσει τό δαχτυλίδι στο παιχνίδι και ζήτησε να έκμεταλλευτή άνανδρα την εύνοια αυτή της τύχης, τιμωρήθηκε όπως του άξιζε.

Ο Σίμας ήξερε να πληρώνη τούς δολίους εύγενείς.

Η νέα κύτταζε τό άπαίσιο εκείνο δώρο γλωμής, κατατρομαγμένη, με τὰ μάτια γουρλωμένα απ' τή φρίκη.

Εξάφνα τὰ μάτια της έκλεισαν. Ήταν έτοιμη να λιποθυμήσει.

Μιά καμαριέρα ώρμησε να την συγκρατήσει, μά δεν πρόφτασε.

Η κόμισσα σωριάστηκε στο πάτωμα, χωρίς να βγάλη λέξη απ' τό στόμα της χωρίς να κλάψη.

Ενας χρόνος πέρασε. Κι' ύστερα άλλος κι' άλλος...

Τό μέγαρο της κόμισσας Κλάρας Τερτούλια μοιάζει με τάφο. Τόσο είναι σκυθρωπό και βυθισμένο στη σιωπή και στη μοναξιά.

Ο άρραβωνιαστικός της ο Σίμα Κοράλλι που τόσο τολμηρά είχε έκδικηθή τόν άρχοντα, έγινε άφαντος από κείνη τή νύχτα! Μά κάθε παραμονή Πρωτοχρονιάς, κάποιος μυστηριώδης άνθρας άφήνει μπρος στην πόρτα του μεγάρου της κόμισσας — που είναι από τότε τρελλή — ένα σιδερένιο κιβώτιο.

Και τό κιβώτιο έχει μέσα ένα κερένιο χέρι, βαμμένο κόκκινο. Στο μεγάλο του δάχτυλο λάμπει πάντα ένα δαχτυλίδι, όμοιο με τό δαχτυλίδι των άρραβώνων της κόμισσας Κλάρας Τερτούλια, με τόν εύγενή Σίμα Κοράλλι...

ΑΙΜΕ ΖΙΡΟΝ

Όταν υποφέρετε από κακοστομαχία κι' άλλες νευρικές ενόχλησεις θα σας ωφελήσουν οι κατωτέρω ασκήσεις...

«ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ» για τὰ νεύρα

Μερικές ωφέλιμες ασκήσεις

Όταν νοιώθετε «τεντωμένα» τὰ νεύρα σας, όταν υποφέρετε από κακοστομαχία κι' άλλες ενόχλησεις νευρικής προελεύσεως, θα σας ωφελήσουν πολύ μερικές απλές ασκήσεις, που μπορεί να γίνουν απ' τὸν καθένα. Δοκιμάστε τις, αν ή δουλεία σας ή οι συνθήκες της ζωής σας προκαλούν μια νευρική υπερένταση, και θα εκπλαγείτε απ' τὰ αποτελέσματά τους, απ' τὴν ξεκούραση και τὴν ευδιαθεσία που θα σας φέρουν.

Η πρώτη είναι μία άσκηση ελέγχου της αναπνοῆς. «Αν τὴν ἐκτελέτε συχνά, θα σας γίνῃ πιά συνήθεια και θα ἐλαττώσῃ τὸν ἐκνευρισμὸ τῆς καθημερινῆς ζωῆς σας.

Εἶνε πολὺ ἀπλὴ και εὐκόλῃ: Μετράτε μετὰ τὸ νοῦ σας, όταν εἰσπνέετε και ἐκπνέετε. Στὴν εἰσπνοή, πρέπει να μετράτε σιγά-σιγά ὡς τὰ 6. Συγκρατῆτε ἔπειτα τὴν ἀναπνοή σας, ὥσπου νὰ μετρήσετε ἄλλὰ 3. Ἐκπνέετε, μετρώντας πάλι ὡς τὰ 6. Τέλος, μετράτε 3 πρὶν ξαναεἰσπνέσετε.

Προσπαθῆτε νὰ μὴν ἀρχίσετε τὴν ἐκπνοὴ πρὶν γεμίσετε τελείως οἱ πνευμονές σας, και νὰ μὴν εἰσπνέετε προτοῦ ἀδειάσουν ἐντελῶς.

Ἐπειτα ἀπὸ ἕνα χρονικὸ διάστημα, ἡ ἀναπνοή σας θ' ἀποκτήσῃ πιά αὐτομάτως και μόνιμῃ τὸν κανονικὸ αὐτὸ ρυθμὸ. Ὅλες οἱ σωματικὲς λειτουργίες σας θα γίνουν ἀργές και ἡσυχές, και θ' ἀποκτήσετε ἕνα

συναίσθημα γαλήνης και αὐτοπεποίθησεως.

Μία ἄλλη ἄσκηση γιὰ τὴν ἐλάττωσι τῆς μυϊκῆς ἐντάσεως χρησιμοποιεῖται με πολλὴ ἐπιτυχία ἀπ' ὁσους υποφέρουν ἀπὸ νευρικές διαταραχές τοῦ στομάχου. Νὰ πῶς ἐκτελεῖται:

Ξαπώνεσθε ἀνάσκελα, μετὰ τὸ κεφάλι και τοὺς ὤμους ἀνοσηκωμένα λίγο μ' ἕνα μαξιλάρι. Τὰ χέρια και τὰ πόδια σας εἶνε τεντωμένα, σὲ φυσικὴ στάσι. Διώχνετε ἀπ' τὸ νοῦ σας κάθε ἄλλη σκέψι, ἐκτὸς ἀπ' τὴν ἄσκησι πού ἐκτελεῖτε. Ὑστερα συγκρατῶντε τὴν προσοχή σας σ' ὁλόκληρο τὸ μυϊκὸ σας σύστημα, ὡς ὅπου αἰσθανθῆτε ἕνα ἐλαφρὸ κι' ἀκαθόριστο πόνο, κατὶ σὰν τράδηγμα. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἀντιληφθήκατε τὴν κατάστασι υπερέντασεως τῶν μυῶν σας.

Ἀφίνετε ὕστερα ὅλο τὸ μυϊκὸ σας σύστημα νὰ γαλαρωθῇ, σὰν νάχετε παραλύσει. Ὅταν τὸ ἐπιτύχετε ὁλοκληρωτικῶς, θα νοιώσετε τὴν ἐντύπωσι ὅτι εἰσθε ἕνας ἀδρανὴς ὄγκος σαρκῶν.

Τελειώνοντας τὴν ἄσκησι, μὴ ξαναγυρίσετε ἀπὸτομα στὴν κανονικὴ σας κατάστασι. Ἄλλὰ σιγά-σιγά, κι' ἀφ' οὗ τενητώθηκε σὰν τὴ γὰτα.

Ἡ ἄσκηση αὐτῆς τῆς μυϊκῆς χαλαρώσεως πρέπει νὰ γίνεται τὸ πρῶτὸ πρὶν σηκωθῆτε ἀπ' τὸ κρεβάτι, τὸ βράδυ πρὶν κοιμηθῆτε, και σὺ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας ἀν μπόρῃτε. Ἐπιτυγχάνει καλύτερα, ἀν ἔχετε γδύθη, ἢ τουλάχιστον ἀν τὰ ρούχα σας δὲν σας σφίγγουν.

Ἡ χαλάρωσις τῶν μυῶν τῶν κεφαλίου και τοῦ προσώπου συνιστᾶται ἰδιαίτερώς σὲ περιπτώσεις ψυχικῆς καταπίεσεως ἀπὸ ἐκνευρισμὸ. Νὰ μὴ εἰδικὴ ἄσκηση γι' αὐτό:

Ἀφίνετε τὴν κάτω σιαγόνα σας νὰ κρεμαστῇ, χαλαρῶ. Κλείνετε ὕστερα τὰ μάτια σας, ἢ καρφώνετε τὰ μάτια σας κατ' εὐθείαν μπροστὰ σας, σὺ τὸ κενὸ, χωρίς νὰ βλέπετε τίποτε ὀρισμένον. Δὲν πρέπει νὰ νοιώθετε τότε καμμιὰ προσπάθειαν τῶν μυῶν τοῦ προσώπου. Τέλος, χαμογελάτε και σκέπτεσθε κατὶ τὸ εὐχάριστο. Ἔτσι, θα συμπληρώσετε τὴ μυϊκή και τὴν πνευματικὴ σας χαλάρωσι και θα νοιώσετε καλύτερα τὸν ἑαυτὸ σας.

Ἐνα ἀπλό και εὐκόλο μασσὰζ ἀνακουφίζει πολὺ ἐκνευρισμὸ που πάσχουν ἀπὸ νευρὸσι τοῦ στομάχου. Ξαπώνεσθε ἀνάσκελα, μετὰ τις ἄκρες τῶν δακτύλων σας ἀκουμπισμένες σὺ τὸ σημεῖο ὅπου τελειοῦν τὰ ὁστά τῶν πλευρῶν, κι' ὅσο τὸ δυνατόν πρὸς τὰ πλάγια. Μετὰ ὀριστερὸ χεῖρ κάνετε ἕνα κυκλικὸ μασσὰζ γύρω ἀπ' τὴν κοιλιά. Ἐπαναλαμβάνετε πολλὰς φορές. Ἐπειτα κάνετε μασσὰζ διαδοχικῶς ἀπ' τὸ κάθε πλευρὸ πρὸς τὸ κέντρο. Τέλος, χτυπάτε ἐλαφρὰ μετὰ τις ἀρθρώσεις τῶν δακτύλων σας τὸ κέντρο τῆς κοιλιάς, προσχωρεῖτε πρὸς τὰ πλάγια και ξαναγυρίζετε σὺ τὸ κέντρο.

Τὸ μασσὰζ αὐτὸ πρέπει νὰ γίνεται τουλάχιστον δύο-τρὶς φορές τῆς βδομάδας. Ἀκόμη περισσότερο ὠφελεῖ ἀν γίνεται κάθε μέρα.

Θὰ τελειώσουμε με πέντε κανόνες, πού ἀφοροῦν τὴν ἀνάπαυσι — τὸ πολὺτιμο αὐτὸ «φάρμακον» γιὰ τὰ κουρασμένα νεύρα:

1) Μάθετε νὰ ἀναπαύεσθε πρὶν νοιώσετε κουρασμένο τὸν ἑαυτὸ σας.

2) Ὅταν ἐργάζεσθε, διαθέτετε 5 λεπτὰ κάθε ὥρα γιὰ ἀνάπαυσι. Τὸ σύντομο αὐτὸ διάλειμμα θα σας βοηθήσῃ νὰ συνεχίσετε ξεκούραστα τὴν ἐργασίαν σας.

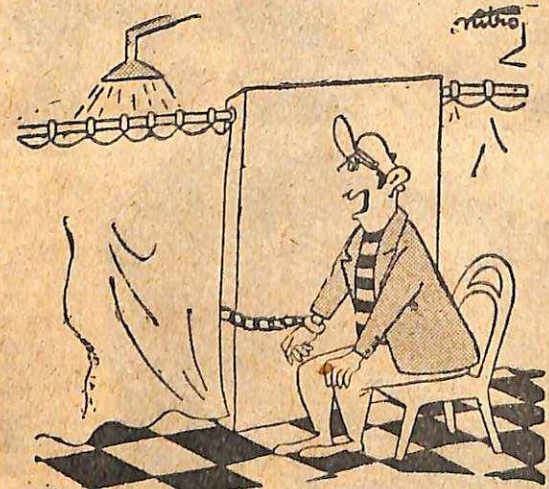
3) Στὸ τέλος τῆς δουλειᾶς τῆς ἡμέρας, ἀναπαύεσθε ὁλοκληρωτικῶς ἐπὶ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, κάνοντας και μίαν ἀναπνευστικὴν ἄσκησι (ὡς πῶς τὴν περιγράψαμε πρὶν πᾶν).

4) Ὅταν ξαπλώνεσθε, ἀφίνετε τοὺς μῦς σας νὰ παραλύσουν τελείως. Μόνον ἔτσι θα βρῆτε πραγματικὴν ἀνάπαυσι.

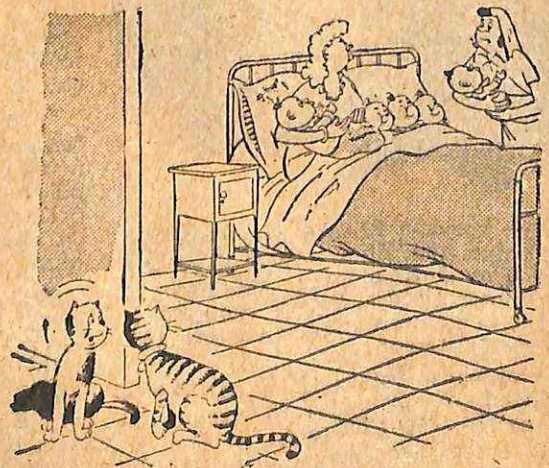
— Τὰ ρέστα σας.
— Ταπί!...

(Τοῦ Ν. Νομικοῦ)

— Τί θα γίνῃ, ἐπιτέλους κύριε πόλισμαν;... Ὁ ἀργήσουμε πολὺ ἀκόμη;...

(Idi Paris)

— Γιὰ νὰ ἴδουμε, θα τῆς τὰ πνίξουν κι' αὐτὴν τὰ τέσσερα;...

(Idi Paris)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

MARTZOPY ΔΑΛΙΝΓΚΑΜ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ Τζέυς Μπλουτ, πού μένει σὺ τὸ σπίτι τῆς θείας τῆς Καρολίνας Φαραντῶ, πηγαίνει ἀπὸ τὸν Κάμπριτζ σὺ τὸ Λονδίνο, γιὰ νὰ παρακαλῇ τὸν ντεϊκτικὸν Κάμπριον νὰ ἐνδιαφερθῇ γιὰ τὴν ἔξαρσιν τοῦ θείου τῆς Ἀντριου Σηλν. Ἐκεῖ βρίσκεται μπροστὰ σ' ἕνα ἄτομο πού, μὲ τὴν βλέπει, τὸ βάζει σὺ τὰ πόδια και φεύγει. Ἡ νέα λιποθυμῇ. Βεβαίως, ὡστόσο, στὸν Κάμπριον ὅτι δὲν γινώκει αὐτὸ τὸν ἀνδρα. Ἐνῶ συζητοῦν, ὁ κλητῆρας τοῦ γραφείου φέρει τις ἀπογευματινὲς ἐφημερίδες. Ἀπ' αὐτὲς μαθαίνουν ὅτι τὸ πτώμα τοῦ Ἀντριου Σηλν βρέθηκε νὰ ἐπιπλῇ στὸν ποταμὸν Γκαντὰ, κοντὰ σὺ τὴν πόλιν. Φεύγουν ἀμέσως γι' αὐτὴν τὴν πόλιν.

Ὁ Κάμπριον συναντᾶται μετὰ τὸ φίλον Μάρκ Φηροτον, πού εἶνε συμβολαιογράφος τῶν Φαραντῶν και μνηστήρ τῆς Τζέυς. Τὸ ἄλλο πρῶτ, πηγαίνουν μαζί σὺ τὸν Τράμπινγκτον Ρόαντ, ὅπου μένουν οἱ Φαραντῶ. Ἡ Τζέυς τοὺς υποδέχεται κλαμένη και τοὺς ἀναγγέλλει ὅτι ἡ θεία τῆς Ἰουλίνα βρέθηκε δολητηριασμένη σὺ τὸ κρεβάτι τῆς.

Πέρασαν μερικὰ λεπτὰ σιγῆς. Ὁ Κάμπριον τὴν δέχομε πρῶτος.

— Εἴσατε σὲ θέσι νὰ μᾶς ἀφηγηθῆτε μερικὲς λεπτομέρειες; παρακάλεσε.

Ἡ Τζέυς σκούπισε δύο δάκρυα πού ἔτρεχαν ἀπὸ τὰ μάτια τῆς.

— Δὲν ξέρω πότε ἔγινε αὐτὸ, ἀπάντησε. Τὸ περασμένο βράδυ ὥς τῆς σήμερας τὸ πρῶτ. Ἡ Ἄλσις πῆγε στίς ἑφτά νὰ τὴν ἐκπληρῇ, ἀλλὰ τὴν βρῆκε νὰ κοιμάται πολὺ βαθεῖα κι' ἔφυγε. Στίς ὀκτώμισι ἀνέβηκε σὺ τὸ δωμάτιό τῆς γιὰ νὰ τῆς πᾶν τὸ πρόγευμά τῆς... Μοῦ ἔδωσε τὴν ἐντύπωσι πῶς ἦταν ἄρρωστη... Ἀνέπνεε μετὰ δυσκολία κι' οἱ βολβοὶ τῶν ματιῶν τῆς εἶχαν πεταχτῇ ἔξω ἀπὸ τίς κόγχες τοῦ... Τὴ ρώτησα τί εἶχε, ἀλλὰ δὲν μοῦ ἔδωσε καμμιὰ ἀπάντησι. Βῆκα τότε ἔξω, μετὰ τὸ δίσκο σὺ τὰ χέρια κι' εἶπα σὺ τὸ μικρὸν Ἰῶν, τὸ γυιὸ τοῦ σφέρε, νὰ τρέξῃ νὰ φωνάξῃ τὸν γιαντρὸ Λάδορκ. Ἄλλ' ὁ γιαντρὸς βρισκόταν σὺ τὸ προσκέφαλο κάποιου ἄρρωστου ἀπὸ πνευμονία και δὲν μπόρεσε νὰ φτάσῃ πρὶν ἀπὸ τίς ἐννῆμισι. Ἡ θεία Ἰουλίνα ψυχωραγοῦσε πιά... Στὸ προσκέφαλό τῆς ἤμασσε ἡ θεία Κίττυ κι' ἐγώ... Εἶχε χάσει ὁλότελα τίς αἰσθήσεις τῆς και ἐξψύνησε χωρίς νὰ πῇ λέξι.

— Τί εἶνε ἐκεῖνο πού σας κάνει νὰ νομίζετε πῶς πέθανε δολητηριασμένη; ρώτησε ὁ Κάμπριον.

— Ἡ στάσις τοῦ γιαντροῦ. Τὸν ξέρετε, Μάρκ, δὲν εἶν' ἔτσι;... Δὲν πρόκειται γιὰ τὸ γέρο Λάδορκ, τὸν «Βερεάνο» τοῦ Κάμπριτζ; πού ἔρχεται σὺ τὸ σπίτι μόνο γιὰ τὴν κυρία Καρολίνα, ἀλλὰ γιὰ τὸν δευτερότοκο γυιὸ τοῦ. Μόλις μπῆκε σὺ τὸ δωμάτιο, ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴν Ἰουλίνα, ἔξετασε μετὰ προσοχή τὰ μάτια τῆς κι' ἔπειτα βιάστηκε νὰ βγάλῃ ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς θείας Κίττυ, πού ἡ συγκίνησις τῆς εἶχε φέρει μιὰ ὑστερικὴ κρίσι.

Ὑστερα, μετὰ ὑπέβαλε σὺ ἀληθινὴ ἀνάκρισι, πού, δὲν τὸ κρύβω, μ' ἔκαμε ν' ἀγανακτήσω. Σὲ λίγο, ἡ Ἄλσις ἦρθε νὰ μᾶς κάμῃ γνωστὸ ὅτι ἡ κυρία Καρολίνα μᾶς ζητοῦσε ν' ἀνεδοῦμε ἀμέσως σὺ τὸ δωμάτιό τῆς.

Ὁ δόκτωρ Λάδορκ δὲν θέλησε ν' ἀπομακρυνθῇ παρὰ μόνον ἀφ' οὗ ἔβαλε τὴν ὑπρέτρια νὰ φρουρῇ μπροστὰ στὴν πόρτα, μετὰ τὴ ρητὴ ἐντολή νὰ μὴν ἀφήσῃ κανένα νὰ μῆλῃ μέσα σὺ τὸ δωμάτιο. Πήγαμε τότε στὴν κυρία Καρολίνα, πού εἶχε μᾶθῃ τὰ πάντα ἀπὸ τὴν θεία Κίττυ. Ὁ γιαντρὸς δὲν ἔκρυψε τὴν γνώμη του. Ἡ κυρία Καρολίνα δέχτηκε τὸ πλῆγμα μετὰ ἡρεμία και μ' ἔστειλε ἐδῶ νὰ σας φωνάξω, ὅταν ἄκουσε τὸν γιαντρὸ νὰ λῇ πῶς ἦταν χρέος τοῦ ν' ἀναφερθῇ τὰ πράγματα στὸν ἀστυνόμο... Ὁ θεῖος Οὐίλλιαμ θὰ πρέπει νὰ τῆς μίλησε γιὰ σας κύριε Κάμπριον, γιὰ τὴν ἀκούσα νὰ λῇ πῶς θὰ ἦταν πολὺ εὐτυχὴς ἀν εἶχατε τὴν καλωσύνη νὰ συνοδεύσετε τὸν Μάρκ.

Κατέβηκαν κι' οἱ τρεῖς και μπῆκαν σὺ τὸ ἀπρῆχαιμένο αὐτοκίνητο, πού τοὺς μετέφερε σὺ τὸ μεγάλο σπίτι τῶν Φαραντῶ. Ἡ ὑπρέτρια πού τοὺς δέχτηκε ἔκλαιγε.

— Ἡ κυρία Καρολίνα δὲν κατέβηκε ἀκόμη, δεσποινίς, εἶπε. Σὰς παρακαλῶ νὰ τὴν περιμένετε σὺ τὸ μικρὸ σαλόνι.

Ὁ θεῖος Οὐίλλιαμ ἦρθε ἐκεῖ σὲ λίγο. Χαιρέτησε τοὺς δύο νέους μετὰ κάποια ἐπισιμότητα κι' ἔπειτα κάθησε σὲ μιὰ πολυθρόνα χωρίς νὰ πῇ τίποτε.

Ἐνας ἄλλος ἐνοικίος ἔκαμε τὴν ἐμφάνισί του σὲ λίγο. Ἦταν ἡ θεία Κίττυ. Ἐσφίξε τὸ χεῖρ τοῦ Κάμπριον, χωρίς νὰ

τὸν κυττάξῃ κι' ἔπειτα πῆγε κοντὰ σὺ τὸ Μάρκ.

— Τί τρομερὸ δυστύχημα, ἀγαπητὸ μου παιδί, εἶπε. Καὶ νὰ σκεφτεται κανεὶς πῶς ἡ Ἰουλίνα ἦταν χτὲς ἀκόμη γεμάτη ζωὴ και ὑγεία...

— Ὅλοι ξέρουμε πῶς αὐτὸ τὸ δυστύχημα εἶνε τρομερὸ, τὴν δέχομε ὁ Οὐίλλιαμ, ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ, Κίττυ, ἄς ἀφήσουμε κατὰ μέρος τίς ὑποκρισιές... Κι' ἐγὼ λυπήθηκα πολὺ, γιὰ τὴν ἀδελφὴ μου. Ἀλλ' ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς εἶχε χαρακτῆρα ἀξιοθρήνητο.

— Βίλλυ! φώναξε ἡ Κίττυ. Ἡ ἀδελφὴ σου μόλις ξεψύχησε... Πῶς τολμάς νὰ μιλάς γι' αὐτὴν ἔτσι;... Ποτὲ δὲν θα εἶχε τὸ θάρρος νὰ τὸ κάμης ὅταν ζοῦσε...

— Πῶς... Τῆς ἔλεγα πάντοτε κατὰ πρόσωπο ποῖα ἦταν ἡ ἰδέα μου γι' αὐτὴν!... Ἦταν μιὰ ἀνυπόφορη στρίγγλα και, σὲ ἀλήθεια, ταίριαζαν πολὺ μετὰ τὸν Ἀντριου... Νομίζω πῶς θὰ ἤσπρωμε πρὶν ἡσυχὰς χωρίς αὐτοὺς... Ομολογῶ πῶς αὐτὴ εἶνε κι' ἡ δική σου γνώμη και σὲ παρακαλῶ νὰ μὴν με ξαναπῇ ποτὲ Βίλλυ...

— Δὲν θὰ ἐπιτρέψω ποτὲ νὰ κηλιδώνης μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὴν μνήμη τῆς ἀδελφῆς μας, Βίλλυ! φώναξε ἡ Κίττυ ἐκνευρισμένη.

— Εἴσαι ἀπαράμιλλη στὴν ὑποκρισία! ἀπάντησε ὁ Οὐίλλιαμ. Ἀρνήσου, ἀν τολμάς, ὅτι σοῦ εἶχε καμὲν μαρτυρικὴ τὴ ζωὴ σου... Ἀρνήσου τὴν κακογλωσσίαν, τὴν λαιμαργίαν τῆς κι' ὅλες τίς ἄλλες κακιὰς τῆς... Ἡ ἔξαρσιν τοῦ κρατοῦσε τοὺς «Ταίμες» ὡς τίς τρεῖς τὸ ἀπογευμα μῆσα σὺ τὸ δωμάτιό τῆς γιὰ νὰ μᾶς βασανίσῃ, ὅτι δὲν ἔκλεινε ποτὲ τὴν πόρτα πίσω τῆς κι' ὅτι ἦταν ἀδύνατο νὰ συζητήσῃ μετὰ κάποιον χωρίς νὰ κακολογήσῃ κάποιον ἄλλον;

— Ἔστω! Ἀλλὰ δὲν μεθοῦσε κρυφὰ ὅπως μερικοὶ ἄλλοι! — Τί εἶπες;... Αὐτὸ εἶνε ἀτιμία!

Ἡ Κίττυ, μὴ ἔχοντας τίποτα ἄλλο καλύτερον νὰ κάμῃ, λιποθύμησε ἢ τουλάχιστον προσποθήθηκε τὴ λιποθύμη, πράγμα πού δὲν ἐμπόδισε τὸν Οὐίλλιαμ

— Τὸ σφάλμα εἶνε δικό μου, νὰ συνεχίσῃ τὰ προσβολητικὰ λόγια του.

Ἡ πόρτα ἀνοίξε ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτὰ κι' ἡ κυρία Καρολίνα ἐμφανίστηκε σὺ τὸν καθῶφι.

Ὁ Οὐίλλιαμ σταμάτησε ἀμέσως κι' ἡ Κίττυ συνῆλθε ἀπὸ τὴν λιποθυμίαν τῆς.

Ἐπειτα ἀπὸ ἕνα δευτερόλεπτο, ὁ ἀκούγες και τὸ πέταγμα μιᾶς μυίας μέσα σὺ τὸ δωμάτιο.

Ἡ κυρία Καρολίνα Φαραντῶ, χτὲς τοῦ Κάμπριτζ, ἦταν ἡ προσωποποίηση τῆς μεγαλοπρεπείας και τῆς αὐστηρότητος. Τὰ ὀδονταπέντε χρόνια τῆς δὲν εἶχαν θαρῶναι τοὺς ὤμους τῆς. Κρατοῦσε πάντα τὸ σῶμα τῆς ἴσιο και τὸ βλέμμα τῆς διατηροῦσε τὴ ζωηρότητα τοῦ. Φοροῦσε ἕνα μαῦρο μεταξωτὸ φόρεμα, μετὰ λευκὲς δαντέλλες σὺ τὸν λαιμὸ και τὰ χέρια κι' εἶχε ριγμένη στίς πλάτες τῆς μιὰ μπέρτα ἀπὸ μαῦρο βελούδο.

Καλημέρα, εἶπε, ρίχνοντάς μιὰ ματιὰ δόλογο. Οὐίλλιαμ, εἶνε ἀπαραίτητο νὰ παραφρασεῖ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο;... Πρέπει, λοιπόν, νὰ σοῦ υπενθυμίσω ὅτι βρίσκεται ἕνας νεκρὸς σὺ τὸ σπίτι;

Κρατοῦσε σὺ ἕνα τῆς χεῖρ τὸ μαῦρο μπαστούνι τῆς μετὰ τὴν ἀσημένια λαβὴ και σὺ τὸ ἄλλο ἕνα ἀδειο κύπελλο.

Χαιρέτησε κατόπιν τὸ Μάρκ και τὸν Κάμπριον.

— Θὰ σας παρακαλέσω και τοὺς δύο, εἶπε, νὰ με συνοδεύσετε σὲ λίγο σὺ τὸ δωμάτιό μου. Ρώτησα τοὺς ὑπηρετές κι' ἔκαμα μιὰ μικρὴ ἀνακάλυψι... Νομίζω πῶς μπορῶ νὰ σας μιλήσω ἀπὸ τώρα γι' αὐτὴν... Μάρκ, κλείστε, σας παρακαλῶ, τὴν πόρτα...

Ἀνακάλυψα αὐτὸ τὸ φλυτζάνι κατὰ ἀπὸ τὸ κρεβάτι τῆς Ἰουλίνας, συνεχίσε. Φαίνεται ὅτι περιεῖχε τσάι... Μιλοῦσε σὰν γιὰ κάτι πού ἦταν πρὶν σφοδρὸ κι' ἀπὸ τὸ θάνατο τῆς Ἰουλίνας. Γιὰ τὸ πρῶτο τσάι ἀπαγορευόταν σὺ τὸ σπίτι τῶν Φαραντῶ.

Ἡ Κίττυ ἔξασπασε σὲ λυγμούς.

— Τὸ σφάλμα εἶνε δικό μου, νὰ συνεχίσῃ τὰ προσβολητικὰ λόγια του.

Ἡ πόρτα ἀνοίξε ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτὰ κι' ἡ κυρία Καρολίνα ἐμφανίστηκε σὺ τὸν καθῶφι.

Ὁ Οὐίλλιαμ σταμάτησε ἀμέσως κι' ἡ Κίττυ συνῆλθε ἀπὸ τὴν λιποθυμίαν τῆς.

Ἐπειτα ἀπὸ ἕνα δευτερόλεπτο, ὁ ἀκούγες και τὸ πέταγμα μιᾶς μυίας μέσα σὺ τὸ δωμάτιο.

Ἡ κυρία Καρολίνα Φαραντῶ, χτὲς τοῦ Κάμπριτζ, ἦταν ἡ προσωποποίηση τῆς μεγαλοπρεπείας και τῆς αὐστηρότητος.

Τὰ ὀδονταπέντε χρόνια τῆς δὲν εἶχαν θαρῶναι τοὺς ὤμους τῆς. Κρατοῦσε πάντα τὸ σῶμα τῆς ἴσιο και τὸ βλέμμα τῆς διατηροῦσε τὴ ζωηρότητα τοῦ.

Φοροῦσε ἕνα μαῦρο μεταξωτὸ φόρεμα, μετὰ λευκὲς δαντέλλες σὺ τὸν λαιμὸ και τὰ χέρια κι' εἶχε ριγμένη στίς πλάτες τῆς μιὰ μπέρτα ἀπὸ μαῦρο βελούδο.

Καλημέρα, εἶπε, ρίχνοντάς μιὰ ματιὰ δόλογο. Οὐίλλιαμ, εἶνε ἀπαραίτητο νὰ παραφρασεῖ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο;... Πρέπει, λοιπόν, νὰ σοῦ υπενθυμίσω ὅτι βρίσκεται ἕνας νεκρὸς σὺ τὸ σπίτι;

Κρατοῦσε σὺ ἕνα τῆς χεῖρ τὸ μαῦρο μπαστούνι τῆς μετὰ τὴν ἀσημένια λαβὴ και σὺ τὸ ἄλλο ἕνα ἀδειο κύπελλο.

Χαιρέτησε κατόπιν τὸ Μάρκ και τὸν Κάμπριον.

— Θὰ σας παρακαλέσω και τοὺς δύο, εἶπε, νὰ με συνοδεύσετε σὲ λίγο σὺ τὸ δωμάτιό μου. Ρώτησα τοὺς ὑπηρετές κι' ἔκαμα μιὰ μικρὴ ἀνακάλυψι... Νομίζω πῶς μπορῶ νὰ σας μιλήσω ἀπὸ τώρα γι' αὐτὴν... Μάρκ, κλείστε, σας παρακαλῶ, τὴν πόρτα...

Ἀνακάλυψα αὐτὸ τὸ φλυτζάνι κατὰ ἀπὸ τὸ κρεβάτι τῆς Ἰουλίνας, συνεχίσε. Φαίνεται ὅτι περιεῖχε τσάι... Μιλοῦσε σὰν γιὰ κάτι πού ἦταν πρὶν σφοδρὸ κι' ἀπὸ τὸ θάνατο τῆς Ἰουλίνας. Γιὰ τὸ πρῶτο τσάι ἀπαγορευόταν σὺ τὸ σπίτι τῶν Φαραντῶ.

Ἡ Κίττυ ἔξασπασε σὲ λυγμούς.

— Τὸ σφάλμα εἶνε δικό μου, νὰ συνεχίσῃ τὰ προσβολητικὰ λόγια του.

Ἡ πόρτα ἀνοίξε ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτὰ κι' ἡ κυρία Καρολίνα ἐμφανίστηκε σὺ τὸν καθῶφι.

Ὁ Οὐίλλιαμ σταμάτησε ἀμέσως κι' ἡ Κίττυ συνῆλθε ἀπὸ τὴν λιποθυμίαν τῆς.

Ἐπειτα ἀπὸ ἕνα δευτερόλεπτο, ὁ ἀκούγες και τὸ πέταγμα μιᾶς μυίας μέσα σὺ τὸ δωμάτιο.

Ἡ κυρία Καρολίνα Φαραντῶ, χτὲς τοῦ Κάμπριτζ, ἦταν ἡ προσωποποίηση τῆς μεγαλοπρεπείας και τῆς αὐστηρότητος.

Τὰ ὀδονταπέντε χρόνια τῆς δὲν εἶχαν θαρῶναι τοὺς ὤμους τῆς. Κρατοῦσε πάντα τὸ σῶμα τῆς ἴσιο και τὸ βλέμμα τῆς διατηροῦσε τὴ ζωηρότητα τοῦ.

Φοροῦσε ἕνα μαῦρο μεταξωτὸ φόρεμα, μετὰ λευκὲς δαντέλλες σὺ τὸν λαιμὸ και τὰ χέρια κι' εἶχε ριγμένη στίς πλάτες τῆς μιὰ μπέρτα ἀπὸ μαῦρο βελούδο.

Καλημέρα, εἶπε, ρ

Ο Μεταξοσκώληξ μας έδωσε την

ΚΑΘΑΡΑΝ ΦΥΣΙΚΗΝ ΜΕΤΑΞΑΝ

για να δημιουργήσουμε το δαύμα του της Συγχρόνου Έπιστήμης.

Η Κρέμα **ZINNIA** προσφέρει ανεκτίμητον εξυπηρέτησιν στον αγώνα προς διατήρησιν της φυσικής Γοητείας της Γυναίκας

Zinnia

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ.
Η ΜΟΔΑ ΣΤΑ ΖΕΡΣΕΥ
ΚΑΙ ΠΛΕΚΤΑ
μόνον στή...
"ΣΤΕΛΛΑ"
ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ 14

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
Έλπις Παυλάτου

Βραβείον Έταιρίας Φυτικών Έρευνών, δόξας Κρήτης 6 (πρόεδρος Λιπών πλατεία Βαθης). Δέχεται καθ' έγκλησιν. Τηλέφωνον 52-869.

ΚΑΛΥΣΣΕΣ ΝΑΥΙΟΝ 51-15
Από 40.000-65.000
ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
52 ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 52

ΓΑΛΑ ΠΡΟΣΩΠΟΥ
KISS-ME
VITAMIN D

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΕΛΒΕΤΙΚΑ ΚΑΙ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
Αριστής Τέχνης Δ. ΓΑΒΡΙΛΑΚΗΣ. Πανεπιστήμιον 61.
1ος όροφος, παραπλεύρως κινηματογράφου «Μοννιά»
τηλ. 28-407

είπε. Έγώ έφτιανα το τσάι.
Η κυρία Καρολίνα την κύταξε χωρίς επιείκεια.

Η Ίουλίτσα συνέχισε ή Κίττυ, στενοχωριόταν πολύ γιατί ή μητέρα είχε απαγορεύσει το πρώτον τσάι. Κι έγώ επίσης το είχα συνθηθεί από την εποχή που ζούσε ο μακαρίτης ο Ρόβερτος, ο άντρας μου... Μου είπε, ν' αγοράσω μια τσαγιέρα κι ένα μικρό καμινέτο με οινόπνευμα... Αυτό γινόταν από δυο χρόνια... Κάθε πρωί, έφτιανα το τσάι και πηγαίνα το φλυτζάνι της στην Ίουλίτσα... Σήμερα το πρωί, όταν της το πήγα, ήταν πολύ καλά... Ω, μαμά, αν έρριξε κάτι μέσα στο τσάι της, δεν θα το συχωρέσω ποτέ στον εαυτό μου... ποτέ... ποτέ...

Η κυρία Καρόλ... Έρριξε ένα περιφρονητικό βλέμμα.
Αγαπητή μου Τζούς, είπα στην ανεψιά της, κάμε μου τη χάρη να συνοδεύσεις τη θεία σου στο δωμάτιό της κι αν ο γιατρός Λάδορκ είναι ακόμη εδώ παρακάλεσε τον εκ μέρους μου να της δώσει ένα καταπραυντικό... Πήγαυε, Κίττυ, έχεις ανάγκη από ανάπαυση... Για τη στιγμή, εκείνο που ενδιαφέρει δεν είναι αυτό το τσάι που παίρνανε κρυφά...

Μετά την αναχώρησι γύρισε κατόπιν προς το μέρος του Κάμπιον.

Η μητέρα σας, τού είπε, μου έχει μιλήσει πολλές φορές για σας. Δεν μπορώ να σας συγχαρώ για το έπαγγελμα που διαλέξατε... Άλλα καθένας είναι ελεύθερος ν' ακολουθή την κλίσι του κι αυτή τη φορά μπορείτε να μας προσφέρετε μια σπουδαία εξυπηρέτησι... Η πρώτη σας αποστολή θα είναι ν' ανακαλύψετε το δολοφόνο κι ή δεύτερη να μας προκοιλάτε από τους αστυνομικούς. Οί άνθρωποι αυτοί δεν σέβονται τίποτε και δεν μ' άρσει νάρθη σε σύγκρουσι μαζί τους. Θα τους βοηθήσω όσο μπορώ στην εξιχνίασι αυτών των μυστηριωδών θανάτων, αλλά βέλα να με προστατεύετε από την αδιάκριτη περιέργειά τους. Θα σας δώσω εκατό γκινέες ως αμοιβή για τις υπηρεσίες σας...

Άλλά, κυρία...
Μην διαμαρτύρεσθε, συνέχισε ή κυρία Καρολίνα. Δεν είμαι διατεθειμένη να δεχτώ τις υπηρεσίες σας, χωρίς αυτό τον όρο... Και κάτι άλλο... Θάρητε να μείνετε εδώ... Θα δώσω εντολή να σας ετοιμάσουν ένα δωμάτιο... Όσο για το φλυτζάνι που βρέθηκε κάτω από το κρεβάτι της Ίουλίτσας, είναι πάντοτε στη διάθεσί σας.
Έφυγε κατόπιν, περήφανη κι αξιοπρεπής, σαν τις αρχόντισσες του παλιού καιρού.

«Νά ο δολοφόνος!»
Το δείπνο στο σπίτι των Φαραντάδων δεν ήταν εκείνο το βράδυ ούτε περισσότερο ούτε λιγότερο άνοιχο από άλλες φορές.

Σαν από μια σιωπηλή συμφωνία, κανείς δεν έκαμε λόγο για τους δυο πρόσφατους θανάτους. Κι ο Κάμπιον σκεφτηκε πως θα ήταν αδιάκριτο εκ μέρους του να υπενθυμίσει στους τούς ανθρώπους κάτι που φαινόταν πως ήθελαν να ξεχάσουν κατά τη διάρκεια του φαγητού.

Μόλις τελείωσαν, ο ντόντε-κτιβ πήγε στη βιβλιοθήκη, έ-

που πέρασε ως μια ώρα, ξεφυλλίζοντας διαφόρα παλιά βιβλία.

Κατά τις έντεκα, τέλος, ανέθηκε στο δωμάτιό του κι έπεσε στο κρεβάτι του.

Ήταν κατάκοπ γαμάτος άνια και δεν άργησε ν' αποκοιμηθή.

Άλλ' έπειτα από κάμποση ώρα, ξύπνησε, ξαφνικά, νοιώθοντας ένα αίσθημα αγωνίας.

Ήταν σαν κάτι να του έπνιγε το στήθος και να τον εμπόδιζε ν' αναπνεύσει.

Μήπως είχε ιδη κανένα επι-άλτη στον ύπνο του; Άλλ' όχι, δεν διατηρούσε στο μυαλό του τίποτε τέτοιο.

Τινάχτηκε από το κρεβάτι του κι άναψε το φως.

Όλα ήταν ήρεμα μέσα στο δωμάτιο.

Σε μια στιγμή, άκουσε πνιχτά βήματα στη σκάλα. Κάποιος ανέβαινε σιγά, προσπαθώντας να μην κάμη θόρυβο.

Ο Κάμπιον άκουσε σε λίγο το θόρυβο μιας πόρτας που ανοιγόκλεινε και, την ίδια στιγμή, μια σπαρακτική κραυγή έφτασε στ' αυτιά του.

Μ' ένα πήδημα, ο ντέκτεκτιβ βεβήκε στο διάδρομο.

Είδε τότε την Κίττυ, με το νυχτικό της, που ξεφώνιζε σαν τρελή:

— Βοήθεια!... Βοήθεια!...

Ένα καινούργιο εγκλημα!

Εδειχνε με το χέρι της κάποιον που στεκόταν στο βάθος του διαδρόμου.

Ο Κάμπιον αναγνώρισε τον Ουίλλιαμ. Ήταν κατακίτρινος και το ύψος του φανέρωνε έναν άπεριγραπτο τρόμο. Το μανίκι του δεξιού του χεριού ήταν ανασηκωμένο. Μια μεγάλη πληγή ξεχώριζε πάνω στον καρπό. Κι απ' αυτήν έτρεχε αίμα... Στ' πάτωμα ύπνυχαν κι όδες πολλές κηλίδες...

Στο μεταξύ, όλοι οι ένοικοι του σπιτιού είχαν συγκεντρωθή στο διάδρομο. Δεν έλειπε ούτε ή κυρία Καρολίνα.

— Νά ο δολοφόνος! φώναξε ή Κίττυ. Ποιό είναι το καινούργιο σου θύμα, Ουίλλιαμ;..

Ω, Θεέ μου! Κυττάξετε το χέρι του!

Ο αδελφός της της έρριξε ένα περιφρονητικό βλέμμα, αλλά δεν της άπάντησε.

Κι αν ήθελε, άλλωστε, δεν θα είχε τον καιρό να το κάμη. Γιατί ή Κίττυ σωριάστηκε λιπόθυμη.

Εκείνη τη στιγμή, ακούστηκε ή φωνή της Άλις, της υπηρετρίας.

— Θα την σκοτώ---ε! φώναξε. Δεν θα την αφήσετε, λοιπόν, να ησυχάση ούτε τη νύχτα.

Έννοούσε την κυρία Καρολίνα, που αυτή ή σκηνή την είχε κάμει λευκή σαν το πανί.

Η υπηρέτρια πήγε άμέσως κοντά της και της είπε μ' επιτακτικό φως:

— Κυρία, ξαναγυρίστε γρήγορα στο κρεβάτι σας! Ο άρρωσθήστε...

Η γυναίκα αυτή που ήταν συνθηθισμένη να διατάσσεται τους άλλους, υπάκουσε άμέσως. Γιατί καταλάβαινε πως το επιτακτικό ύφος της υπηρετρίας προερχόταν από άγαπη και άφοβισι.

Η Τζούς είχε τρέξει, στο μεταξύ, κοντά στην Κίττυ και δεν δυσκολεύτηκε να την κάμη να συνέλθη. Έπειτα, την ώδηγησε στο δωμάτιό της, χωρίς αυτή να φέρη αντίρρηση.

Ο Κάμπιον πήγε - τε κοντά στον Ουίλλιαμ και του έπιασε

..ΓΚΡΕΚΑ

•ΤΟ BOVARY σάς κατ-δεύει τὰ χείλη με τὰ υψαιότερα χρώματα.

•Έχει ειδικώς κατασκευασθή διά νά κρατάη σέ κάθε δοκιμασία.

•Με τὸ BOVARY τὰ χείλη σας εἶναι πάντοτε δροσερά...

•Τὸ BOVARY σάς ὁμορφαίνει με τὴν μικροτέρα δαπάνη.

•Μποβάρετε τὰ χείλη σας γιὰ νά χαρήτε τὸ φιλή.

Ζητήσατε δειγματολόγιον από τὸν μυροπώλην σας

ΒΑΦΑΙ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
ΕΙΣ ΦΟΚΕΛΛΟΥΣ
RIDA
ΠΑΡΑΚΑΛΕΙ ΧΟΝΔΡΙΝΗ
ΠΑΡΟΡΗ 4 ΑΘΗΝΑ
ΝΙΚΗΤΑ 10 ΠΕΙΡΑΙΕΩ
ΠΑΝΕΜΠΟΡΙΟ ΘΕΣΣΟΝΙΚΗ

το χέρι. Είχε χτυπηθή με στίλετο, αλλά το χτύπημα δεν φαινόταν σοβαρό. Ήταν, όμως, πολύ περίεργο. Η πληγή άρχισε από τον καρπό και προχωρούσε σε αρκετό υψος προς τα πάνω. Ψάλλες πως το στίλετο, αφού χωθήκε ως δυο εκατοστά μέσα στον καρπό, γλιστρήσε κατόπιν κάτω από το μανίκι του σακκακιού και ξεσχίσε τις σάρκες.

Πώς το πάθατε; ρώτησε. Ο Ουίλλιαμ τον κύτταξε με θυμό.

— Να μην άπασχολήσθε με ό,τι δεν σας ενδιαφέρει, άπάντησε.

— Σας ζητώ συγγνώμη, είπε ο Κάμπιον. Βλέπω ότι είχατε την πρόνοια να βάλετε ιδώδιο στην πληγή...

Έκαμε μια μικρή υπόκλισι. —Ελπίζω, πρόσθεσε, πως δεν χρειάζεσθε τίποτε. Καληνύχτα σας.

Και διευθύνθηκε προς την πόρτα του δωματίου του.

— Σας παρακαλώ, μην μ' αφήνετε έτσι, τού φώναξε ο Ουίλλιαμ, καθώς έπιασε το πόμολο. Διψάω τρομερά... Νιώθω πως θα πνυνάσω αν πτώ ένα ποτηράκι... Παρακαλέστε, ή Τζούς να μου φέρη λίγο ούισκι ή λίγο μπράντυ... Αυτή έχει τα κλειδιά...

Μείνετε ήσυχος, τού άπάντησε ο Κάμπιον. Θα κάμω ό,τι μπορώ. Πηγαίνετε τώρα στο δωμάτιό σας...

Ευχαριστώ...

Ο Ουίλλιαμ άπομακρύνθηκε. Εκείνη τη στιγμή, ή Τζούς βγήκε από το δωμάτιό της Κίττυ. Ο Κάμπιον της μεταβίβασε την παρακλήσι του θείου της...

— Καλά, θα τού φέρω, άπάντησε ή νέα. Είδε τον άνωθαπο που τόν χτύπησε;

— Δεν μου είπε τίποτε, άπάντησε ή ντέκτεκτιβ.

Η νέα φάνηκε σαν να θέλε να πη κάτι. Άλλα μετάνοισε κι έφυγε τρέχοντας για να εκτελέση την επιθυμία του θείου της.

Ο Κάμπιον χτύπησε στην πόρτα του δωματίου του Ουίλλιαμ κ' έπειτα πέρασε μέσα.

Ο τραυματίας είχε χάσει ελότιστα το χρώμα του και φαίτοταν πως υπέφερε. Προσπάθησε, ώστόσο, να χαμογελάση.

Από την εποχή που ύπνρετούσα στο στρατό, είπε, συνήθισα να χρησιμοποιώ το ιδώδιο για τις πληγές... Άλλα φαίνεται πως αυτή τη φορά το παράκαμα... Άδειασά ένα όλοκληρο μπουκαλάκι στο χέρι μου... Δεν έβλεπα...

Γιατί δεν ανάβατε το φως; ρώτησε ο Κάμπιον, χωρίς να φαίνεται πως έδινε σημασία σ' αυτή την ερώτησι.

Ο Ουίλλιαμ προσποιήθηκε, άλλωστε, πως δεν την πρόσεξε.

— Δεν ξέρω αν είναι το ιδώδιο που με κάνει να πονάω ή ή πληγή, είπε.

— Πρέπει να σας κάμω ένα επίδεσμο, παρατήρησε ο Κάμπιον. Έχετε τα άπαραίτητα εδώ;

— Όχι. Το «φαρμακείο» βρίσκεται στο διάδρομο τού κάτω όρόφου. Από κει ήρα το ιδώδιο... Μην κάνετε τον κόπο να πάτε πουνενά... Θ' ακούσουν θόρυβο και θ' ανησυχήσουν και πάλι... Τί άτυχία!... Άλλα γιατί άργει αυτή ή μικρή;

Η Τζούς έφτασε σε λίγο, φέρνοντας ένα μπουκάλι με ούισκι.

Το πρόσωπο του Ουίλλιαμ φωτίστηκε άμέσως από χαρά. —Ευχαριστώ, Τζούς, είπε. Γέμισέ μου ένα ποτηράκι... Η νέα πήγε κοντά κ' έτσι βρήκε την ευκαιρία να προσέξη καλύτερα την πληγή που είχε στο χέρι ο θείος της.

—Τι σας συνέβη; ρώτησε ενώ έδειξε το ποτήρι με το ούισκι σ' ένα τραπέζακι πλάι του.

Ο Ουίλλιαμ ήπια δυο-τρεις γουλίες.

—Τι μου συνέβη; είπε. Πρόκειται για μια πολύ άνόητη ιστορία... Δεν αγάπησα ποτέ μου τις γάτες, γιατί βρίσκω πως είναι ζωα ακάθαρτα κι επικίνδυνα... Μια γάτα τρύπωσε, λοιπόν, εδώ μέσα, δεν ξέρω πως... Κι όπως προσπαθούσα να την διώξω, άρπησε πάνω μου και με γρατσούνισε... Κατέβηκα κατόπιν στο ισόγειο, γιατί είχα ακούσει πως τα γρατσούνσματα των γάτων είναι επικίνδυνα...

Ξανάφερε το ποτήρι στα χείλη του, με ύφος ένόχου, που καταλαβαίνει ότι οι δικαιολογίες του δεν έγιναν πιστευτές. —Άλλά, θείε μου, παρατήρησε ή Τζούς, πώς μπορεί μια γάτα...

Ο Ουίλλιαμ πήρε αυστηρό ύφος.

— Σας άπανορεύω να σχολιάσετε τα λόγια μου! φώνα-

ξε. Τι άλλο θέλεις να σου πω;... Είχα το παρθύρο μισάνοιχτό... Νά, κύτταξε, μπορείς να βεβαιωθείς και μόνη σου... Ξύπνησα, ξαφνικά, ακούγοντας θόρυβο... Μια γάτα είχε μπη από το άνοιγμα του παρθύρου... Τινάχτηκα τότε από το κρεβάτι μου, την άρπαξα από το λαιμό και την πέταξα έξω...

Κύτταξε την πληγή που βρισκόταν στο δεξί του χέρι. —Την έπιασα με το άριστο χέρι, είπε, νοιώθοντας πως αυτή ή εξήγησις ήταν άπαραιτήτη.

—Και σας γρατσούνισε στο δεξί, συμπλήρωσε ή Τζούς χωρίς ίχνος εΙωωνείας στη φωνή της.

—Ακριδώς, είπε ο θείος της. Τι άλλο θέλεις να σου εξηγήσω;

—Τίποτε, θείε μου. Έφερα επίδεσμους και γάζες για να βάλω στην πληγή σας. Άύριο το πρωί θα φωνάξω με το γιατρό.

Ο Ουίλλιαμ φαινόταν στενοχωρημένος.

Έπειτα από μερικά λεπτά, ή επίδεσις είχε τελειώσει.

Η νέα ξαναγέμισε το ποτήρι το βέλου της με ούισκι κι, έπειτα έφυγε, παίρνοντας μαζί της το μπουκάλι.

Ο Κάμπιον τη συνώδευσε ως την άκρη του διαδρόμου, για να σβήση το φως. Καθώς έβα-

ζε το χέρι του στο διακόπτη, ή νέα τόν ρώτησε:

—Τι φανταζόσαστε ότι συνέβη;

—Δεν ξέρω ακόμη, άπάντησε ο ντέκτεκτιβ. Άλλά μην φοβάστε...

Η φωνή του δεν ήταν, ώστόσο, πολύ σταθερή.

Καθώς ξαναπερνούσε μπροστά από την πόρτα του Ουίλλιαμ, για να πάη στο δωμάτιό του, άκουσε ένα θόρυβο που τού έφερε ένα ρίγος στην πλάτη. —Ο τραυματίας κλειδωσε την πόρτα του... Μιά... δυο στρόφες...

Ο Κάμπιον μπήκε συλλογισμένος στο δωμάτιό του. Δεν είχε πιστέψει, βέβαια, ούτε στιγμή στην ιστορία της γάτας. Άλλά το ότι ο Ουίλλιαμ θεωρούσε άπαραίτητο να κλειδωθή έδειχνε καθαρά ότι κάτι φοβόταν.

Τί, όμως; Ο ντέκτεκτιβ δεν ήταν σε θέση να δώσει καμμία άπάντησι σ' αυτό το ερώτημα.

Ο Ίνδως φοιτητής

Την άλλη μέρα, ο έπιθεωρητής Στανισλάος Άντε έφτασε στο Κάιμπριτζ. Είχε έπιφορτισθή από τη Σκότλαντ Γουάρν με την έρευνα αυτής της υποθέσεως.

Ο Κάμπιον τόν κατατόπισε όσο μπορούσε καλύτερα σχετικά με τις ανακαλύψεις που είχε κάμει, αλλά δεν δίστασε να τού πη πως βρισκόταν ακόμη στο σκοτάδι.

—Δεν έκαμε καμμία υπόθεσι τουλάχιστον; ρώτησε ο Άντε.

—Πολλές, άπάντησε ο Κάμπιον. Άλλά καμμία δεν στέκει στα πόδια της. Γι' αυτό δεν θα σου τίς πω... Δεν πρέπει, άλλωστε, να σ' έπηρεάσω...

Αποφάσισαν, λοιπόν, να έρυσσθούν ο καθένας χωριστά, αλλά ν' ανακαλύψουν ο ένας στον άλλον τις ανακαλύψεις που τυχόν θα έκαναν.

Το μεσημέρι, στο τραπέζι, ή Τζούς παρουσίασε στον Κάμπιον τη μίς Άννυ Χέλντ. Ήταν μια νεαρή Αμερικανίδα που σπούδαζε στο Κάιμπριτζ. —Κύριε Κάμπιον, τόν ρώτησε ή νέα, είδατε τόν κύριο Τσετόου;

—Δεν ξέρω κανένα άνθρωπο μ' αυτό το όνομα, άπάντησε ο ντέκτεκτιβ.

—Είναι ο Ίνδως φοιτητής, που ανακάλυψε το πτώμα τού Άντριου Σήλυ...

—Αν δεν κάνω λάθος, έπρόκειτο για δυο Ίνδους φοιτητές, είπε ο Κάμπιον.

—Ναι. Άλλα μόνον ο κύριος Τσετόου έμεινε κοντά στο πτώμα. Ο άλλος έτρεξε για να ειδοποιήση την αστυνομία... Νομίζω πως δεν θα ήταν άσικο να τόν βλέπατε... Ο κύριος Τσετόου προκειται να ρωθή στις πέντε στο δωμάτιό μου για να πάρουμε μαζί το τσάι... Θέλετε ναρθήτε και σεις;

Ο Κάμπιον της το υποσχέθηκε.

Στις πέντε ακριδώς χτυπούσε την πόρτα της νεαρής Αμερικανίδας.

Ο Τσετόου έφτασε έπειτα από μερικά λεπτά κι ένθουσιαστικε όταν ή μίς Χέλντ τού παρουσίασε τόν Κάμπιον και τού εξήγησε το σκοπό της παρουσίας του.

—Νομίζω ότι θα μπορέσω να σας φανώ χρήσιμος, είπε με κάποια αταρασκεία. Ήθελα να πάω στην αστυνομία... Άλλα οι άνθρωποι αυτοί είναι

Ραδιόηέξ
Ta Karfiteca
Ραδιόφωνα & Ηλεκτρονικά Έργα
ΜΕΓΑΛΑΙ ΕΥΚΟΛΙΑΙ ΠΛΗΡΟΦΗΣ
Θερμοπυλίου 38 & Γραβιάς 36

ΕΙΔΑΤΕ ΕΝΑ
ΠΑΠΟΥΤΙ ΑΦΟ-
ΧΟ ΒΕ ΕΜΦΑΝΙΘΗ;
ΕΙΝΑΙ ΣΥΛΛΕΓΜΕΝΟ ΜΕ
ΚΑΜΕΛ

χοντροκέφαλοι... Με σάς, όμως, το πράγμα διαφέρει... Ο Κάμπιον χαμογέλασε για το φιλοφρόνημα.

— Πώς έγιναν τα πράγματα, κύριε Τσετόου; ρώτησε.

— Ο Ίνδος φρενιτής πήρε σοβαρό ύφος.

— Θα σάς εξηγήσω, απάντησε. Περιπατούσαμε μ' ένα συμφοιτητή μου, που σπουδάζει βοτανική, στην άριστη όχθη του ποταμού Γκραντά, αναζητώντας σπάνια έντομα... Αφού περάσαμε τη γέφυρα, προσεξα κοντά στο μέρος από όπου αρχίζει το δάσος με τις ιτιές ένα μαύρο όγκο που επέπλεε... Κατάλαβα αμέσως πως επρόκειτο για ένα ανθρώπινο πτώμα... Ο φίλος μου δεν ήθελε να το έγγωσμε... Αλλά δεν δίστασα ούτε στιγμή... Πιάστηκε με το ένα χέρι στον κορμό ενός δέντρου και με τ' άλλο τραβήξα το πτώμα έξω. Είπα τότε στο φίλο μου να τρέξη να ειδοποιήσει την αστυνομία κι' εγώ έμεινα κοντά στο πτώμα... Για μία στιγμή, νόμισα πως επρόκειτο για κανένα αλήτη... Αλλά μία προσεχτικώτερη εξέταση μ' έκανε να καταλάβω πως είχα μπροστά μου ένα τέντλεμαν. Η παρανοήφωσις του προσώπου του ωφέλιμο στο ότι το πτώμα είχε μείνει πολλές μέρες μέσα στ' νερό... Το θέμα που παρουσίαζε ο νεκρός ήταν ανατριχιαστικό. Στο επάνω μέρος του κεφαλιού υπήρχε ένα μεγάλο τραύμα...

— Το σώμα ήταν δεμένο; ρώτησε ο Κάμπιον, διακόπτοντάς τον.

— Τα πόδια ήταν δεμένα γύρω στους άστραγάλους... Τα χέρια φαίνονται πως είχαν δεθεί με το ίδιο σχοινί στη ράχη. Αλλά το σχοινί αυτό ήταν πολύ λεπτό και το νερό το είχε φθείρει, σε τρόπο που οι θηλειές που έσφιγγαν τα χέρια είχαν χαλαρωθεί...

— Ο Κάμπιον φάνηκε πως έδινε σημασία σ' αυτή τη λεπτομέρεια.

— Προσέξατε αυτό το σχοινί; ρώτησε. Σας έδωσε την εντύπωση πως ήταν καινούργιο, όταν χρησιμοποιήθηκε;

— Ο Ίνδος σκέφτηκε μερικές στιγμές.

— Την ίδια ερώτησι έκανα κι' εγώ στον εαυτό μου, απάντησε. Καί, για να βεβαιωθώ, έπιασα ένα κομμάτι απ' το σχοινί και το τραβήξα... Κόπηκε αμέσως... Σχημάτισε τη γνώμη, λοιπόν, πως επρόκειτο για σχοινί που χρησίμευε πριν για άλλο σκοπό π. χ. για το στέγνωμα ρούχων...

— Ο Κάμπιον ρώτησε τη μίς Χέλντ αν είχε κανένα κομμάτι σχοινί.

— Όχι, απάντησε η Αμερικανίδα. Έχω όμως, ένα κουβάρι χοντρό σπάγγο που αγοράσα χθές, για να δέσω κάτι δέματα... Σας κάνει;

— Καί βέβαια... Κάτι άλλο τώρα... Θάθελα να με δέσει ο κύριος Τσετόου, όπως ήταν δεμένο το πτώμα. Έχετε καμιά αντίρρηση σ' αυτό;

— Καμιά.

— Ο Ίνδος ήταν ένθουσιασμένος, βλέποντας το ενδιαφέρον που ο ντέκτετιβ έδειχνε για την αφήγησή του.

— Η Άννυ του έδωσε το κουβάρι με το σπάγγο κι' άρχισε αμέσως τις προετοιμασίες του. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ
των Σχολών των Παρισίων
GUERRELAUVIGNE - ECOLE PICIER
Ακαδημίας Χορτικής ΔΑΙΔΟΥ FILS
ΔΟΗΜΑΙ: Μίκης 54 - Τηλ. 33-398
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Βασιλέως Κων/νου 11
Μπουμπουλίνα

Ανακοίνωσις
ΦΛΕΞ-ΦΟΡΜ-ΚΟΝΤΟΣΗ
Παρακαλούμεν την αξιότιμον πελατεία μας να μη μάζ ζητάη στην παληά διεύθυνσι
«Η ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΔΙΕΛΥΘΗ»
Θά μάζ βρῆτε στο καινούργιο κατάστημα στη ΔΙΕΥΘΥΝΣΙ τη ΝΕΑ
ΕΡΜΟΥ 39
ΣΟΥΤΙΕΝ - ΛΑΣΤΕΣ ΚΟΡΣΕ.
γνωστά εις όλον τον γυναικεϊον κόσμον.
ΦΛΕΞ-ΦΟΡΜ-ΚΟΝΤΟΣΗ
Έρμου 39

Σερβίτσια
ΠΟΡΣΕΛΑΝΗΣ
των καλύτερων ευρωπαϊκών εργοστασίων
ΠΟΡΣΕΛΑΝΗΣ
"ΚΟΒΑΛΤ"
Τιμές φθηνές
στο
ΣΕΡΒΙΣ
όδου Περματζόγλου 7
(έναντι Ιονικής Τραπεζής)

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΓΚΑΓΚΣΤΕΡΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΖΑΙΗΜΣ ΤΣΕΪ'Ζ
Η Τρέλη με τα ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ
21ον
Ο Μάγκαρθ κι' η Βέντα σώπαιναν. Τι μπορούσαν να πουν; Γιατί να της αναφέρουν τη θλιβερή και αιματηρή περιπέτεια του έρωτά της; Σαν να μιλούσε μόνη της η Κάρολ συνέχισε:
— Δεν είναι δυνατόν... Κάτι πρέπει να συμβαίνει... Κάτι που ίσως δεν το ξέρετε κι' εσείς... Ποιός ξέρει... Ίσως μάθω μία μέρα... Για να χτυπήσει έτσι η καρδιά μου στο άκουσμα του ονόματος αυτού σημαίνει πως άλλοτε ήταν πλημμυρισμένη από αγάπη για το πρόσωπο που λεγόταν Στέβ, και χτυπούσε μονάχα γι' αυτό.

— Αναστάνε και πρόσθεσε:
— Και τώρα ακόμα νοιώθω μία γλυκειά συγκίνηση, όταν τα χείλη μου ψιθυρίζουν το όνομα αυτό...

Στύλωσε άεσφα τα μάτια της ψηλά, σαν να κύτταζε μακριά, πέρα από τα σύννεφα, του του κόσμου και είπε σιγανά:
— Στέβ... Στέβ... Ποιός είσαι και που βρίσκεσαι τώρα; Ο Μάγκαρθ κι' η Βέντα άφησαν να της περάσει η συγκίνηση για να συνεχίσουν τη συζήτηση μαζί της.

Συμφώνησαν να περιμένουν λίγον καιρό για να συνέλθουν εντελώς η Κάρολ, κι' έπειτα θα φευγαν κι' οι τρεις μαζί. Είχαν να κανονίσουν διάφορα ζητήματα και κυρίως περιουσιακά.

Τι θακανε κατόπιν η Κάρολ; Θα δεχόταν να μείνει στην έπαυλη της Βέντας πράγμα που το είχε αρνηθεί άλλοτε, γιατί ήταν αποφασισμένη να εκδικηθεί τους Σούλλιαν, ή θα ταξίδευε στον κόσμο για να χαρή τα πλούτη της και την ελευθερία;

Ο Μάγκαρθ δεν τόλμωσε να το ρωτήσει αυτό. Ίσως όμως και η Κάρολ να μην είχε πάρει καμιά απόφασι σχετικά. Πάντως, το ζήτημα αυτό θα λυνόταν αργότερα, όταν η Κάρολ θάβγαινε απ' το νοσοκομείο.

Το πρωί εκείνο ο ήλιος έλαμπε στον ουρανό πρόσχαρο. Η φύσις γύρω γελοούσε. Η Κάρολ φορούσε ένα θαλασσί φόρεμα, που ταίριαζε αρμονικά με τη ξανθή όμορφιά της. Οι χρυσές μπούκλες της έμοιαζαν σαν φωτιστέφανο γύρω στο πρόσωπό της.

Ήταν η μέρα που θ' άφηνε το νοσοκομείο, εντελώς καλά πειά, πλούσια κι' ευτυχισμένη. Μόνο ένα πράγμα της έλειπε. Το παρελθόν. Σε μία στιγμή ωστόσο, καθώς έκοβε βόλτες

περιμένοντας τον Μάγκαρθ και τη Βέντα, που θα πήγαιναν να την πάρουν ψιθύρισε:
— Το παρελθόν!... Μιά βαλίτσα που σέρνουμε μαζί μας... ένα φέρετρο καλλίτερα μέσα στο οποίο κοιμούνται οι παλιές μας αναμνήσεις... Οι δικές μου πέθαναν οριστικά... Το φέρετρό έφυγε για το νεκροταφείο... Είμαι ελεύθερη σαν το πουλί, σαν τον αέρα!...

Τη στιγμή αυτή έθωπασαν ο Μάγκαρθ με τη Βέντα.
— Σε κάναμε να περιμένεις; της είπαν. Να μάς συγχωρήσεις. Η Κάρολ γέλασε.
— Κάθε άλλο, απάντησε. Και πρόσθεσε χαμογελώντας μελαγχολικά:
— Άλλωστε είμαι συνηθισμένη να περιμένω. Μήπως δεν περιμένα τόσο καιρό για να βρω τον εαυτό μου;
— Οι γιατροί κι' οι νοσοκόμοι άποχαιρέτησαν την Κάρολ με συγκίνηση.
— Στο δρόμο «ξαναγεννημένη» ή ήρωίδα της Ιστορίας αυτής, κύτταζε το κάθε τι με παιδιαστική περιέργεια.
— Έφτασαν στη λεωφόρο που ένα φορτηγό αυτοκίνητο είχε παρασύρει τον έναν από τους δυο Σούλλιαν.

Δεν θυμόταν, όπως είπαμε τίποτε. Κι' όταν μπήκαν σ' ένα μπαρ για να πιουν κάτι, πάλι η Κάρολ άπορρησε βλέποντας έναν νέο να την κυτάζει κατάχλωμος και να πέφτει σε μία καρέκλα.

— Ποιός είναι αυτός; ρώτησε τη Βέντα και τον Μάγκαρθ.
— Μάς είναι έντελως άγνωστος! απάντησαν κι' οι δυο μ' ένα στόμα.

Μέσα στο Μάγκαρθ ξύπνησε το δαιμόνιο του ρεπόρτερ. Ποιός ήταν άραγε αυτός ο άνθρωπος, που τους γύρισε τώρα τις πλάτες κι' έφευγε βιαστικά από το μπαρ; Κανένας σνένοχος των Σούλλιαν;

Ο Μάγκαρθ πήγε και ρώτησε τον μπαρμάν.

— Είναι ο Γκούς, απάντησε ο μπαρμάν. Καμαριέρης ως προχθές σ' ένα βρωμοξενοδοχείο εδώ στην πόλι μας, που πλούτισε ξαφνικά και μυστηριωδώς.

Ο Μάγκαρθ μάντεψε πως ο άνθρωπος αυτός δεν συναντιόταν για πρώτη φορά με την Κάρολ. Πότε είχαν ξανασυναντηθεί; Και πού; Και τι είχε μεσολαβήσει μεταξύ τους;

«Ένα ακόμη μυστήριο στο παρελθόν της Κάρολ» συλλογίστηκε ο ρεπόρτερ.

Και χωρίς να βασανίζει πειά το μυαλό του προχώρησε με τη Βέντα και τη νέα σ' ένα μερζο εκεί κοντά που είχαν αφήσει τη κόρσά τους.

Ανέβηκαν επάνω και βγήκαν κι' οι τρεις μαζί έξω από την πόλι τραβώντας προς τη Ζωη, προς το Μέλλον, προς την Ευτυχία...

ΤΕΛΟΣ

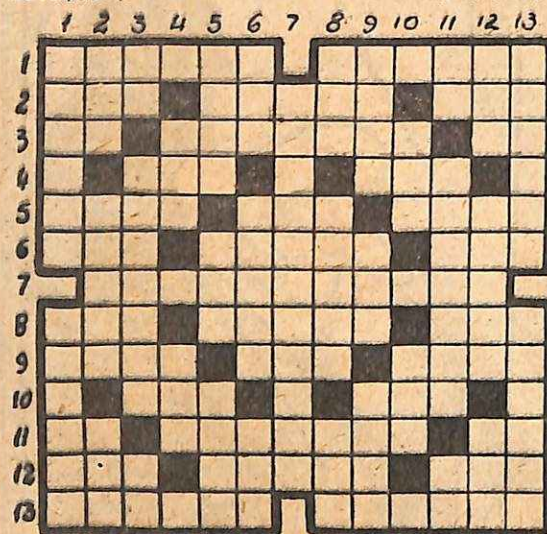

— Πάλι έχασα, Άλλ... Κατέβασε κι' άλλη μία χανούμ!...

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Οριζοντίως και καθέτως

Στο σταυρόλεξο αυτό, οι λέξεις που θα τοποθετήσετε οριζοντίως σηματοδοτούνται από αριθμούς (ο κάθε αριθμός θ' αντιπροσωπεύει πάντα το ίδιο γράμμα) θα έχετε μια σωστή αριθμητική πρόσθεση και όχι μια πρόσθεση θεών.

- 1) Αρχή δρχου. - Άγαπά τους καυγάδες. - Άρθρο.
- 2) Διαλύει το σκοτάδι. - Στοιχείο της φύσεως.
- 3) Η μήτη της Βελόνας. - Άνδρικό αγγλικό όνομα. - Τσουβάλι (έλαφρος ανθοφόρος).
- 4) Νότα. - Χρησιμοποιείται στην κατασκευή αγγείων. - Πρωτόγονο φωτιστικό μέσον.
- 5) Πόλις της Αρκαδίας.
- 6) Όπως του Σαίξπηρ. - Χώρα, πόλις. - Το ήμισυ ενός αθλητικού δρόμου.
- 7) Ηπειρος. - Σήμα κινδύνου. - Δεικτική αντανούμια (ουδ. πληθ.).
- 8) Σκώρος. - Άρθρο (θηλ.).
- 9) Αναφορική αντανούμια (θηλ.). - Εύλυγος, λυγρός (καθ.). - Λεπτό νημάτιο.
- 10) Όρος στο σκάκι. - Νησί της Δωδεκανήσου. - Τελικός σύνδεσμος.
- 11) Η από Έλλησπόντου μέχρι ποταμού Έρμου περιοχή της Μ. Ασίας. - Ρωμαϊκός τίτλος.

ΚΩΝΣΤ. ΣΑΛΑΠΑΤΑΣ
Μαγική εικών χωρίς εικόνα
— Τι είναι αυτά Κλεοπάτρα;
Παίξεις και το έχεις ακόμα άσιγυρστο;
— Ποιό, γ' ελ' υαμά;
— Αυτό που σου είπα.
— Άλυσίδες

Οι λέξεις που ζητούμε πιδ κάτω είνε όλες διςύλλαβες και παρουσιάζουν την εξής ιδιότητα: Η δεύτερη συλλαβή της μίας με την πρώτη συλλαβή της επομένης αποτελούν μια νέα λέξη:

- ΑΡΧΙΚΕΣ ΛΕΞΕΙΣ
1. Στοιχείο της Φύσεως.
 2. Ιερός τούρος των αρχ. Αιγυπτίων.
 3. Γυναικα της Π. Διαθήκης που κινδύνευε να χάσει τον άντρα της, επειδή δεν γεννούσε παιδιά.
 4. Απαραίτητη σε μια οικογένεια.
 5. Βουνό της Θεσσαλίας.
- ΝΕΕΣ ΛΕΞΕΙΣ
- Που σχηματίζονται με την ένωση των δύο συλλαβών:
1. Αρχαία θεά.
 2. Απαραίτητη στην κατασκευή βρώμων.
 3. Πόλις της Γραφής.
 4. Τόπος ιερός.

Πρόσθεσις θεών

ΡΕΑ
ΠΑΝ
ΗΡΑ

ΑΡΗΣ

"Αν αντικαταστήσουμε τα γράμματα αυτά με αριθμούς (ο κάθε αριθμός θ' αντιπροσωπεύει πάντα το ίδιο γράμμα) θα έχετε μια σωστή αριθμητική πρόσθεση και όχι μια πρόσθεση θεών.

Πόσα χιλιάδικα:

"Εχω μερικά χιλιάδικα σε καθεμία από τις δύο τσέπες του παντελονιού μου. "Αν πάρω ένα χιλιάδικο από την αριστερή τσέπη και το βάλω στη δεξιά, θα έχω τα ίδια χιλιάδικα και στις δύο τσέπες. "Αν πάρω ένα από τη δεξιά και το βάλω στην αριστερή, θα έχω στην αριστερή διπλάσια χιλιάδικα από όσα στη δεξιά.

Πόσα χιλιάδικα έχω λογικά σε κάθε τσέπη;
Τό πρόντισμα του ξύλου

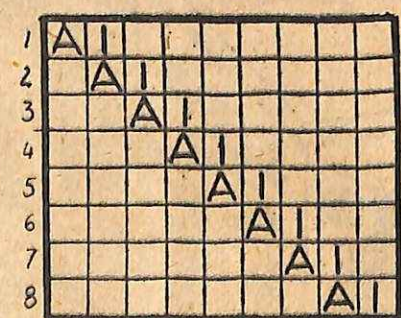
"Ενας μικρός πρόντις ένα ξύλο. Είχε τελειώσει το ένα τέταρτον της δουλειάς, όταν ο πατέρας του του είπε:

— "Αφίσε με ν' αποτελειώσω εγώ. Θα κάνω τη μισή ώρα από σένα.
"Αφ' ότου άρχισε ο γυιός τη δουλειά ως ότου την τελειώσε ο πατέρας, πέρασε ακριβώς μία ώρα. Πόσην ώρα εργάστηκε ο γυιός;

Λεξιγριφός

"Ενα φρούτο αφράτο πέφτει ξάφνου κάτω, — χάμω δηλαδή — κι' άγριο λουλουδάκι, γιαντρίκο λιγανά κόβει το παιδί.

Κλιμακώλεξο

Συμπληρώστε τα λευκά τετραγώνια κατά το δυνάστε να σχηματίσουν οριζοντίως 8 λέξεις των 9 γραμμάτων ανάποδοκρινόμενες στις κατωτέρω σημειώσεις. Η συλλαβή «ΑΙ» θα μετατεθεί κλιμακωτά όπως δείχνει το σχέδιό μας.

- 1) Ξαφνικά.
- 2) Πόλις της Ευρωπαϊκής Τουρκίας.
- 3) Αφαίρεσις αίματος ή... χρημάτων.
- 4) Αλλάζει χρώμα με μεγάλη ευκολία.
- 5) Πλούσιο γεύμα.
- 6) Πόλις του νομού Φλωρίνης.
- 7) Ζη σε μοναστήρι.
- 8) Έγραψε τον «Κουρέα της Σεβίλλης».

Σ. Β. ΖΟΥΡΝΑΤΖΗΣ

Οι λύσεις στη σελ. 76

ΤΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΚΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥΣ

Ποιά είναι τα καλύτερα του κόσμου

Πρώτη Ίανουαρίου! Ήμέρα δώρων. Ήμέρα παιγνιδιών! Τη μεγαλύτερη ηλικία από όλα τα παιγνίδια την έχει το... τόπι.

Ενα άλλο παιγνίδι που απασχόλησε πολύ τη φαντασία των ανθρώπων, όλων των λαών και όλων των εποχών ήταν η κούκλα. Κατεσκευάζονταν από άμνημονεύτων χρόνων κούκλες ξυλινές, πήλινες, κοκκαλινές, από αλάβαστρο με χέρια κινητά.

Σιγά - σιγά μαζί με την κούκλα εφτιαξαν και την επιπλωσι της κούκλας, ακόμα και τα μαγειρικά της σκεύη.

Στην αρχαία Αίγυπτο εφτιαχναν διάφορα παιγνίδια, ανθρώπακους ή ζώα, τα οποία έκαναν διάφορες κινήσεις όταν τραβούσε κανείς ένα σπάγγο, όπως οι σημερινοί καραγκιόζδες.

Η κούκλα είναι διαδεδομένη σ' όλο τον κόσμο. Οι μικρούλες Ίνδες παίζουν με κούκλες πλούσια ντυμένες, για τις οποίες χρησιμοποιείται ιδιαίτερο δωμάτιο του σπιτιού.

Στην Ιαπωνία γιορτάζεται και η ημέρα της κούκλας την οποία ονομάζουν «Χιναματσούρι».

Τα παιγνίδια έχουν παίξει σπουδαίο ρόλο στην ιστορία των λαών. Έτσι στην περίοδο της Γαλλικής Επανάστασης τα παιδιά έπαιζαν με μικρές καρμανιόλες, στις οποίες αποκεφαλίζαν κούκλες πάνινες. Είχαν επίσης κανόνια που βουδάρδιζαν φρούρια από ξύλο φτιαγμένα.

Στην Ιταλία, ειδικοί τεχνίτες, έφτιαχναν άλλους κούκλες πολυτελείστες με μαριμμένα κεφάλια και με μάτια που ανοιγόκλειναν. Ήσαν όμως προσίτες μόνο στα βαλάντια των πλουσίων. Το πρώτο κομμάτι εργοστάσιο στην Ιταλία ιδρύθηκε το 1870 σε μια επαρχία της Μάντουας.

Το μεγαλύτερο εργοστάσιο παιγνιδιών του κόσμου βρίσκεται στην Αγγλία και ιδρύθηκε πρὸ 100 ετών βρίσκεται στην Αγγλία και ιδρύθηκε πρὸ 100 ετών βρίσκεται στην Αγγλία και ιδρύθηκε πρὸ 100 ετών.

Κάθε καινούργιο παιγνίδι απαιτεί προεργασία 18 μηνών περίπου! Το κάθε εργοστάσιο έχει τους σχεδιαστές του — πολλοί από τους οποίους είναι μηχανικοί. Αυτοί φτιάχνουν τα σχέδια των παιγνιδιών. Δεν είναι όμως πάντοτε ρισκότερων νέων παιγνιδιών. Δεν είναι όμως πάντοτε δικές τους οι ιδέες. Πολλές φορές, προέρχονται από έρασιτέχνες «εφευρέτες», που παίρνουν μία καλή αμοιβή αν γίνη δεκτή η εμπνευσή τους.

Πρέπει να σημειωθεί ωστόσο ότι, από κάθε 100 ιδέες, απορρίπτονται οι 99! Κι' όμως πολλές από αυτές είναι θαυμάσιες, πρωτοτυπώτατες... Άλλα έχουν το ελάττωμα να είναι μάλλον πολύπλοκες. Το μυστικό δε της επιτυχίας ενός νέου παιγνιδιού βασίζεται στην απλότητα.

Όπως δειχθήκε, κάθε σχέδιο συζητείται διεξοδικά. Τα σχέδια, κι' εφαρμόζονται αλληπάλληλες τελειοποιήσεις. Μόνο κατόπιν αρχίζει η κατασκευή του νέου παιγνιδιού.

Όσο μικροπράγματα κι' αν φαίνονται τα παιγνίδια, η βιομηχανία τους απαιτεί μεγάλες, πολύπλοκες και πολυδάπανες εγκαταστάσεις. Ενα τέτοιο εργοστάσιο έχει μηχανήματα και εργαλεία αξίας 250.000 λιρών. Σ' ένα τμήμα του κατασκευάζονται βραβείς για τα παιγνίδια, σε ποσότητα 8 τόνων τη βδομάδα!

Δεν λείπουν όμως σήμερα και τα απαιτητικά παιγνίδια, που ζητάνε κάτι το έντελλος καινούργιο και ασυνήθιστο. Ενα Έγγλεζόπουλο, π. χ. που αγοράσε, ένα κουτί με σκεύη και υλικά για χημικά πειράματα, ενδιαφέρθηκε να μάθω αν περιείχε και... ούράνιον για ατομικές βόμβες!

Ενας ενδιαφέρων νεωτερισμός στη βιομηχανία παιγνιδιών είναι η εξυπνη χρησιμοποίησης μαγνητών. Υπάρχουν π. χ. κούκλες με φορέματα από μεταλλικά. Υπάρχουν π. χ. κούκλες με φορέματα από μεταλλικά. Υπάρχουν π. χ. κούκλες με φορέματα από μεταλλικά.

Υπάρχουν π. χ. κούκλες με φορέματα από μεταλλικά. Υπάρχουν π. χ. κούκλες με φορέματα από μεταλλικά. Υπάρχουν π. χ. κούκλες με φορέματα από μεταλλικά.

Υπάρχουν π. χ. κούκλες με φορέματα από μεταλλικά. Υπάρχουν π. χ. κούκλες με φορέματα από μεταλλικά. Υπάρχουν π. χ. κούκλες με φορέματα από μεταλλικά.

Υπάρχουν π. χ. κούκλες με φορέματα από μεταλλικά. Υπάρχουν π. χ. κούκλες με φορέματα από μεταλλικά. Υπάρχουν π. χ. κούκλες με φορέματα από μεταλλικά.

Υπάρχουν π. χ. κούκλες με φορέματα από μεταλλικά. Υπάρχουν π. χ. κούκλες με φορέματα από μεταλλικά. Υπάρχουν π. χ. κούκλες με φορέματα από μεταλλικά.

Ο σκληρός Σουλτάνος

Τό παρχμυθάκι σας

Μιά φορά κι' έναν καιρό ζούσε στα βάθη της Ανατολής ένας Σουλτάνος, ο Άλη Μεχμέτ. Ήταν πολύ σκληρός άνθρωπος και τυραννούσε τους υπηκόους του τόσο που δεν τολμούσαν ν' ανοίξουν το στόμα τους και να παραπονεθούν, γιατί αμέσως τους έπαιρνε το κεφάλι.

Ο Σουλτάνος αυτός είχε μία κόρη, τη Ροδοφίλη, που όπως ήταν όμορφη στη μορφή ήταν και στη ψυχή πολύ εύπλαστική. Οι Χριστιανοί και Μουσουλμάνοι απορούσαν πώς από τέτοιο σκληρό πατέρα βγήκε μία τόσο καλόκαρδη κοπέλλα. Κι' όσο μιλούσαν το Σουλτάνο, τόσο πιο πολύ αγαπούσαν τη Ροδοφίλη. Όσοις έχθρους είχε εκείνος, τόσους φίλους είχε αυτή. Κι' αν καμιά φορά, πάνω στην απελπισία τους, αποφασίζαν να σκοτώσουν το σκληρό πατέρα της, αμέσως συλλογιζόντουσαν τη Ροδοφίλη, που θαμνε όρφανή στον κόσμο και μετανουούσαν.

Ο Σουλτάνος μισούσε πάρα πολύ τους χριστιανούς. Μά ο Ροδοφίλη τους λυπόταν. Άμα άκουγε πώς ο πατέρας της είχε αποφασίσει να τιμωρήσει κανένα Χριστιανό, έτρεχε αμέσως έφευγε στην αγκαλιά του και του μιλούσε έτσι γλυκά, που σε λίγο η σκληρή καρδιά του μαλάκωνε και γινόταν πολύ ήμερη.

Η Ροδοφίλη ήταν υπομονετικό και θαρρετό κορίτσι. Ήξερε να κάνει καλές δουλειές, να βοηθά τους δυστυχισμένους, να σώζει τους καταδικασμένους, να συγχωρά τους ένοχους. Γι' αυτό Μουσουλμάνοι και Χριστιανοί συνήθιζαν να τη φωνάζουν: «Μελήκη», που θα πη «Αγγελος».

Μιά μέρα ένας δερβίσης έτρεξε στο παλάτι του Σουλτάνου και του είπε ότι πολλοί Μουσουλμάνοι, που είχαν μαζί τους κι' αρκετούς Χριστιανούς, του είχαν στήσει παγίδα και μόλις θάβγαίνε περίπατο, θα τον σκότωναν.

Ο Σουλτάνος μόλις άκουσε τα λόγια του δερβίση έγινε θηρίο. Και για να δείξη τη δύναμή του και να φοβίση τους υπηκόους του, βγήκε στην πόλη και διέταξε να πιάσουν ένα νέο και μία νέα, γαμπρό και νύφη, που πήγαιναν στην έκκληση να παντρευτούν, να τους δέσουν με άλυσίδες και να τους ρίξουν στις φυλακές.

Την άλλη μέρα διέταξε να πάρουν τους φυλακισμένους, να κόψουν τα κεφάλια τους και να τα στήσουν πάνω σε κοντάρια για να μάθουν όλοι οι άλλοι να μη τολμούν να του κάνουν κακό.

Οι γονείς του νέου και της νέας, πάνω στην απελπισία τους, σοφίστηκαν να καταφύγουν στη Ροδοφίλη.

Έτρεξαν λοιπόν στο παλάτι του Σουλτάνου, έπεσαν στα πόδια της και την παρακάλεσαν να σώσει τα παιδιά τους.

Η Ροδοφίλη, μόλις τους άκουσε, η καρδιά της ράισε. Έτρεξε αμέσως στο δωμάτιο του Σουλτάνου, κρατώντας στην αγκαλιά της δυο δόλασπρα περιστέρια, που πριν λίγες μέρες της είχε χαρίσει ο ίδιος ο πατέρας της στη γιορτή των γενεθλίων της.

Ο Σουλτάνος ήταν ξαπλωμένος στο ντιβάνι του και κάπνιζε το τσιμπούκι του. Το μυαλό του έτρεχε στην τιμωρία των Χριστιανών. Μόλις μπήκε η Ροδοφίλη μέσα και είδε τον πατέρα της έτσι κατουροφισμένον, άρχισε να παρακαλή από μέσα της το Θεό να κάνει την καρδιά του εύπλαστική.

Ο Σουλτάνος ήταν ξαπλωμένος στο ντιβάνι του και κάπνιζε το τσιμπούκι του. Το μυαλό του έτρεχε στην τιμωρία των Χριστιανών. Μόλις μπήκε η Ροδοφίλη μέσα και είδε τον πατέρα της έτσι κατουροφισμένον, άρχισε να παρακαλή από μέσα της το Θεό να κάνει την καρδιά του εύπλαστική.

Ο Σουλτάνος ήταν ξαπλωμένος στο ντιβάνι του και κάπνιζε το τσιμπούκι του. Το μυαλό του έτρεχε στην τιμωρία των Χριστιανών. Μόλις μπήκε η Ροδοφίλη μέσα και είδε τον πατέρα της έτσι κατουροφισμένον, άρχισε να παρακαλή από μέσα της το Θεό να κάνει την καρδιά του εύπλαστική.

Ο Σουλτάνος ήταν ξαπλωμένος στο ντιβάνι του και κάπνιζε το τσιμπούκι του. Το μυαλό του έτρεχε στην τιμωρία των Χριστιανών. Μόλις μπήκε η Ροδοφίλη μέσα και είδε τον πατέρα της έτσι κατουροφισμένον, άρχισε να παρακαλή από μέσα της το Θεό να κάνει την καρδιά του εύπλαστική.

Ο ποιητιδύρης

Τό ποιματάκι σας

Μου έλεγ' ο πατέρας πώς σαν γενώ μεγάλος όλα μου τα παιγνίδια θα ρίξω στα σκουπίδια και θαμεί τότε άλλος.

Εγώ δεν το πιστεύω, πώς θα ν' αναλώσω, μά και παππούς αν γίνω ποτέ δεν θα τ' αφήνω κι' αν μ' όλους πιά μαλώσω.

Εμπρός λοιπόν παιγνίδια, στα όπλα! σ'ας φωνάζω!... Απ' τα κουτιά σας βγείτε και στη γραμμή σταθείτε, εγώ σας το προστάζω.

Σας έστε κι' η χορά μου κι' η μοναχή μου έννοια. Απ' πώς σας καμαρώνω! Με σας θα μεγαλώνω, με σας θα βγάλω γένεια.

Μά κι' ο μπαμπάς σαν βλέπει πώς έχω και μουστάκια, και παίζω όλοένα, τότε κι' αυτός με μένα θ' άρχιση παιγνιδάκια.

Γ. ΣΟΥΡΗΣ

— Τι θέλεις, αγαπητή μου κόρη, τέτοια ώρα στο σελαμλί μου; τη ρώτησε βλέποντας στα μάτια της δυο δάκρυα να κυλάνε.

— Αγαπημένο μου πατέρα, αποκρίθηκε η Ροδοφίλη, με θάρρος, έρχομαι να σου ζητήσω το γιαταγάνι σου!

— Και τί σου χρειάζεται έσένα, κόρη μου;

— Θέλω να κόψω τα κεφάλια των περιστεριών μου, πατέρα, και να τα στήσω στην κορυφή του παλατιού μας.

Ο Σουλτάνος απόρησε με τα λόγια της αγαπημένης του κόρης.

— Θ' άστειλέσαι, βέβαια, κορούλα μου, της είπε.

— Όχι, πατέρα μου, σου μιλάω σοβαρά. Θα σφάζω τα περιστέρια μου!...

— Και τί σου κάμω, παιδί μου, τα άβωα αυτά πουλιά και θέλεις έτσι να τα τιμωρήσεις;

— Δεν μου έκαναν τίποτα, αποκρίθηκε η Ροδοφίλη, όπως και σε σένα δεν έφταιξαν σε τίποτα οι δυο Χριστιανοί, που θα σφάξουν σήμερα. Άλλά για να είμαι αληθινή κόρη σου πρέπει να είμαι κι' εγώ σκληρή και άδικη σαν και σένα. Θέλω λοιπόν να τα σφάζω τώρα αμέσως τα περιστέρια. Δώσε μου το γιαταγάνι σου...

Δεν πρόφτασε να τελειώσει τα φράσι της η Ροδοφίλη κι' ο Σουλτάνος την είδε να πέφτη κάτω στο πάτωμα λιποθυμική από τη συγκίνηση. Έτρεξε αμέσως, την πήρε στην αγκαλιά του, τη φίλησε με αγάπη και της είπε:

— Κράτησε, παιδί μου, τα περιστέρια σου κι' εγώ θα διατάξω να χαρίσουν την τιμωρία των δυο Χριστιανών. Η έβουσία στα μέρια μου είνε σαν το γιαταγάνι, που πληγώνει και σκοτώνει, ενώ η δική σου καλωσύνη είνε άσπίδα, που φυλάει και κείνους που θέλω να χτυπήσω. Έλπίζω, πώς ο Άλλάχ θα με κάνει να σου μιλάω, στην άγγελική σου ψυχή, από δω και πέρα!...

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Τό δώρο του Άη Βασίλη

Η ιστοριούλα σας

Ενας μικρός Παρισινός την παραμονή της Πρωτοχρονιάς έστειλε στον Άη - Βασίλη ένα γράμμα, και με πολλή χάρη κι' άφελεια του ζήτησε να του στείλη, όχι παιγνιδάκια, αλλά 2.000 φράγκα για την άρρωστη μητέρα του. Το γράμμα φυσικά κατετέθη στ' «αζήτητα» κι' «άχρηστα» και κατόπιν άνοήχτηκε.

Οι υπάλληλοι το διάβασαν, συγκινήθηκαν, έκαναν έναν έρανο μεταξύ τους, μάζεψαν 1.500 φράγκα και τάστειλαν στον μικρό.

Τέσσερες μέρες άργότερα, ο μικρούλης Παρισινός έστειλε δεύτερο γράμμα στον Άη - Βασίλη: «Αγαπητέ Άη - Βασίλη, σ' ευχαριστώ που μου στείλας τα λεφτά που σου ζήτησα. Άλλη φορά όμως να είσαι έξυπνος και να μη μου στείλεις χρήματα ταχυδρομικώς. Αυτοί οι άθεόφοβοι οι ταχυδρομικοί μούκλεψαν 500 φράγκα!...».

ΜΙΚΥ - ΜΑΟΥΣ

Χιοθύμορ

— Μπαμπά, κάθε άνθρωπος έχει γεννηθεί από τη μαμά του; ρωτάει ο Μπιμπίκος. — Και βέβαια. Τί ερώτησις όμως είναι αυτή; — Και τον Άδάμ ποιά μαμά τον γέννησε;

— Στην Άννιτσα, η μαμά της, δίνει κάθε Κυριακή από ένα χιλιάδικο. — Πώς ήθελα ναχα δέκα μαμάδες! Λέει μιά μέρα η Άννιτσα. — Γιατί; ρωτάει η μαμά της. — Γιατί αν τις είχα και μούδιναν κάθε Κυριακή ένα χιλιάδικο, θα είχα μαζέψει τις δέκα χιλιάδες που χρειάζομαι!

Ο Κωστάκης καθόταν πολλή ώρα στη πολυθρόνα. Όταν σπκώθηκε το πόδι του είχε μουδιάσει. Η Φιφή τρέχει να καθήσει εκείνη στην πολυθρόνα. Κι' ο Κωστάκης της φωνάζει: — Μή, Φιφή! Μη κάθεται γιατί θα κολήσης βελόνες σαν και μένα!

Το Κωστάκης καθόταν πολλή ώρα στη πολυθρόνα. Όταν σπκώθηκε το πόδι του είχε μουδιάσει. Η Φιφή τρέχει να καθήσει εκείνη στην πολυθρόνα. Κι' ο Κωστάκης της φωνάζει: — Μή, Φιφή! Μη κάθεται γιατί θα κολήσης βελόνες σαν και μένα!

Το Κωστάκης καθόταν πολλή ώρα στη πολυθρόνα. Όταν σπκώθηκε το πόδι του είχε μουδιάσει. Η Φιφή τρέχει να καθήσει εκείνη στην πολυθρόνα. Κι' ο Κωστάκης της φωνάζει: — Μή, Φιφή! Μη κάθεται γιατί θα κολήσης βελόνες σαν και μένα!

Το Κωστάκης καθόταν πολλή ώρα στη πολυθρόνα. Όταν σπκώθηκε το πόδι του είχε μουδιάσει. Η Φιφή τρέχει να καθήσει εκείνη στην πολυθρόνα. Κι' ο Κωστάκης της φωνάζει: — Μή, Φιφή! Μη κάθεται γιατί θα κολήσης βελόνες σαν και μένα!

Το Κωστάκης καθόταν πολλή ώρα στη πολυθρόνα. Όταν σπκώθηκε το πόδι του είχε μουδιάσει. Η Φιφή τρέχει να καθήσει εκείνη στην πολυθρόνα. Κι' ο Κωστάκης της φωνάζει: — Μή, Φιφή! Μη κάθεται γιατί θα κολήσης βελόνες σαν και μένα!

Το Κωστάκης καθόταν πολλή ώρα στη πολυθρόνα. Όταν σπκώθηκε το πόδι του είχε μουδιάσει. Η Φιφή τρέχει να καθήσει εκείνη στην πολυθρόνα. Κι' ο Κωστάκης της φωνάζει: — Μή, Φιφή! Μη κάθεται γιατί θα κολήσης βελόνες σαν και μένα!

Το Κωστάκης καθόταν πολλή ώρα στη πολυθρόνα. Όταν σπκώθηκε το πόδι του είχε μουδιάσει. Η Φιφή τρέχει να καθήσει εκείνη στην πολυθρόνα. Κι' ο Κωστάκης της φωνάζει: — Μή, Φιφή! Μη κάθεται γιατί θα κολήσης βελόνες σαν και μένα!

Το Κωστάκης καθόταν πολλή ώρα στη πολυθρόνα. Όταν σπκώθηκε το πόδι του είχε μουδιάσει. Η Φιφή τρέχει να καθήσει εκείνη στην πολυθρόνα. Κι' ο Κωστάκης της φωνάζει: — Μή, Φιφή! Μη κάθεται γιατί θα κολήσης βελόνες σαν και μένα!

Το Κωστάκης καθόταν πολλή ώρα στη πολυθρόνα. Όταν σπκώθηκε το πόδι του είχε μουδιάσει. Η Φιφή τρέχει να καθήσει εκείνη στην πολυθρόνα. Κι' ο Κωστάκης της φωνάζει: — Μή, Φιφή! Μη κάθεται γιατί θα κολήσης βελόνες σαν και μένα!

Ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1951

**Αί χαμηλότεραι
μέχρι τουδε τιμαί
τῆς TWA δι' Ἀμερικὴν**

Νέαι τιμαὶ διὰ 150 ἡμέρα ταξείδια μετ' ἐπιστροφῆς
εἰς Η.Π.Α. παρέχουσαι ἔκπτωσης μέχρι 39%.

ΔΙΑ	ΚΑΝΟΝ ΤΑΞ. ΜΕΤ' ΕΠΙΣΤΡ.	ΤΑΞΕΙΣ ΕΠΙΣΤΡ. 15 ΗΜΕΡΩΝ	ΠΡΟΚΥΠΤΟΝ ΟΦΕΛΟΣ
ΝΕΑΝ ΥΟΡΚΗΝ	\$ 949.70	\$ 659.10	\$ 290.60
ΣΙΚΑΓΟΝ	\$ 1015.30	\$ 734.50	\$ 280.80
ΛΟΣ ΑΝΤΖΕΛΕΣ	\$ 1231.50	\$ 950.70	\$ 280.80

*Από τούδε και εις το εξής η TWA έκτυπασται μόνη αυτή
60 εκ των κυριωτέρων Αμερικανικών πόλεων.

⁹Ιδού ἡ μεγαλύτερα μέχρι σήμερον εὐκαιρία διὰ ὑπερ-
ατλαντικά ταξείδια.

Ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου ταξιδεύετε ἐξ Εὐρώπης δι' Ἀμερικὴν μετ' ἐπιστροφῆς μὲ ἔκπτωσην μέχρι 39% ἐπιποφελούμενοι τῶν 15ημέρων μετ' ἐπιστροφῆς ταξιδίων μὲς τῆς TWA. Ἐπιποφελιθεῖτε τῶν μεγάλων αὐτῶν ἐκπτώσεων, ἀρχίζοντες τὸ ταξιδίδιόν σας ὁποτανδήποτε μέχρι καὶ τῆς 16ης Μαρτίου, περαινόντες δὲ τοῦτο τὴν 31ην Μαρτίου. Διὰ πλεόν μακροχρόνιους ἐπιποφειμὲς ζητήσατε τὰς τιμὰς τῶν ἐκτὸς ἐποχῆς εἰσιτηρίων τῆς TWA, παρεχόντων ἔκπτωσην ποσίου 26%.

Δι' εξασφάλισιν θέσεων τηλεφωνήσατε
εἰς 26-125 ἢ 30-093
ἢ εἰς τὸ Γραφεῖον ταξιδίων σας.

Ἀποστείλατε, μικρὰ ἢ με-
γάλα φορτία, μετὰ τὸ φθηνὸ
Air Cargo τῆς TWA. Πλη-
ροφορίες Ὁδῶνος 4. Τηλ.
30-094 ἢ εἰς τὸ Γραφεῖον
ταξιδιῶν σας.

Κυρίες και δεσποινίδες,

“Όχι μόνον στὸν κινηματογράφο, στὸ θέατρο, στοὺς χορούς, στὰ πάρτυ... ἀλλὰ καὶ στὰ ραντεβού σας! Ἀρωματίζετε τὸ στόμα σας μὲ τὴν περιήφηση

ΜΑΣΤΙΧΑ 'ΚΑΜΠΑΛΛΕΡΟ,

...συμπληρώνει τὰ θέληγτρά σας
Ἡ Μαστίχα «ΚΑΜΠΑΛΛΕΡΟ» εἶναι ὁ μεγάλος συν-
τελεστής στὴν ἐπιτυχία κάθε γυναίκας.

ΚΟΠΤΙΚΗ
ΡΑΠΤΙΚΗ **“ΜΩΡΑΛ”**
“Οδός Μαραίτου”
ΟΔΟΣ ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΥ 6, ΙΘΑΚΗ

ο Κοιμωτής διπύρι βαρ

ΜΠΙ-ΠΛΑ

ΠΡΑΚΤΙΚΑ - ΜΕΤΑΛΛΗΣ ΔΙΑΚΕΙΛΑΣ

Όταν σεις κοιμάσθε το ΜΠΙ-ΠΛΑ θα σάς κλην την κοίμωσιν σας ΧΩΡΙΣ να σάς έμποδίζει εις τον ύπνο.

Θα ειδοε πάντοτε καλοχενισμένες με το μικροί της μοντέρνας γυναικας ΜΠΙ-ΠΛΑ.

ΧΑΡΙΝ ΡΕΚΛΑΜΑΣ

Κουπόνι ειδων δικαίωμα εις μίαν δωδεκάδα

ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟΝ

ΛΕΥΤΟΚΙΣ

Αποστείλατε το άνω απόκομα συμπληρωμένον.

(Γ. ΠΟΥΛΟΠΟΥΛΟΣ ΓΑΧ Οδός 219

Αθήνας)

Εκ δα 6.000 εις γραμματόσημα και ΟΥΧΙ ΕΙΣ ΚΡΗΜΝΑ. Εις έδρα αποστολής και δα λάβετε κοινοποιήσας ελευθερία μία δωδεκάδα μικροί πλοσάκια.

ΑΛΛΑ

ΓΕΡΜΑΝΑΝΤ

Με τα τελευταία σύγχρονα μέσα στο

Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ

Αν. Κωνσταντίνου 12

γνωστό για τις ΦΑΡΜΑΚΕΙΕΣ ΣΚΑ-

ΛΕΣ και ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ.

Το κατάστημα μας ανεκκίνισθη ΡΙ-

ΖΙΚΩΣ και έπλουτισθη με τα τελειο-

τερα μέσα και ΣΥΓΧΡΟΝΑ μηχανή-

ματα. Έπικεφθήτε μας και θα ευ-

ρίητε εκείνο που θα σάς ενθουσιάση.

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

με συγχωρήτε — κουτό εκ μέρους σας. Δεν αξίζει ούτε την αγάπη, ούτε το ενδιαφέρον σας αυτός ο προσδοκός της εμπιστοσύνης σας. Γι' αυτό περιφρονήστε τον με τη σιωπή και την αδιαφορία σας και κυττάξτε τη ζωή σας. Με τα ήθη και ήλικα προσόντα που διαθέτετε, δεν αμφισβάλω ότι γρήγορα θα βρεθεί ο σύντροφος του βίου σας. Είστε μυαλωμένη κοπέλλα και θ' ακούσετε τα λόγια μου.

Πο νε μέ ν η ν κ α ρ δ ο ύ λ α ν, Γ.Ε.Β.: "Αν την κοπέλλα την αγαπάτε τόσο πολύ, που δεν μπορείτε να κάνετε δίχως αυτήν, ν' έχετε σοβαρούς σκοπούς για το μέλλον, πρέπει να τη συγχωρήσετε. Με την προϋπόθεση ότι έχει μετανοήσει αληθινά για το πρώτο της παραστράτημα και την ελπίδα ότι δεν πρόκειται να σάς κάνει τα ίδια. Άλλοιώς, αν πρόκειται για ένα καπρίτσιο, τότε καλύτερα διεκόπησαν οι σχέσεις και φυσικά δεν πρέπει να ξαναμυλίζετε.

Σ υ λ β ά ν α Μ ά γ κ α ν ο, Ν. Καλλιράτεια: "Όσο κι' αν βρίσκασθε στην αξιοσημνητή αυτή κατάσταση, νομίζω ότι μέσα στην ψυχή σας θα υπάρχουν ακόμα ήθηκα ιδιοταγμοί, ώστε να φανήτε θαρραλέα και να αμολογήσετε τα πάντα στον αγαπάει. Δεν έχετε το δικαίωμα να τον ετυλίξετε ύπουλας, γιατί στο τέλος δεν θαχέτε να κερδίσετε τίποτα. Και να σάς παντρευτή έκόμα, κάποτε η πλεκτην σας θ' αποκάλυπται και τότε... Νά του τα πήτε, λοιπόν, όλα κι' αυτός άς αποφασίσθ.

Λ ο υ λ ο υ δ ί σ τ ο β υ θ ο τ ή ς θ ά λ α σ σ α ς, Θεσσαλονίκη: Δεν είναι μονάχα η μαθητιούλα σας μικρή, αλλά και σεις θέσαατε μικρός και άφελος για να καθέστε και να παίρνετε στα σοβαρά τις νεανικές επιπολαϊότητες. Μά δεν καταλαβαίνετε ότι δεν είσαατε σέ ηλικία για να σάς άπασχολούν τέτοια αίσθηματικά ζητήματα; Αφήστε λοιπόν τη μαθητιούλα με τα μαθήματα της και κυττάξτε να δημιουργήσετε πρώτα το μέλλον σας.

Χ η μ ι κ ρ ό ν: Λυπούμαι που σπαταλάτε τον καιρό σας και τη σκέψη σας για να μπλέξετε σε μία αισθηματική περιπέτεια, δίχως σοβαρότητα, τη μικρή κι' επιπόλεια τασχική, που σάς πειράζει, αντί ν' αφοσιωθείτε στις επιστημονικές σας σπουδές, οι οποίες πρέπει σήμερα να σάς άπασχολούν! Αυτή είναι η γνώμη μου, η μόνη και όρθη. Άλλά θα την...έγκρινετε άραγε;

«Μ π ρ ό ς γ κ ρ ε μ ό ς κ α ι π ί σ ω ρ έ μ ο ς: Για τα ένθουσιώδη λόγια σας σχετικά με την προσπάθεια του «Θησαυρού», θερμά σας ευχαριστούμε. Μά δεν κάνουμε, αγαπητή μου, παρά το καθήκον μας, ικανοποιώντας έτσι, όσο μπορούμε καλύτερα, τους χιλιάδες άναγνώστες που μας τιμούν με την εμπιστοσύνη τους. Όσο για το ζήτημα σας, θα σας συγχωρώ πρώτα που σκεφτόσαστε σαν τίμιος άνθρωπος. Δεν νομίζω όμως, ότι πρέπει από τώρα να συλλογίζεστε το γάμο, αφού δεν έχετε εκπληρώσει τις υποχρεώσεις σας. Όταν άπολυθήτε, με το καλό, θα έχετε την ευκαιρία να κουβεντιάσετε με τους δικούς σας και τους γονείς της κοπέλλας και είμαι βεβαία, ότι θα τους πείσετε να σάς την δώσουν, με την εύχη τους, αφού είσαατε καλός και άξιος. Μην άπελπίζεσθε λοιπόν, με όσα μπαίνετε, αλλά έχετε εμπιστοσύνη, θάρρος και ύπομονη, ώσπου νάρθ η ποθητή σας ήμερα.

Γ λ υ κ ο α ί μ α τ ο ν φ ο ι τ η τ ή ν: Άπαντά στο γράμμα σας, μία και ήρθε στα χέρια μου. Άφου δεν είσαατε ακόμα ελεύθερος κι' έχετε υποχρεώσεις, δεν πρέπει να ένεργησέτε. Η άλήθεια είναι ότι σκεφτόσαστε τίμια. Γι' αυτό θα πρέπει να γράψετε στην κοπέλλα να κάνει ύπομονη, ώ-

σπου ν' άπολυθήτε. Και τότε θα έξηγήσετε στους γονείς σας να μην έπιμένουν να σάς παντρεύουν, σαν να έπρόκειτο να κάνουν... έμπροκή έπιχειρήσι, αλλά να σεβαστούν το έαρο αίσθημά σας. Δεν έχει σημασία ότι η κόρη είναι φτωχή. Η εύτυχία του γάμου δεν γεννιέται πάντα με τα συναισθήματα και τα πλούτη. Όταν ύπαρξη η αγάπη, όταν η κοπέλλα είναι καλή και σεις μπορέσατε να έξασφαλίστε τις οικονομικές δυνατότητες, δεν ύπάρχει αμφιβολία, ότι θα ζήσετε πιο εύτυχισμένους, παρά αν είσαατε σκάδαος μίας προίκας... Με το πνύμα αυτό και με σεβασμό να γράψετε στους γονείς σας για να μην αναλάβουν υποχρεώσεις άπέναντι τρίτου και κάνουν «λογαριασμό χωρίς τον ξενόδοχο», δηλαδή έσας!

Μ α υ ρ ο ν Κ ρ ή τ η ς: Σας συμβουλεύω να μην βιαστήτε να παντρευτήτε την κοπέλλα. Θα ήταν κακό και για τον ένα και για την άλλη. Αφήστε να περάση η άρρώσταία σας, άφήστε να περάσουν 2 - 3 χρόνια και κατόπιν αποφασίζετε. Διατηρήστε όμως, αν θέλετε, τη φιλία σας και την αγάπη σας.

ΕΡΗ

Ο γάμος

Τρία κορίτσια, άναγνώστριές μας, με το ψευδώνυμο «Γ υ ν α ι κ ε ι α σ υ μ μ α χ ί α ν», μου γράφουν ότι ήσαν άποφασί να μην παντρευτούν ποτέ.

Κ α ι ποί ο ς λό γ ο ς νο μ ί ζ ε τ ε: "Ότι και οι τρεις τους είχαν από μία έρωτική απογοήτευση, την οποία μου έξιτασούσαν.

Λοιπόν: Δεν πρέπει να παντρεύονται τα κορίτσια όταν τύχ στο δρόμο τους ένας κακός νέος; Πολύ άνόητο τους ένασ κακός νέος! Πολύ άνόητο συμπεριφορά έδωσαν τα τρία κορίτσια.

Ο προορισμός της γυναίκας τοια. Η γυναίκα δεν ήρθε στον ένο έρωσ. Η γυναίκα δεν ήρθε στον ένο έρωσ, για να φτιασεί οικογένεια, για να ζήσει εύτυχισμένη και χαρούμενη πλάι σ' έναν καλό σύντροφο.

Μη τον σκεφτόσαστε, λοιπόν, αυτόν τον επιπόλαιο που θέλησε να σας καταστρέψη τη ζωή. Νά γίνεται περισσότερο προσεκτικές στις γνωριμιές σας στο μέλλον και να επιζητήσατε ένα γάμο, και όχι έρωστροπείες. Ένα γάμο άντάξιο των όνειρων σας.

Κ ω ν σ τ ά κ η ν — Κ υ ν η γ ό ν τ ά ν 5>: Μη σκέφτεστε το κακό. Με το να σκοτώσετε 5—6 κι' ν' αυτοχειριασθήτε δεν κερδίζετε τίποτα. Κι' όλ' αυτά για μία κοπέλλα που έτυχε να γνωρίσατε κάπου. Λες και χιλιάδες χιλιάδες κοπέλλες. Αφήστε, λοιπόν, τις τρέλλες!

«Έ έ ν ο ά σ τ ε γ ο π ο υ λ ά κ ι κ»: Χάθηκε το μελάνι, παιδί μου! Αυτά λέγεται έλλειψη σεβασμού. Είσαθε 19 χρονών. Κυττάξτε να προσέχετε στη δουλειά σας. Όταν θα γίνεται οικονομικά άνεστέρως, τότε φροντίστε και για την τύχη των άλλων. Έκείνη κανονίζει μόνη της τη δουλειά της και την τύχη της, κι' αν δεν ήθελε αυτό που της πρότειναν, θέαυε κι' άς πεινούσαν όλοι. Με καταλαβαίνετε; Κάντε, λοιπόν, τη δουλειά σας.

Π ά ν ο ν — Δ ι α λ ε κ τ ό ν: Αυτυχώς δεν γνωρίζω κοπέλλες που να θέλουν να περάσουν την ώρα τους με τέτοιου είδους άλληλογραφία. Λυπούμαι πολύ...

«Σ κ λ ά β α τ ή ς ά γ ά π η ς»: Γιατί να «γίνετε μιση» και γιατί να στενοχωρησθε; Βλέπετε ότι οι προβέσεις του είνε ύποπτες. Άπορώ λοιπόν πώς πγαίνετε ακόμα μαζί του και πώς εκθέτετε τον εαυτό σας. Μόνο ένας έγκληματίας εκφράζεται έτσι και άπαιτεί την καταστροφή μίας κοπέλλας. Περιφρονήστε τον και μη γυρίσατε ούτε να τον δήτε πιά.

ΜΙΡΑΝΤΑ

Ευτυχισμένο Το 1951

Κρατίον ΝΕΑΣΟΝ

ΔΙΑΝΑ

Μέντιουμ Κα Δάφνη

Έταίριας Ψυχ. Έρευνών

ΒΡΑΒΕΙΟΝ

τηλεπαθειας μακρας αποστασεως

οδός Κυψέλης 348. Όρει έπισκεψέως

9 - 6. Τηλεφωνον 82 - 529 Αθήνας

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Αποντήσεις επιστολών

Δ υ σ τ υ χ ι σ μ έ ν η π ε τ α λ ο ύ δ α, Ένταυθα: Καθώς βλέπετε σάς άπάντα κατ' άπόλυτον προτεραιότητα λόγω της φύσεως του έπισηματός σας. Ητο έγκληματική η περυσινή της παθήσεως σας άπό τους γιατρούς. Όλα αυτά που 'αυ περιγράφεται κατά 99% είνε άπόρρητα νότια της ατελής θεραπευτικής έπείσοια. Ιδίως τα καθεβερώνον έπείσοια! Είνε καθόρη συμπύκνωσής της κατ' άπόλυτον που άρχίζει να έπηρεάζει το νευρικό σας σύστημα. Πρέπει άνευ άναβολής ν' άποταχθήτε σ' έδικό γιατρό για θεραπεία και να το ήπτε και στο γυναικολόγο σας. Μην πλανάσθε από την άρνητική μικροβιολογική εξέτασι. Τό αίμα, πολλές φορές, σε παλιές και παραμελημένες καταστάσεις, άποβαίνει άνητικό λόγω της μη αντίδράσεως του οργανισμού.

Μ ι ά μ η τ έ ρ α ά π ό τ ά Χ α ν ι ά: Μου γράφετε ότι το παιδάκι σας, έπτά έτών, υποφέρει από «κυψέλες». Πού και σε ποιο μέρος του σώματος τις παρουσιάζει; Έχουν μορφή κυστική; Είνε άραιές ή κατ' όμάς; Με το γράμμα σας δεν με καταπολίξετε επακριβώς και γι' αυτό άποφύγω να σάς συμβουλεύω. Ξαναγράψτε μου και θα προτιμήθ η άπάντησι, όπως έγινε και διά την παρούσα.

Β. Α. Ρ., Ένταυθα: Η άτροφία των άδένων του μέρους αυτού βελτιώνεται με πολυμόρφες. Άλλά μου γράφετε ότι «δεν έζετε πιά αν γίνονται τίποτα στην ηλικία που ήρκεσθε». Και δεν μου γράφετε την ηλικία σας. Έξ άλλου μου όμιλείτε για άκοητη κοσμημενή «ένεργεια». Άφου είνε τέτοι έτσι τα πράγματα, τί είδους άτροφία είνε αυτή; Τούαντων σημαίνει ότι μόνον υπερτροφία ύπαρχει.

Χ 23: Για την «ερυθρότητα του προσώπου και της μύτης» έχω γράψει λεπτομερώς στο ύπ' αριθ. 613 τεύχος. Δεν μπορώ να καταλάβω, νεορέ μου, γιατί άπελπίζεσαι τόσο πολύ που κοκκινίζεις τα μάγουλά σου, και παραπονέσαι ότι ενώ είσαι «ήλικος νέος» στενοχωρείσαι που «κοκκινίζεις μπροστά σ' άλλους». Ακριβώς, παιδί μου, έπειδή είσαι «ήλικος νέος» παρουσιάζεις το κόκκινο χρώμα της συστολής που είναι πολύ άκριβο και σπάνιο σήμερα στους νέους της ηλικίας σου. Άμα έπιβλήθης των έαυτού σου και πάψης να φαντάζεσαι ότι όλοι μιλούν για σένα, τότε θα βελτιωθεί πολύ η νευροψυχική αυτή έκδηλωση. Όποτε θάρρος και άδιαφορία.

Π έ τ ρ ο ν Φ ρ κ ο μ ή τ η ν, Χανιά: Μετά ένα μήνα θα κυκλοφορήσουν ελεύθερα στο έμπόριο και θα μπορήτε να προμηθευθήτε και για το κατάστημά σας.

Α γ ν ω σ τ ο ν φ υ μ α τ ι κ ό ν, Ένταυθα: Το φάρμακο αυτό να το ζητήσατε από τον κούρνατο φυματολόγο γιατρό σας. Θα σάς χορηγήσει το κατάλληλο φάρμακο στην άνάλογο δόσι του, άναλόγως της καταστάσεως σας. Σας συμβουλεύω λόγω της ειδικής καταστάσεως σας να μην παίρνετε φάρμακα χωρίς προσυνηννόση με το φυματολόγο γιατρό σας.

Μ α ν τ ά μ Δ α ν ά η: Πολλά είνε τα αίτια της συχνουρίας, και έβως της υστερινής. Εν πρώτοις να κάνετε μία εξέτασι των ούρων και του αίματος για σάκχαρο, το όποιον τις περισσότερες φορές είνε η αίτια της. Έάν δεν έχετε σάκχαρο, τότε ν' άποταχθήτε σ' ένα έδικό ούρολόγο γιατρό, δίχως να παραμελήσατε την κατ' άπόλυτον περίευσή.

Κ ο υ ρ α σ μ έ ν ο ν σ ω μ α τ ι κ ό ς κ α ι ψ υ χ ι κ ό ς Κ ό λ α ν, Θεσσαλονίκη: Ένταυθα: Νά κάνετε 10 ένέσεις Οισελ ή Τεσσελ forte των 25 mg από τρεις την έβδομάδα, δηλ. ήμερα πρ' ήμερα από μία ένδομυϊκή. Κατόπιν να έξασκολογήσατε τη θεραπεία επί ένα μήνα με κατ' άπόλυτον 10 ιδίων φαρμάκων παίρνοντας από αυτά δύο ήμερωσίως, ένα ένα πρ' των κυρίων γευμάτων. Με-

ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Αποντήσεις επιστολών

Δ υ σ τ υ χ ι σ μ έ ν η π ε τ α λ ο ύ δ α, Ένταυθα: Καθώς βλέπετε σάς άπάντα κατ' άπόλυτον προτεραιότητα λόγω της φύσεως του έπισηματός σας. Ητο έγκληματική η περυσινή της παθήσεως σας άπό τους γιατρούς. Όλα αυτά που 'αυ περιγράφεται κατά 99% είνε άπόρρητα νότια της ατελής θεραπευτικής έπείσοια. Ιδίως τα καθεβερώνον έπείσοια! Είνε καθόρη συμπύκνωσής της κατ' άπόλυτον που άρχίζει να έπηρεάζει το νευρικό σας σύστημα. Πρέπει άνευ άναβολής ν' άποταχθήτε σ' έδικό γιατρό για θεραπεία και να το ήπτε και στο γυναικολόγο σας. Μην πλανάσθε από την άρνητική μικροβιολογική εξέτασι. Τό αίμα, πολλές φορές, σε παλιές και παραμελημένες καταστάσεις, άποβαίνει άνητικό λόγω της μη αντίδράσεως του οργανισμού.

Μ ι ά μ η τ έ ρ α ά π ό τ ά Χ α ν ι ά: Μου γράφετε ότι το παιδάκι σας, έπτά έτών, υποφέρει από «κυψέλες». Πού και σε ποιο μέρος του σώματος τις παρουσιάζει; Έχουν μορφή κυστική; Είνε άραιές ή κατ' όμάς; Με το γράμμα σας δεν με καταπολίξετε επακριβώς και γι' αυτό άποφύγω να σάς συμβουλεύω. Ξαναγράψτε μου και θα προτιμήθ η άπάντησι, όπως έγινε και διά την παρούσα.

Β. Α. Ρ., Ένταυθα: Η άτροφία των άδένων του μέρους αυτού βελτιώνεται με πολυμόρφες. Άλλά μου γράφετε ότι «δεν έζετε πιά αν γίνονται τίποτα στην ηλικία που ήρκεσθε». Και δεν μου γράφετε την ηλικία σας. Έξ άλλου μου όμιλείτε για άκοητη κοσμημενή «ένεργεια». Άφου είνε τέτοι έτσι τα πράγματα, τί είδους άτροφία είνε αυτή; Τούαντων σημαίνει ότι μόνον υπερτροφία ύπαρχει.

Χ 23: Για την «ερυθρότητα του προσώπου και της μύτης» έχω γράψει λεπτομερώς στο ύπ' αριθ. 613 τεύχος. Δεν μπορώ να καταλάβω, νεορέ μου, γιατί άπελπίζεσαι τόσο πολύ που κοκκινίζεις τα μάγουλά σου, και παραπονέσαι ότι ενώ είσαι «ήλικος νέος» στενοχωρείσαι που «κοκκινίζεις μπροστά σ' άλλους». Ακριβώς, παιδί μου, έπειδή είσαι «ήλικος νέος» παρουσιάζεις το κόκκινο χρώμα της συστολής που είναι πολύ άκριβο και σπάνιο σήμερα στους νέους της ηλικίας σου. Άμα έπιβλήθης των έαυτού σου και πάψης να φαντάζεσαι ότι όλοι μιλούν για σένα, τότε θα βελτιωθεί πολύ η νευροψυχική αυτή έκδηλωση. Όποτε θάρρος και άδιαφορία.

Π έ τ ρ ο ν Φ ρ κ ο μ ή τ η ν, Χανιά: Μετά ένα μήνα θα κυκλοφορήσουν ελεύθερα στο έμπόριο και θα μπορήτε να προμηθευθήτε και για το κατάστημά σας.

Α γ ν ω σ τ ο ν φ υ μ α τ ι κ ό ν, Ένταυθα: Το φάρμακο αυτό να το ζητήσατε από τον κούρνατο φυματολόγο γιατρό σας. Θα σάς χορηγήσει το κατάλληλο φάρμακο στην άνάλογο δόσι του, άναλόγως της καταστάσεως σας. Σας συμβουλεύω λόγω της ειδικής καταστάσεως σας να μην παίρνετε φάρμακα χωρίς προσυνηννόση με το φυματολόγο γιατρό σας.

Μ α ν τ ά μ Δ α ν ά η: Πολλά είνε τα αίτια της συχνουρίας, και έβως της υστερινής. Εν πρώτοις να κάνετε μία εξέτασι των ούρων και του αίματος για σάκχαρο, το όποιον τις περισσότερες φορές είνε η αίτια της. Έάν δεν έχετε σάκχαρο, τότε ν' άποταχθήτε σ' ένα έδικό ούρολόγο γιατρό, δίχως να παραμελήσατε την κατ' άπόλυτον περίευσή.

Κ ο υ ρ α σ μ έ ν ο ν σ ω μ α τ ι κ ό ς κ α ι ψ υ χ ι κ ό ς Κ ό λ α ν, Θεσσαλονίκη: Ένταυθα: Νά κάνετε 10 ένέσεις Οισελ ή Τεσσελ forte των 25 mg από τρεις την έβδομάδα, δηλ. ήμερα πρ' ήμερα από μία ένδομυϊκή. Κατόπιν να έξασκολογήσατε τη θεραπεία επί ένα μήνα με κατ' άπόλυτον 10 ιδίων φαρμάκων παίρνοντας από αυτά δύο ήμερωσίως, ένα ένα πρ' των κυρίων γευμάτων. Με-

ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Αποντήσεις επιστολών

Δ υ σ τ υ χ ι σ μ έ ν η π ε τ α λ ο ύ δ α, Ένταυθα: Καθώς βλέπετε σάς άπάντα κατ' άπόλυτον προτεραιότητα λόγω της φύσεως του έπισηματός σας. Ητο έγκληματική η περυσινή της παθήσεως σας άπό τους γιατρούς. Όλα αυτά που 'αυ περιγράφεται κατά 99% είνε άπόρρητα νότια της ατελής θεραπευτικής έπείσοια. Ιδίως τα καθεβερώνον έπείσοια! Είνε καθόρη συμπύκνωσής της κατ' άπόλυτον που άρχίζει να έπηρεάζει το νευρικό σας σύστημα. Πρέπει άνευ άναβολής ν' άποταχθήτε σ' έδικό γιατρό για θεραπεία και να το ήπτε και στο γυναικολόγο σας. Μην πλανάσθε από την άρνητική μικροβιολογική εξέτασι. Τό αίμα, πολλές φορές, σε παλιές και παραμελημένες καταστάσεις, άποβαίνει άνητικό λόγω της μη αντίδράσεως του οργανισμού.

Μ ι ά μ η τ έ ρ α ά π ό τ ά Χ α ν ι ά: Μου γράφετε ότι το παιδάκι σας, έπτά έτών, υποφέρει από «κυψέλες». Πού και σε ποιο μέρος του σώματος τις παρουσιάζει; Έχουν μορφή κυστική; Είνε άραιές ή κατ' όμάς; Με το γράμμα σας δεν με καταπολίξετε επακριβώς και γι' αυτό άποφύγω να σάς συμβουλεύω. Ξαναγράψτε μου και θα προτιμήθ η άπάντησι, όπως έγινε και διά την παρούσα.

Β. Α. Ρ., Ένταυθα: Η άτροφία των άδένων του μέρους αυτού βελτιώνεται με πολυμόρφες. Άλλά μου γράφετε ότι «δεν έζετε πιά αν γίνονται τίποτα στην ηλικία που ήρκεσθε». Και δεν μου γράφετε την ηλικία σας. Έξ άλλου μου όμιλείτε για άκοητη κοσμημενή «ένεργεια». Άφου είνε τέτοι έτσι τα πράγματα, τί είδους άτροφία είνε αυτή; Τούαντων σημαίνει ότι μόνον υπερτροφία ύπαρχει.

Χ 23: Για την «ερυθρότητα του προσώπου και της μύτης» έχω γράψει λεπτομερώς στο ύπ' αριθ. 613 τεύχος. Δεν μπορώ να καταλάβω, νεορέ μου, γιατί άπελπίζεσαι τόσο πολύ που κοκκινίζεις τα μάγουλά σου, και παραπονέσαι ότι ενώ είσαι «ήλικος νέος» στενοχωρείσαι που «κοκκινίζεις μπροστά σ' άλλους». Ακριβώς, παιδί μου, έπειδή είσαι «ήλικος νέος» παρουσιάζεις το κόκκινο χρώμα της συστολής που είναι πολύ άκριβο και σπάνιο σήμερα στους νέους της ηλικίας σου. Άμα έπιβλήθης των έαυτού σου και πάψης να φαντάζεσαι ότι όλοι μιλούν για σένα, τότε θα βελτιωθεί πολύ η νευροψυχική αυτή έκδηλωση. Όποτε θάρρος και άδιαφορία.

Π έ τ ρ ο ν Φ ρ κ ο μ ή τ η ν, Χανιά: Μετά ένα μήνα θα κυκλοφορήσουν ελεύθερα στο έμπόριο και θα μπορήτε να προμηθευθήτε και για το κατάστημά σας.

Α γ ν ω σ τ ο ν φ υ μ α τ ι κ ό ν, Ένταυθα: Το φάρμακο αυτό να το ζητήσατε από τον κούρνατο φυματολόγο γιατρό σας. Θα σάς χορηγήσει το κατάλληλο φάρμακο στην άνάλογο δόσι του, άναλόγως της καταστάσεως σας. Σας συμβουλεύω λόγω της ειδικής καταστάσεως σας να μην παίρνετε φάρμακα χωρίς προσυνηννόση με το φυματολόγο γιατρό σας.

Μ α ν τ ά μ Δ α ν ά η: Πολλά είνε τα αίτια της συχνουρίας, και έβως της υστερινής. Εν πρώτοις να κάνετε μία εξέτασι των ούρων και του αίματος για σάκχαρο, το όποιον τις περισσότερες φορές είνε η αίτια της. Έάν δεν έχετε σάκχαρο, τότε ν' άποταχθήτε σ' ένα έδικό ούρολόγο γιατρό, δίχως να παραμελήσατε την κατ' άπόλυτον περίευσή.

Κ ο υ ρ α σ μ έ ν ο ν σ ω μ α τ ι κ ό ς κ α ι ψ υ χ ι κ ό ς Κ ό λ α ν, Θεσσαλονίκη: Ένταυθα: Νά κάνετε 10 ένέσεις Οισελ ή Τεσσελ forte των 25 mg από τρεις την έβδομάδα, δηλ. ήμερα πρ' ήμερα από μία ένδομυϊκή. Κατόπιν να έξασκολογήσατε τη θεραπεία επί ένα μήνα με κατ' άπόλυτον 10 ιδίων φαρμάκων παίρνοντας από αυτά δύο ήμερωσίως, ένα ένα πρ' των κυρίων γευμάτων. Με-

ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Αποντήσεις επιστολών

Δ υ σ τ υ χ ι σ μ έ ν η π ε τ α λ ο ύ δ α, Ένταυθα: Καθώς βλέπετε σάς άπάντα κατ' άπόλυτον προτεραιότητα λόγω της φύσεως του έπισηματός σας. Ητο έγκληματική η περυσινή της παθήσεως σας άπό τους γιατρούς. Όλα αυτά που 'αυ περιγράφεται κατά 99% είνε άπόρρητα νότια της ατελής θεραπευτικής έπείσοια. Ιδίως τα καθεβερώνον έπείσοια! Είνε καθόρη συμπύκνωσής της κατ' άπόλυτον που άρχίζει να έπηρεάζει το νευρικό σας σύστημα. Πρέπει άνευ άναβολής ν' άποταχθήτε σ' έδικό γιατρό για θεραπεία και να το ήπτε και στο γυν

Οι Πρωτοβουλίες της Έφταλίας

Στο ρεβεγιόν

«Αταίδα, καταφερτζού, ντολαρντιζού, μανά σ' ούλα τὰ πάντα ἡ Έφταλία, με μπίτι, αὐτί, καὶ μύτη, μυρίζεται, αὖτε - σβύσι, κομπίνε, ματσάργκες, καὶ δουλειὲς τουρλού - τουρλού. Εἶνε τὸ βαρόμετρο τῆς καταστάσεως. Ἔτσι καὶ πέραν τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιάς, τὸ βράδυ, ποὺ δώσανε σ' ἕνα μεγάλο σινεμά, χορὸ μέχρι πρωτῆς ἡ Έφταλία εἶνε τὸ σχέδιό της: ἦδανε ἕνα παλὸ ἀσπρο μπουά, ποὺ μαδοῦσε καὶ μαύρα γάντια, φρεσκοπιγναντισμένα μάρους, μ' ἕνα βερνίκι, πρόστυχη κουαλιέ.

— Νάρθης, καὶ θὰ κάνης ὅπως σοῦπα, φώναζε στὸ Νικολάκη-τη καὶ ξεπρότισε.

Σὲ λίγο κορδωμένη, σημαϊοστολισμένη, παρφομαρισμένη καὶ φουσκωτή, μπήκε στὴν αἴθουσα τοῦ σινεμά ποὺ γινόταν ὁ χορὸς.

— Εἶδες σβελέτακι κι' ἀλεγκρία, χάρος καὶ τὸ ἱστάχι τη! ἔλεγον οὐλές.

Ἀφῶτα ἐκεῖ ποὺ σαλταπηδοῦσε καὶ γυροῖσε σὰ σβούρα μ' ἕναν καδάλιέρο, μὲ μαῦρο κοστούμι γαμπριάτικο, ὁ μπουάς της ποὺ μαδοῦσε τοῦκανε τὸ κοστούμι μπῆ - παρὰ! Θύμιζε, τάλε κουάλε, ἀλευρωμένο ποντικό!...

— Ἀχ, νὰ με συχωρέσετε, τοῦπε ἡ κατεργάσα, μὰ, εὐτυχῶς, ὑπάρχει ὅζω ἀπ' τῆ γκαρνταρόμπα ἕνας πιταφοῦ, ποὺ μὲ βροῦτσες καὶ μπενζίνα θὰ διορθώσῃ τὸ στραπάτο ποὺ σὰς ἦκανα.

Ἀμέσως ἤτρεξε, ὁ φουκαράς, ντογροῦ νὰ βουρτσάριστῇ καὶ νὰ φρεσκοριστῇ.

— Αὐτὴ ἀπόψε λές καὶ τὸ κάνε ἀπὸ νιτέρεσο! λέγανε καὶ κάνανε φριχτά παρόμοια τὰ παλληκάρια, ὅσο βλέπανε, εἰπεῖτα ἀπὸ κάθε χορὸ, τὸν κάθε καδάλιέρο της νὰ τρέχῃ νὰ παστρεψτῇ στὴ σωτήρια γκαρνταρόμπα.

Μὰ ἡ Έφταλία τὸ χαδᾶ της. Εἶχε μεγάλο τοῦπε ἡ ἀλιτήρια. Στὰ φῶς, στὰ βολές, στὰ ταγκὸ σπικωνότανε πρώτη.

Κι' ὅταν, σὲ λίγο, βάλανε μιά σάμπα χωρὶς νὰ τὴ φοβίζουσε, τὰ κατορθώματά της ἀγκαθαρίστηκε μ' ἕνα χορευταρά, ντυμένο μ' ἕνα γκρί κοστούμι στὸ καντίνι.

— Καὶνούργια καταστροφή θάχουμε πάλι! λέγανε γύρω οἱ ντάμες, γκιζτι-σμένες, καὶ φρενιασμένες. Πραγματικά, τὴν ἴδια στιγμή, τὰ γάντια τῆ Έφταλίας ξεβάφανε πάνω στὸ γκρί κοστούμι της.

— Ἡβοί!... Σὰς ἦκανα μὲ τὸ γάντι μου ἕνα μαῦρο νταμγκά! τοῦπε.

Ζήτησε πάλι ταπεινὰ συγγνώμη καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια — ἡ μεγάλη ἀλεπού — τὸν γιολάντισε στὴν γκαρνταρόμπα.

Ἀξτισμένες, καὶ λυσσασμένες οὐλές γύρω κυμῆσαν νὰ τὴ βγάλουνε τὰ μάτια. Μὰ ἐκεῖνη, ἡ ὡλο - Σμυρνιά, τὸ βιολί της. Δὲν εἶχε ντερμάνι καὶ νταγιαντισμὸ ἢ κουντουρισμένη. Χοροπηδοῦσε, λές καὶ τὴ βάλανε νεφί! Ἐπὶ τέλους, κατὰ τὸ αὐγὲς τὴν τσακώσανε ὅζω ἀπ' τὴν γκαρνταρόμπα κι' ἀκούσανε λίγες λέξεις ἀπ' τὴν κουβέντα της.

— Λοιπὸν πῶς πῆγε τ' αἰσθερίσι, ἀντρα μου; Σοῦστεῖνα πάνω ἀπὸ τριάντα πέντε μουστερήδες.

— Δόξα νάχῃ ὁ Θεός, Έφταλία μου, ἡ ἰδέα σου ἦταν ἔξτρα - πρίμα! ἀποκρίθηκε ὁ Νικολάκης χαρούμενος καὶ τ' ἤδειξε μάτσο τὰ πεντοκίλιαρα.

Κι' ἔτσι ὁ κόσμος ποὺ ρεβεγιοναρίζε ἐκεῖ μέσα βοήκε τέλος τὴν λύσι τοῦ αἰνίγματος: Ἡ Έφταλία, ἡ ἔσ' πηνη Σμυρνιά, χορεύε οὐλὴ νύχτα, ὅχι γιὰ τὸ κέφι της, ἀλλὰ γιὰ νὰ δώσῃ δουλειὰ στὸ Νικολάκη της.

Γὰ βάσανα τοῦ Καραμπέτ

ΤΑ ΧΑΡΤΙΑ

Κυρία Σαλαμούρα πολὺ μοῦ ἠρέσει. Γνωριμία μας Χριστούγεννα εἶνε, ἰσπίτι μου καλεσμένος ἦτανε. Ἄμμα ἐξώμος φουστάνι φόραγε καρὲ - μαρὲ κυττοῦσα, πολὺ ἀνοιχτὸ ἦτανε — βὰι - βὰι - βὰι, ζαλισμένος ἰνόνιου! Κυρία Σαλαμούρα νεαρὴ ἔνεταί — εἰκοσι δυὸ χρονῶν — ἄμμουρα ἀντίρας τῆς πινητὰ ἔνεταί, τυριά - μυριά πουλάει. Τσοκ παρὰ βάρ!...

Κυρία Σαλαμούρα μεγάλο μαῖμου ἔνεταί, ἔ-ξυπνος εἶνε, ἀσιδα:

- Κύριε Καραμπετάκι... λέει.
- Τ' εἶνε, κούζουμ;
- Παίξεις χαρτί;
- Γιὰ σένα καὶ μπουζούκια νὰ παίξω καὶ ζουρνὰ νὰ παίξω.

- Τότε ἔλα αὐριο.
- Ποῦ;
- Στὸ σπῖτι μου. Θάχουμε χαρτάκια. Πιρωτοχρονιά ἐρχεται, νὰ παίξουμε πρέπει...

Ἄλλη μέρα ἦρθε, Σουρπούτσα μου παῖρνω, ἰσπίτι μαντὰμ καὶ μουσιού Σαλαμουρασίν πηναῖ. Χίτες κουτσομπόλης ντέν εἶμαι, ἄμμουρα ἀλήθεια νὰ σὰς λέω: Μουσιού Σαλαμουρας μαυραγορίτης ἔνεταί, τσοκ - τσοκ παρὰ ἔχει.

Ἰσπίτι πλουσιος ἔνεταί, ἐπιπλά - μέπιπλά, κα-ναπέδες - μανταπέδες, ἱγγιλέζικες τιραπετάριες, φελιόν φιστικ, πόντια σκυ ὅλο χαλιά κατάνε, δουλιγαγμένος ἔνεσα!

Κόσμο πολὺς ἦτανε, ἄμμουρα μαντὰμ Σαλαμούρα κούκλα γκιπί, βαλαὰ μπιλάα, σὰς λέω. Χορόνια πολλὰ λέω, χέρι τῆς ἰσφίγγω.

— Ἀχ!

— Τί ἐπαθες, γιάδρουμ;

— Μουσπάσες τὸ χέρι, καυμένη Καραμπέτ!... Ἐγὼ γελᾶω, ἀπάντησις δίνω: «Μαντὰμ Σαλαμούρα, ἰφχαριστήμενος νὰ ἔνεσαι. Τέτοια πιράματα ποῦ βιλέπω, χίτες χέρι σου ντέν ἐπρεπε νὰ σφίξω. Ἄλλα πιράματα ἐπρεπε...».

Βαί, μαῖμου καρισί! Γέλιχ δάνει, ἀλλοῦ πη-αῖνε. Τιραπετὰ καθόμαστε, χαρτί ἀρχίζουμε, παρὰς φαίνεται, λίρες τσιλικές διγαίνουν, τιραπετὰ μεγάλο παιχνίδι ἀρχινήμενος ἔνεταί.

Ἀμμάν! Πιχνίδι γοντρινάει, τσέπη μου πέντε πῶτὰ ἔχω, τσιλικές λιρίτσες, ὅλο τὸ σερμαγιά μου. Ἄμμα πλάι μου μαντὰμ Σαλαμούρα ἐρχεται, καθισμένος ἔνεταί. Ζαλισμένος ἔνομαι. Μουρούδια φοράει, ἄμμουρα καλύτερο ἀπὸ παστοῦμα μυρίζε.

— Κύριε Καραμπετάκι, λέει. Συντηρητικὰ παίζετε;

— Γιὸκ μπέ!

— Γιατί δὲν βαράτε;

— Βαρεμένο νὰ ἐκάνω θέλεις, κούζουμ; Νὰ βαρέσω, γιάδρουμ!...

— Ἐνὰ τσίλικο μουσιού βάζω.

— Δύο, λέει μουσιού Σαλαμούρας.

— Καὶ ἄλλο ἕνα.

— Τὰ βιλέπω!...

— Ἄμμα πόδι μου, πόδι μαντὰμ Σαλαμουρασίν ἀκουμπισμένος ἔνεταί. Βαί - βὰι - βὰι τινυ-περὸ πιράμα! Τσιλικές φεύγουν, ἄμα χίτες ἰντυ-πῶσις ντέν με ἰκάνουν. Μαντὰμ Σαλαμούρα ἀ-πάνω μου ἀκουμπισμένος ἔνεταί, μάτια μου μέ-σα στὸ καρὲ τῆς ἱπέφτουν.

— Βαί καρὲ τὸ ἄσσου ἔνονταί! — μυαλά μου σκοτεινιασμένος εἶνε!...

— Ἐνὰ πῶτο!

— Τὸ βιλέπω!

— Δύο πῶτὰ.

— Τὰ βιλέπω!...

Καὶ τί βιλέπω κούζουμ; Ὁραῖα πιράματα! «Ἀσπῖρα - ἀσπῖρα ἔνονταί. Καὶ μοῦ γελᾶει — μαῖμου καρισί! — καὶ πόντι τῆς μοῦ ἀκουμπάει, γέλια νὰ ἐκάνουμε χοοοοοπ!... ἀπὸ μέση νὰ τὴν πιάνω, ἰφχαριστήμενος νὰ ἔνομαι, φωνὴ νὰ βάζω:

- Τισία πῶτὰ!
- Τέσσερα!
- Τὰ χαρτί σου.

Ὅλο ἀπάνω στὸ χαρτί πεσιμένοι ἔνονταί. ἄμμουρα ἐγὼ ἀπάνω στὸ μαντὰμ Σαλαμούρα ἱ-πέφτω. Χέρι μου ἀπιλώνω, μέση ἱγκαλιάζω, ἱ-λεκτρικὸς κομένος ἔνεταί.

Ἐγὼ ἀμέσως σκύβω μαντὰμ Σαλαμούρα ὡ-μο τῆς, δαγκωμένος ἐκάνω!...

Πιρὼτ εἶνε; Πέντε λίρες μου ἔχασα καὶ πέντε λίρες χρέας ἔμεινα. Ἄμα ἰφχαριστήμενος εἶμαι. Μαντὰμ Σαλαμούρα ὡραῖος ὄμος, δαγκωμένος ἔκανα. Ἀκριβὰ ἦτανε, ἕνα ὡραῖο πιράμα ἦτανε! Καλὸ πιράμα ἀκριβὸ ἔνεταί!...

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι Ἰδιοτροπίες τοῦ Πελοπίδα

Ὁ γουρλῆς

Τί εἶπες πουλάκι μου; Μὲ ρωτᾶς ἂν τὸ πρῶτὴ τῆς πρωτοχρονιάς θὰ εἶμαι στὸ σπῖτι μου; Καὶ γιὰ ποῖο λόγο, παρακαλῶ; Τί σ' ἐνδιαφέρει ἂν θὰ εἶμαι ἢ ὄχι; Ἐχεις μήπως καμμιὰ ἐκπληξὴ νὰ μοῦ κάνης; Μπᾶ; Τί εἶπες; Γιὰ ξανα-πές τὸ πάλι. Γιὰ ἐπανάλαβέ το νὰ μοῦ ἐντυπωθῇ, γιὰτί μπορεῖ καὶ νὰ παρα-κουσᾷ. Θάρθης, λέει, νὰ μοῦ κάνης πο-δαρικό; Ἀ! Νὰ εἶσαι ὁ πρῶτος ποὺ θὰ πατήσης τὸ πόδι σου στὸ σπῖτι μου γιὰ νὰ μοῦ πῆς τὰ χρόνια πολλά! Κι' ἄμα εἶσαι ὁ πρῶ-τος ἐσύ, θὰ μοῦ φέ-ρης γούρι καὶ ὅλος μου ὁ χρόνος θὰ πᾶ καλὰ καὶ περὶκαλὰ. Γιὰτί εἶσαι γουρλῆς καὶ ὅπου ἔκανες πο-δαρικό, ἦρθανε τοῦ Ἀβραὰμ καὶ τοῦ Ἰσαὰκ τὰ ἀγαθὰ καὶ ὑγεία, εὐτυχία καὶ χαρὰ ἀπλώθηκε στὸ σπῖτι. Γιὰτί εἶσαι, λέει, γουρλῆς καὶ τὸ γούρι σου δὲν ἔχει τὸ ταῖρι του στὸν κόσμο!...

Καὶ φέρνεις γούρι σὲ ὅλους. Κι' ἀ-φοῦ φέρνεις γούρι σὲ ὅλους, βρέ ἀχαί-ρευτε, γιὰτί δὲν φέρνεις λίγο καὶ στὸν ἐαυτὸ σου, ποὺ σὲ βλέπω καὶ σὲ κλαῖνε τὰ μάτια μου καὶ ἡ ψυχὴ μου; Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἡ μαῦρή μου ἡ μοῖρα τὸ φέρε νὰ σὲ γνωρίσω, χαίρι καὶ προκοπὴ δὲν ἔχεις δὴ, δυστυχισμένε. Ἀπὸ τὸ κακὸ στὸ χειρότερο τραβᾶς καὶ τὸ πατριλίκι σου δὲν ἔχει τὸ μοῖρο του. Μὲ καινούρ-γιο ρούχο δὲν σ' ἔχω ἰδῆ ποτέ. Ὅλο κατὰ ἀποφῶρα φοράς καὶ πότε εἶμαι μα-κρὺν τὰ μανίκια καὶ πότε κοντὸ τὸ παυ-τελόνι. Τὰ παπούτσια σου τάχεις τα-ράξει στὶς φώλλες. Δουλεῖα ζητᾶς καὶ δουλεῖα δὲν βρίσκεις. Πακέτο ὁλόκλη-ρο δὲν σ' ἔχω δὴ ποτὲ ν' ἀγοράζης.

Ὅλο ἕνα χιλιάρικο χύμα παίρνεις, καὶ μάρκα ὀγδὼς ποιότητος. Καὶ φέγγεις ἀπὸ τὴν ἀδυναμία. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἂν σοῦ τραβῆς τὰ ρούχα, θὰ μετρήσω τὰ πατὰ σου ἕνα - ἕνα.

Εἶσαι τὸ ζωντανὸ ἀγαλμα τῆς δυστυ-χίας, τῆς ἀτυχίας, τῆς ἀπελπισίας, τῆς πατρίδας καὶ τῆς φουκαρωσύνης. Καὶ τολμάς νὰ διακρύβης πῶς εἶσαι γουρ-λῆς! Μωρὲ γιὰ κυττάει ἕνα γουρλῆ, νὰ πάρете μοντέλο! Καὶ καλῶς τὸν στὸ σπῖτι σας νὰ κάνῃ ποδαρικό καὶ νὰ σὰς σπάσῃ τὸ ρόδι!

Πῶς; Μπορεῖ νὰ εἶσαι ἄτυχος, στὸν ἐαυτὸ σου, ἀλλὰ φέρνεις γούρι στοὺς ἄλλους; Τί τριχὲς εἶν' αὐτές, βρέ ἀχαί-ρευτε; Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ φέρνεις τὴν τύχης ἄλλους; Τί εἶσαι; Ἀχθοφόρος τῆς τύχης εἶσαι; Καὶ ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν τύ-χη ποὺ μοιράζεις στὸν κόσμο, δὲν πε-ρισσεύει ἕνα δράμι καὶ γιὰ σένα; Ἡ-λίθιε!

Τί με κυττᾶς ἔτσι, βρέ; Χάσου ἀπὸ τὰ μάτια μου νὰ μὴ σὲ βλέπω, τέτοιες μέρες πούρχονται. Μὴ μοῦ χαλᾶς τὸ κέ-φι. Καὶ μὴν τολμήσης νὰ πατήσης στὸ φῖ. Καὶ γιὰ νὰ κάνης ποδαρικό, γιὰτί ἔχω τὰ πόδια, ἀναιδέστατα, θὰ στὰ κόψω καὶ δὲν τόχω γιὰ κλεί-ναι. Ἐγὼ τὸ σπῖτι μου δὲν κατὰφλι μου σιμο. Καὶ ὅχι μόνο στὸ κατὰφλι μου δὲν σοῦ ἐπιτρέπω ν' ἀκουμπήσης τὸ πό-δι σου, ἀλλὰ οὔτε ἀπὸ τὸ δρόμο μου νὰ περάσης. Τ' ἀκούς;

Γιὰ κυττάτε ἕναν τύπο ποὺ θάοθη νὰ μοῦ κάνῃ ποδαρικό! Οὐστ! Οὐστ! Οὐστ! οὔτε ἄλλος κανένας δὲν θὰ πατήσῃ τὸ οὔτε ἄλλος κανένας ἀπὸ τὸ σπῖτι ποὺ τὸν πρωτοχρονιάτικα θὰ κλείσω πόρτες μου. Θὰ τὸ κλειδώσω, θὰ κλείσω ποδαρικό καὶ παρὰθῶρα καὶ θὰ κάνω ποδαρικό μόνος μου. Καὶ τώρα ἂε στὸ διάολο, παλινόπρανα!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Τὰ 2/3 τοῦ πληθυσμοῦ τῆς γῆς πεῖν ἢ ὑποσιτίζονται

Ἡ πείνα δὲν ἔλειψε, δυστυχῶς, ποτὲ ἀ-πὸ τὸν πλανήτη μας. Ὑπολογίζε-ται ὅτι τὰ 2/3 τοῦ πληθυσμοῦ τῆς γῆς πεῖνουν ἢ ὀπωροθῆποτε πάσχουν ἀπὸ χρό-νι ὑποσιτισμό. Καί, δυστυχῶς, αὐτὴ ἡ κατάστασις χειροτερεύει ὁλοένα, μ' ὅλες τὶς καταπληκτικὲς προσδοκίες μας στὸ πε-διο τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς τεχνικῆς.

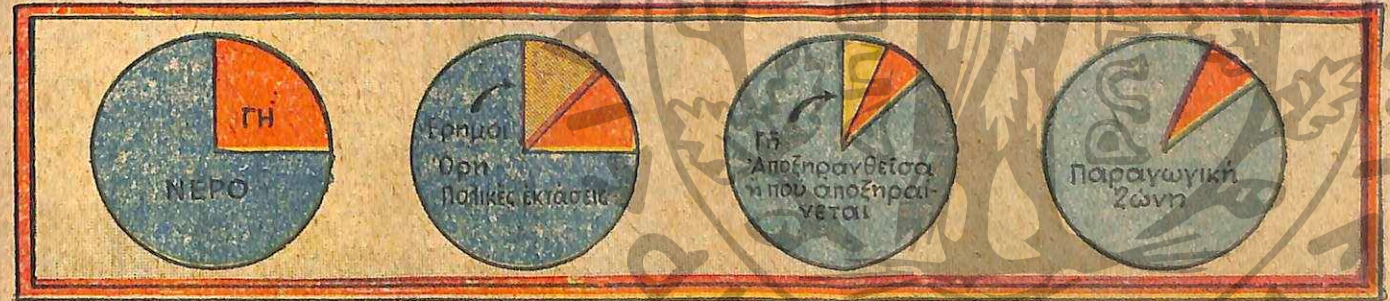
Ἀπὸ ὅλες τὶς ἡπείρους ἐκεῖνη ποὺ ἔρ-χεται στὴν πρώτη γραμμὴ ἀπὸ τὴν ἀπο-ψὶ τῆς πείνας εἶναι ἡ Ἀσία. Ὑπολογί-ζεται π. χ. ὅτι μόνο στὴν Κίνα πέθαναν κατὰ τὸν περασμένον αἰῶνα ἀπὸ πείνα ἄνω τῶν 100 ἐκατομμυρίων ἀτόμων! Στὴν Καλκούτα, ἔξ ἄλλου, πρὶν ἀπὸ ἑπτὰ χρό-νια, ἔξασπε τέτοιοις φοβεροῦς λιμᾶς, ὥ-στε οἱ ἀνθρώποι πέθαιναν κι' ἐφέταν σω-ρηδὸν στοὺς δρόμους.

Κι' ἡ ἐπιστήμη δὲν ρωτῆσετε; Ἡ ἐπιστήμη εἶναι ἀνίκανη νὰ παράσχῃ τὴν παραμικρὴ συνδρομὴ στὴν προκειμέ-νη περίπτωσι.

Πολλοὶ συγγραφεῖς, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ Βόγκτ, ὁ Ὁσμπαρν κι' ὁ Βιένερ, ὑπε-σημειώσαν δύο φαινόμενα ποὺ παρατη-ροῦνται στίς ἡμέρες μας καὶ ποὺ συντε-λοῦν ἀναποφύκτως στὴν ἐπιδεινώσι τῆς καταστάσεως. Τὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ εἶναι μιὰ «δημογραφικὴ ἐκρηξίς», ὅπως ἀπεκλήθη ἡ ἀλματώδης ὕψωσις τοῦ ἀριθμοῦ τῶν γε-ννήσεων, καὶ τὸ ἄλλο ὁ ἀνιχνιστὸς περιο-ρισμὸς τῶν θανάτων.

Ὅπως ἐξηγήσαμε κι' ἄλλοτε ἡ αὐξη-σις τοῦ πληθυσμοῦ, ποὺ παρατηρεῖται στίς ἡμέρες μας, εἶναι ἀποτέλεσμα τῶν ἀλματωδῶν προσῶν τῆς ἱατρικῆς. Ὁ ἀ-ριθμὸς τῶν γεννήσεων δὲν παρουσιάζει, στὴν πραγματικότητα, ἀξιοσημειώτῃ αὐ-ξησὶ, ἀλλὰ τὰ περισσότερα παῖδια ποὺ γεννιῶνται ἐπιζοῦν σήμερα, ἐνῶ ὡς προ-χθὲς συνέβαινε τὸ ἀντίθετο. Κατὰ τὸν ἱ-διο τρόπο ἔχει μειωθῇ κι' ἡ θνησιμότης ἀπὸ τὶς διάφορες ἀσθένειες.

Τὸ δεύτερο φαινόμενο εἶναι ὅτι ἡ γῆ μας καθίσταται ὁλοένα καὶ πιὸ φτωχή.

Ἡ ἐπιφάνεια τῆς γῆς καλύπτεται κατὰ τὰ 3/4 ἀπὸ θάλασσα. Τὸ 1/4 ποὺ ἀπομένει ἀποτελεῖται κατὰ τὸ ἥμισυ ἀπὸ ἰσθμούς, ὄρη καὶ πολιτικὲς ἐκτάσεις, δηλαδὴ ἀπὸ ἀγρότες ζώνες. Τὸ ἄλλο ἥμισυ ἦταν ἄλλοτε γόνιμο. Ἀλλὰ δὲν εἶνε πιά σήμερα. Τὸ ἥμισυ τοῦ ἔχει ἀποξηρανθῇ — ἢ βρισκεται στὴν ὁδὸ τῆς ἀποξηράνεως. Ἡ παραγωγικὴ ζώνη, λοιπὸν, ἀντιστοιχεῖ μόνο πρὸς τὸ 1/16 τῆς ἐπιφανείας τοῦ πλανήτου μας.

Ἄν ἐξαίρεσωμε ἕνα μικρὸ μέρος τρο-φῶν ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὴ θάλασσα, ὅλες οἱ ἄλλες ἔχουν τὴν προέλευσίν τους ἀπὸ τὴ γῆ, εἴτε πρόκειται γιὰ τὶς φυτι-κές, εἴτε γιὰ τὶς ζωϊκὲς (οἱ δεύτερες ἄλ-λωστε δὲν μποροῦν νὰ ὑπάρξουν χωρὶς τὶς πρώτες).

Ἀλλὰ τί εἶναι ἡ γῆ, ποὺ μιλάμε γι' αὐτὴν μὲ τόση περηφάνεια; Ἄς προσδιορίσωμε, πρῶτα - πρῶτα, ὅτι λέγοντας στὴν περίπτωσι αὐτὴ γῆ, ἐννοοῦμε τὴν ξηρὰ καί, μάλιστα, ὅχι ὁλο-κληρῇ, ἀλλὰ μόνο τὸ γόνιμο μέρος τῆς. Καὶ τώρα ἂς ρίξουμε μιὰ ματιὰ στὴν ὑδρόγειο σφαῖρα.

Ὅλοι ἔξομε ὅτι τὰ 3/4 τῆς ἐπιφανείας τοῦ πλανήτου μας σκεπάζονται ἀπὸ θά-λασσα. Ἐχομε, λοιπὸν, στὴ διάθεσί μας τὸ 1/4 ἀπ' αὐτὴ.

Ἀπ' αὐτὸ τὸ 1/4 τὸ μισὸ καλύπτεται ἀπὸ ἔρημους, ὄρη, πολιτικὲς ἐκτάσεις καὶ χέρσες περιοχές.

Μᾶς μένει, λοιπὸν, τὸ 1/2 τοῦ 1/4, μ' ἄλ-λα λόγια τὸ 1/8 τῆς συνολικῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς.

Αὐτὸ τὸ 1/8 ἦταν ἄλλοτε γόνιμο. Ἀλ-λὰ τώρα δὲν εἶναι πιά. Ἡ ἐντατικὴ καὶ ἀντι - φυσικὴ καλλιέργεια καὶ πολλοὶ ἄλ-λοι λόγοι ἀποξήραναν καὶ κατέστησαν ἄ-γονο τὸ μισὸ ἀπ' αὐτὸ. Μᾶς μένει, λοι-πὸν, τὸ 1/16 τῆς ἐπιφανείας τοῦ πλανή-του μας γιὰ καλλιέργεια πρὸς διατροφήν μας.

Ἄλλ' αὐτὸ τὸ 1/16 μειώνεται ὁλοένα. Οἱ ἀνάγκες τῆς σύγχρονης ζωῆς μᾶς ἔ-καναν νὰ περιορίσωμε στὸ ἐλάχιστο τὰ δάση κι' ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος νὰ ζητήσωμε ἀπὸ τὴ γῆ τὸ μέγιστο τῆς ἀποδοσεως τῆς. Ἔτσι, μαζί μὲ τὸ εἰσὸδισμα, τρώμε καὶ τὸ κεφάλαιο. Καὶ θάρθῃ μιὰ μέρα ποὺ δὲν θάχουμε κεφάλαιο στὴ διάθεσί μας, ἡ θάχουμε τόσο λίγο, ποὺ θὰ μᾶς εἶναι σχεδὸν ἀχρηστο. Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ, ἡ πείνα θ' ἀπλώθῃ σὰν ἐπίδημια πάνω στὸν πλανήτη μας...

Ἄλλ' ὅπως εἴπαμε, ἡ πείνα ὑπάρχει ἤδη σὲ πλείστες χώρες, ἐστὼ καὶ μὲ μο-φὴ χρόνιου ὑποσιτισμοῦ. Ἡ Ἑλλάς περι-λαμβάνεται, δυστυχῶς, σ' αὐτές, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὸν δημοσιονόμο παρὰ-πλεύρως πίνακα.

Ἄλλὰ πῶς μπορεῖ ν' ἀντιμετωπισθῇ αὐτὴ ἡ τρομακτικὴ ἀπειλή;

Οἱ ἐπιστήμονες ἔχουν χάσει κάθε ἐλ-πίδα σχεδὸν ὅτι θὰ μπορέσουν ν' ἀνα-ζωογονήσουν τὴ γῆ μας καὶ νὰ τὴν κά-νουν ἰκανὴ νὰ διαθέρῃ τὰ τέκνα τῆς. Ἀπομένει, ὁμῶς, ἡ θάλασσα. Ἡ σχετικὴ ἐκμετάλλευσις τῶν βυθῶν δὲν ἀποτελεῖ κατὰ τὸ ἀνέκτο. Παρουσιάζει, ὁμῶς, πλείστα τεχνικὰ προβλήματα, ποὺ, μέχρι τῆς στιγμῆς, δὲν βοήκαν ἰκανοποιητικὴ λύσι. Μιὰ ἀλλὴ πηγὴ τροφῆς θὰ εἶναι ἡ πι-θανώτατα γιὰ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ μέλ-λοντος... τὸ ἐπιστημονικὸ ἐργαστήρι-ο, ποὺ θὰ παράγῃ χάρτα. Αὐτὰ θ' ἀντικα-ταστήσουν τὶς τροφές, ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ ἐξαντληθῶν κι' οἱ ἀπαράγητες γι' αὐτὰ πρώτες ὕλες...

Ὅπως βλέπεται, τὸ μέλλον τῆς ἀνθρω-πότητος δὲν εἶναι λαμπρό. Ἄν ἄλλες αἰ-τίες δὲν προλάβουν νὰ καταστρέψουν τὸν πλανήτη μας — πράγμα ποὺ εἶναι πολὺ πιθανὸν — ἡ ζωὴ θὰ ἐξασφαλισθῇ μιὰ μέ-ρα ἀπ' αὐτὸν λόγω ἐλλείψεως τροφῆς...

ΗΛΛΗΝΕΙΣ	540.000
ΚΑΝΑΔΑΣ	525.000
ΝΕΤΕΡΛΑΝΔΙΑ	465.000
Η.Β.ΕΛΛΑΔΑ	435.000
ΕΛΒΕΤΙΑ	405.000
ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ	390.000
ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ	375.000
ΟΜΑΝΙΑ	345.000
ΙΡΑΝΙΑ	285.000
ΓΑΛΛΙΑ	270.000
ΔΑΝΙΑ	264.000
ΣΟΥΔΑΝ	255.000
ΓΕΡΜΑΝΙΑ	240.000
ΒΕΛΓΙΟΝ	225.000
ΝΟΡΒΗΓΙΑ	210.000
ΑΥΣΤΡΙΑ	195.000
ΠΕΧΟΒΟΡΑΒΙΑ	190.000
ΕΛΛΑΣ	165.000
ΦΙΝΛΑΝΔΙΑ	150.000
ΟΥΓΓΑΡΙΑ	141.000
ΙΑΠΟΝΙΑ	138.000
ΠΟΛΩΝΙΑ	135.000
ΑΙΓΥΠΤΟΣ	135.000
ΛΕΤΤΟΝΙΑ	135.000
ΙΤΑΛΙΑ	133.500
ΕΣΘΟΝΙΑ	133.200
ΜΟΝΤΕΝΑΓΡΟ	132.900
Ε.Σ.Σ.Δ.	120.000
Ν.Δ.ΡΗΚΗ	108.000
ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ	102.000
ΡΟΥΜΑΝΙΑ	94.800
ΛΙΘΟΥΑΝΙΑ	81.000
ΙΝΔΙΑΣ	78.000
ΚΙΝΑ	45.000

★

Δ^{ος} ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ
70

το της. Και θα παρουσιαζόταν
 άγνη στ:ν Κύριο!...

ΜΕ	Φινλανδία	295	181
	3η Ιαν	188	150

στον πειρασμό του πιστού. Κι αυτό
ταν ὁ αἰτία πού ὁ Λαντρά δὲν πέτ

περιωρισμένα που αναγκάστηκα να ρω

ΖΑΝ ΠΑΜΩ

στον πειρασμό του πιστού. Κι αυτό ήταν
το αίτιο που ο Λαντρά δεν πέτυχε

ΧΑΡΤΙΑ, ΤΡΑΠΟΥΛΟΧΑΡΤΑ...
ZAN PAMΩ

79

Ο ραδιο-ερασιτέχνης "Αντρίου Γιούνγκ" ζητήσε βοήθεια με τα κύματα του άσυρ-μάτου...

ΟΙ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΕΣ ΤΩΝ ΗΛΕΚΤΡΙΚΩΝ ΚΥΜΑΤΩΝ

Κουδεντιάζουν με «ψευδώνυμο» και με «διεθνή γλώσσα»

Τελευταίως ακόμη, μια 'Αμερικανίδα ερασιτέχνης της ραδιοφωνίας, η Ντόροθ Χάλλ, έσωσε απ' τη πείνα τους κατοίκους της μικρής νήσου Πίτκερν του Ειρηνικού Ωκεανού. Τα πλοία δεν προσγγίζαν στο νησί αυτό, γιατί είχε διαδοθή ότι υπήρχε εκεί επιδημία τύφου. Τό αποτέλεσμα ήταν να μείνουν οι κάτοικοι δίχως τρόφιμα. Ένας ραδιοερασιτέχνης, ο 'Αντρίου Γιούνγκ—απόγονος ενός απ' τους βασιστάς του πλοίου «Μπάουντνι»—ζήτησε τότε βοήθεια, με τα κύματα του άσυρμάτου. Καί, για καλή του τύχη, μπόρεσε να επικοινωνήσει με τη «συνάδελφο» του Ντόροθ Χάλλ. 'Η νεαρή 'Αμερικανίδα έκαμε άμεσα τις απαιτούμενες ενέργειες για την άποστολή τροφίμων στο πεινασμένο νησί.

Η Ντόροθ Χάλλ είναι μια απ' τις ελάχιστες γυναίκες που ασχολούνται ερασιτεχνικά με τη ραδιοφωνία. Απ' τους 120.000 ραδιοερασιτέχνες όλου του κόσμου, οι περισσότεροι είναι άντρες.

Έχουμε γράψει κι' άλλοτε γι' αυτούς. Τόσο στην 'Αμερική όσο και στην 'Αγγλία μιγ ρέι καθέναν ν' αποκτήσει άδεια λειτουργίας ερασιτεχνικού ραδιοφωνικού πομπού, αφού υποστή αυστήρες εξετάσεις στη θεωρία της ραδιοφωνίας και στον κώδικα του Μόρς και πληρώσει ένα μικρό χρηματικό ποσό. Τού επιτρέπεται να κάνει έκπομπες σε μήκη κύματος 20, 40 ή 80 μέτρων (προωρισμένα ειδικά για τους ερασιτέχνες), και με δύναμη το πολύ 150 Βάττ. Όστόσο, μπορεί έτσι να επικοινωνήσει με άλλους ερασιτέχνες σε μεγάλες αποστάσεις, γιατί μεταχειρίζεται βραχεία κύματα. (Οι περισσότεροι προτιμούν τα 20 μέτρα).

Οι έκπομπες μπορεί να γίνουν είτε τηλεγραφικές, με αλφάβητο Μόρς, είτε με ομιλία, όπως στο ραδιοηλέφωνο, αναλόγως της προτιμήσεως κάθε ερασιτέχνη. Πάντως πρέπει να γίνονται μόνο μεταξύ ερασιτεχνών και ν' αφορούν αποκλειστικά ιδιωτικές υποθέσεις τους και τεχνικές λεπτομέρειες. Απαγορεύονται οι διαδηλώσεις, ή πολιτική προπαγάνδα και τα μηνύματα εκ μέρους τρίτων προσώπων — προ-

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Ίστρος Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δέχεται 9 — 12 και 4 — 6 ώς και επί συνευ-θέ. Χωρ. Γιοκούη 113. Τηλέφ. 63-885.

πάντων δέ επί πληρωμή. Τέλος, απαγορεύεται στον ερασιτέχνη ν' αφήνει άλλα πρόσωπα, χωρίς άδεια, να χρησιμοποιούν τον πομπό του. Όσο για τις δαπάνες της εγκατάστασής ενός ερασιτεχνικού πομπού και δέκτου είναι μικρές σχετικώς. 'Αν ο ερασιτέχνης συναρμολογήσ η ίδιος τον πομπό του, δεν θα ξεδύσει περισσότερα από 50 χάρτινες λίρες εν όλω.

Κάθε ερασιτέχνης χρησιμοποιεί στις έκπομπές του, αντί για το όνομά του, μερικά συνθηματικά ψηφία και αριθμούς, π. χ. W 21 XY ή VR6AY. Τα δυο πρώτα ψηφία φανερώνουν την εθνικότητά του. 'Αν δηλαδή είναι 'Αγγλος, το «ψευδώνυμο» του αρχίζει μ' ένα G, αν είναι 'Ιρλανδός με GI, αν είναι Καναδός με VE, κλπ.

Έξ άλλου, για να συνεννοούνται οι ερασιτέχνες όλου του κόσμου και να καταλαβαίνουν ο ένας τον άλλο, χρησιμοποιούν μια «διεθνή γλώσσα», μίγμα αριθμών, συνθηματικών ψηφίων και συντομεύσεων. Έτσι ένας Κινέζος μπορεί να κουδεντιάξει περίφημα μ' ένα Περουβιανό, ή ένας Νοτιοαφρικανός μ' ένα Φινλανδό. 'Ο ερασιτέχνης π.χ. που ζητεί έπαφή μ' έναν άλλον σε μήκος κύματος 20 μέτρων, εκπέμπει την κλήση «CQ 20». Καί τα ψηφία «HPE CQAGN OM 73», με το αλφάβητο Μόρς, μεταφράζονται: «'Ελπίζω να σας ξαναδώ, φίλε μου, πολλές ευχές».

Οι Ρώσοι κι' οι 'Αμερικανοί ερασιτέχνες δεν επιδοκίμουν καθόλου στις συνομιλίες τους απ' το Σιδηρούν Παραπέτασμα.

Οι ερασιτέχνες που επικοινωνούν τακτικά μεταξύ τους, ανταλλάσσουν ταχυδρομικά τα «μπιλιέτα» τους, δηλαδή πολύχρωμες κάρτες με το ραδιοφωνικό «ψευδώνυμό» τους. Πολλοί ερασιτέχνες έχουν επίσης σκεπασμένους με τέτοιες κάρτες τους τοίχους ολόκληρων δωματίων. 'Η 'Αγγλίδα Μάργκαρετ Μίλλερ, η G3ACC, έχει επικοινωνήσει με 116 ξένες χώρες, μέσα σε 4 χρόνια λειτουργίας του πομπού της. Προσπαθεί δέ να μεταδώσει το πάθος της στους μαθητάς της, στους οποίους διδάσκει τη θεωρία της ραδιοφωνίας. 'Όταν φθάνη καθένας απ' αυτούς στο σπίτι της για το μάθημα, χτυπάει την πόρτα συνθηματικά, με το αλφάβητο Μόρς!

Ένας άλλος ερασιτέχνης, 'Αμερικανός, είχε τόσο απορροφηθί ένα βράδυ απ' την επικοινωνία του μ' ένα Νοτιοαφρικανό, ώστε δεν άκουγε τη γυναίκα του που χτυπούσε την εξώπορτα. 'Εκείνη προσπάθησε με διάφορους τρόπους να τραβήξει την προσοχή του, για να της ανοίξει την πόρτα. Τέλος, ζήτησε τη βοήθεια ενός γείτονός της, επίσης ερασιτέχνη, που επικοινωνούσε κι' αυτός με τον ίδιο Νοτιοαφρικανό και, με τη μεσολάβησή του, ειδοποίησε τον αφηρημένο σύζυγο ν' ανοίξει την πόρτα στη γυναίκα του!

Μια άλλη περίπτωση είχε χαρακτηριστικά κωμικοτραγικά: Κάποιος 'Αμερικανός ερασιτέχνης, που έλειπε απ' το σπίτι του για δουλειές του, θέλησε να περάσει την ώρα του ρυθμίζοντας ένα ραδιοφωνικό δέκτη στο μήκος κύματος που χρησιμοποιούσε συνήθως. Φαντασθήτε τώρα τη δυσάρεστη έκπληξη που δοκίμασε, ακούγοντας τη γυναίκα του να γλυκοκουδεντιάζει ερωτικά με το φίλο της, ερασιτέχνη κι' αυτόν!... Φυσικά, η ιστορία τελείωσε μ' ένα διαζύγιο, που έκαμε πάταγο.

Αφού μελέτησαν όλες τις τεχνικές δυνατότητες των βραχέων κυμάτων, οι ερασιτέχνες επέκτεινουν τώρα τα πειράματά τους στα υπερβραχεία, καθώς και στα κύματα μήκους μικρότερου από 1 μέτρο, για τα οποία δεν είναι γνωστά παρά ελάχιστα πράγματα.

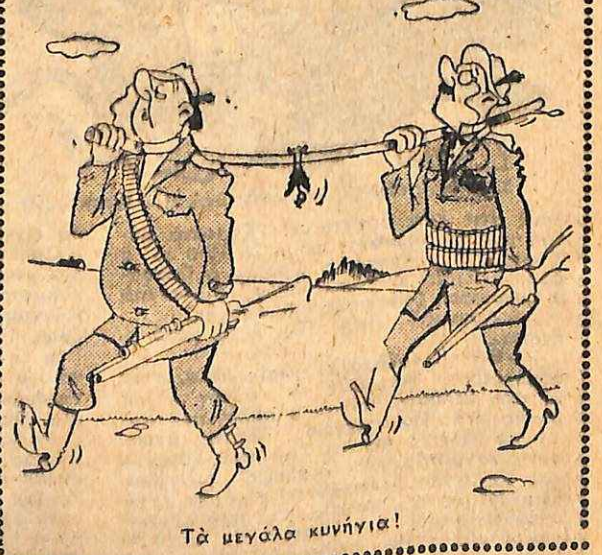

Η 'Αμερικανική Βοήθεια!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

ΕΚΒΙΑΣΜΟΣ!...

— Ζητάει δέκα χιλιάδικα «άερα» για να βγί!...

Τα μεγάλα κυνήγια!

Η 'Πλούσια κι' η φτωχή

Πρίν φύγει για το ρεβεγιόν που την είχαν καλέσει, η κυρία Βέρα είπε στην υπηρέτριά της, ένα κορίτσι 14 χρονών:

— 'Ανθού!... όπως είπαμε: Θά μείνης κοντά στο παιδί ώς που να γυρίσωμε... 'Όταν νυστάξης να πλυνθείς στον καναπέ, μέσα στην κάμαρά του. Μην ξενάσης πρίν πέσης ν' ανοίξης, χωρίς να σε δει, το δέμα με τα παιχνίδια και να τα βάλης κοντά στο τζάκι, μαζί με τα καινούργια του παπουτσάκια.

— Μάλιστα, κυρία. 'Η Βέρα έριξε μια τελευταία ματιά στον καθρέφτη της ντουλάπας κι' αφού έβλεπε ευχάριστη την όμορφη της και την τουαλέτα της βγήκε στον κήπο.

Ο άντρας της, ο κύριος Φωτίου, την περίμενε μέσα στ' αυτοκίνητο. 'Η υπηρέτριά της μόλις έμεινε μόνη, άναστένανε κι' έριξε μια ματιά γύρω της. Το κοριτσάκι της κυρίας της έτσι όπως ήταν ξεπλωμένο, στο ντιβανάκι είχε αποκοιμηθί. Της ήρθε να κλάψι, χωρίς να καταλαβαίν καλά — καλά, τί ήταν εκείνο που την έκανε, έτσι ξαφνικά, τόσο λυπημένη: 'Ίσως η μεγάλη κι' απέλπητη ηλικία που επικρατούσε μέσα στο μεγάλο σπίτι, ίσως οι μακρινές φωνές των παιδιών που έλεγαν: «Τα καλάντα στους δρόμους, ίσως κι' οι θύμησης που τρύπωναν στο μυαλό της και της έσφιγγαν» την καρδούλα της.

Θυμάται το χωριουδάκι της, το σπίτιάκι το με την άδυστομένη αυλή. 'Αλλοτε, τέτοια μέρα, είχε κι' αυτή τα μικρά της δώρα από τους φτωγούς γονείς της κι' από το νουνό της.

Σηκώθηκε, βγήκε από την κάμαρά της για να μη κάνει θόρυβο και ζυγνήσει τη μικρούλα και τραβήξει για την τραπεζαρία όπου βρισκόταν το δέμα με τα παιχνίδια. Τό σκοτάδι την φόβισε και γύρισε όλα τα κομμάτια του ηλεκτρονίου στο πέραςμά της. 'Τσι φωτίστηκε καλά όλο το διαμέρισμά.

Ήρε το δέμα με τα παιχνίδια, κάθισε πάνω στο παχύ χαλί, μπροστά στο τζάκι και τ' άνοιξε. Πρώτα έβγαλε μια κουκλίτσα με μεταξωτό φέρεμα, ένα κουτί μ' ένα σαλονάκι, ένα προβάκι κι' ένα ζευγάρι λουστρινένια παπουτσάκια ολόκαινα.

Όπως τ' άραδιάζε θυμήθηκε τα χρόνια που ήταν κι' αυτή μικρούλα, οχτώ χρονών, όσο ήταν και η Μόλη, τό κοριτσάκι της νύχτα της Πρωτοχρονιάς, που ήταν ξεπλωμένη στο κρεβάτάκι της. Δεν μπόρεσε να κλείσει μάτι κι' είχε σπλωμένο το βλέμμα της στο τζάκι, γιατί ήθελε να δει με τα 'ατία της τον 'Αη Βασίλη που θα της έφερνε τα δώρα. Καί είδε μέσα στο σκοτάδι ν' ανοί-

γι η πόρτα και να μπαίνουν σιγά-σιγά ο παππούς της και η μαμά της. Τους είδε να πλησιάζουν στο τζάκι και να βάζουν κοντά στα παπουτσάκια της, από ένα δειματάκι. Της ήρθε να ξεφωνισί, αλλά δεν μίλησε. 'Έκανε πως κοιμάται. 'Ήξερε πως τα παιχνίδια δεν τα έφερνε ο 'Αη - Βασίλης, κι' όμα έφυγαν ο παππούς και η μαμά της έκλαψε πολύ η 'Ανθούλα.

— 'Ανθούλα! ακούστηκε μια παιδική φωνή κι' ύστερα ένα κλάμα. 'Ήταν η φωνή της ικρούλας που την έβγαλε από τ' όνειροπόλημά της κι' έτρεξε στο δωμάτιό της Μόλης.

Η μικρή είχε ζυγνήσει κι' είχε τρομάξει από τό σκοτάδι που την τοιγύριζε. 'Η 'Ανθούλα την άγκάλιασε και την παρηγόρησε:

— Μην κλάις, Μόλη μου. Έλα να κοιμηθής στο κρεβάτάκι σου. 'Η μαμά δεν θ' άργησι νάρθι. 'Επειτα... για να σου φέρη ο 'Αη - Βασίλης τα παιχνίδια πρέπει να κοιμάσαι...

Μά τό κοριτσάκι άρχισε και πάλι να κλάι. 'Ήθελε τη μαμά της. Τό ρολόγι του τοίχου άρχισε να χτυπά άργα — άργα δώδεκα φορές. 'Η Μόλη πήρε την 'Ανθούλα από τό χέρι:

— Πάμε να δούμε αν μου έφερε ο 'Αη - Βασίλης τα δώρα μου... της είπε.

Και γλιστρώντας από τα χέρια της 'Ανθούλας έτρεξε στην τραπεζαρία. Στάθηκε εκεί μπρος στ' άπλωμένα παιχνίδια, με τα χεράκια της δεν άγγισαν τ' ποτα. Ξαφνικά γύρισε και κούταξε την 'Ανθούλα.

— Έσένα δεν σου έφερε τίποτα ο 'Αη - Βασίλης; τη ρώτησε.

— Έγώ είμαι μεγάλη, μικρό μου, πρόφερε η 'Ανθούλα κι' ένα δάκρυ στάλαξε από τα μάτια της.

Αυτή ήταν μία φαυλούλα, μία υπέρβρια. Καί τα δώρα προορίζονταν για δούλες έχουν την ευτυχία του πλούτου.

Η μικρή Μόλη μάντεψε τί συνέβαινε στην καρδιά της υπέρβριας. Τό ένστικτο του μικρού παιδιού δεν γελιέται ποτέ. Ναι, η 'Ανθούλα ήταν μία πικραμένη της ζωής, δεν είχε σπίτι δικό της, είχε στερηθί τις τρυφερότητες του πατέρα και της μητέρας.

Η αποκάλυψη αυτή έκανε την τρυφερή καρδούλα της να σφιχτή, να πονέσι. 'Ενοίωσε άπερίγραπτη συμπάθεια για τό φτωχό κοριτσάκι που τους υπηρετούσε. Αυτή τό είχε όλα, ενώ η 'Ανθούλα δεν είχε τίποτε... απολύτως τίποτε, παρά μόνο τη φτώχεια της και τη μοναξιά της.

— Αφού εσύ δεν έχεις δώρα δεν θέλω κι' εγώ τα δικά μου, είπε η Μόλη.

Κι' αγκαλιάζοντας την 'Ανθούλα κάθισε μαζί της κάτω, πάνω στο χαλί.

Τα ματάκια της είχαν δOURKΩσει. 'Αλλά κι' η 'Ανθούλα ήταν δακρυσμένη.

— 'Όταν έφτασαν τα ξημερώματα η Βέρα με τον άντρα της, βρέθηκαν μπρος σ' ένα θέαμα που τους κόρφωσε στο κατώφλι της πόρτας. Τό κοριτσάκι τους κυλιγμένο σε μια κουβεατίτσα κοιμότανε στην άγκαλιά της κοιμισμένης επίσης υπηρέτριάς της. Δίπλα τους σ' ένα πινατάκι υπήρχαν δυο κουραμπιέδες και κοντά στο τζάκι άραδιάσμενα τα παιχνίδια ανέγγιχτα κι' αυτά.

Κυττάχτηκαν συγκινημένοι για γιά στιγμή και σαν ένοιχοι χαμηλώσαν πάλι τα μάτια τους προς τα δυο παιδιά: Την πλούσια κόρη τους και τη φτωχούλα υπηρέτρια που δέχτηκαν τό νέο γρόνο ολόμοναχες μέσα σε μία καταθλιπτική μοναξιά, ένωμένες απ' τον πόνο που βάριαν τις καρδούλες τους...

Όχι πιά γκρίζα μαλλιά!

Η τελεία βαφή σε 12 χρώματα

Οι άντρες κι' οι γυναίκες που βάφουν τα μαλλιά τους, στην 'Αμερική μόνο, υπολογίζονται απ' τις στατιστικές σε 3.000.000. Βάλτε τώρα με τό νοού σας πόσο άλλοι θα υπάρχουν στον υπόλοιπο κόσμο...

Όλοι αυτοί λοιπόν θεωρούσαν άνικανους τους έπιστήμονες, που δεν κατάρθεσαν να φτιάσουν μία βαφή των μαλλιών φτηνή, ακίνδυνη και εύκολη στη χρήση της. 'Επιτέλους όμως βρέθηκε ένα τέτοιο προϊόν, που ικανοποιεί ακόμη και τους πιο απαιτητικούς.

Αποτελεί καρπό των ερευνών δυο εφευρέτων, τού Ντόντον και τού Ζαν Γκριμώλ. 'Ο 'Εντμοντ, άλλοτε «ειδικός της καλλωψής» στη Ρουμανική Αυλή, ήταν ο δημιουργός τού ξανθού πλατινένιου χρώματος των μαλλιών της ηθοποιού τού κινηματογράφου Τζίν Χάροου, διευθύνει δέ από 30 χρόνια ένα απ' τα γνωστότερα ίνστιτούτα καλλονής της Ν. 'Υόρκης. 'Ο Γκριμώλ είναι ένας Γάλλος χημικός, έγκατεστημένος στην 'Αμερική από τό 1921.

Κι' οι δυο τους είχαν τη μουσική φιλοδοξία ν' ανακαλύψουν μία τελεία βαφή των μαλλιών. Καί πειραματίζονταν συνεχώς, ανεξάρτητα ο ένας απ' τον άλλον. Τέλος, βρήκαν κι' οι δυο μαζί αυτό που ζητούσαν. Έμενε όμως ακόμη ένα βήμα: να τυποποιησουν τη βαφή τους σε 10 ή 12 ωρισμένα χρώματα (τα πιο συνηθισμένα) για να μπορεί να την αγοράζι κάθε γυναίκα και να τη μεταχειρίζεται μόνη της, στο σπίτι της, δίχως να χρειάζεται έμπειρο κρμμάτι.

Τότε ακριβώς γνωρίστηκαν οι δυο εφευρέτες κι' αποφάσισαν να ένώσουν τις γνώσεις τους και να συνεργασθούν στο έργο. Δημιούργησαν μάλιστα άγγελίες στις εφημερίδες, με τις όποιες ύποσχονταν να βάψουν δωρεάν τα μαλλιά των κυριών που θα προσέβαν δέ οτιδήποτε μαλλιά, κοντά ή μακριά, φυσικά ή εθεωριασμένα, βαμένα ή γκρίζα, με περμανάντ ή όχι...

Παρουσιάσθηκαν φυσικά εκατοντάδες γυναίκες στο ίνστιτούτό τους, κι' οι πιο πολλές έμειναν τόσο ευχαριστημένες, ώστε ξαναπήγαν κι' άλλες φορές. 'Υπάρ μεσοκόπος, περαστικός, τυχαίως απ' ένας άντοτρο. Δυο μέρες άργώτερα, έστειλε ένα θερμό εύχαριστήριο γράμμα, κατενθουσιασμένος γιατί... δεν τον έλεγαν πιά «παππού» απ' όπου περνούσε!...

Αφού συμπληρώθηκαν έτσι τα πειράματα, έρωτήθηκαν τρεις ειδικοί δερματολόγοι μήπως τυχόν η νέα καλούσε καμμία δερματική πάθηση ή μήπως προκίμες τους απέδειξαν ότι δεν συνέβαινε τίποτε τέθηκε επίτελους στο έμπειρό ή νέα βαφή, με την ονομασία «Τίνταιρ» σε 12 διάφορα χρώματα.

Μ' αυτήν μπορεί κάθε γυναίκα να γίνι ξανθή, μαυρομαλλούσα ή κοκκινομαλλιά, ή να ξανθώσιν στα άσπριά σου. 'Οποιαδήποτε κι' αν είναι η ποιότης κι' τα την ίδια επιτυχία.

Η χρησιμοποίησή του «Τίνταιρ» είναι εύκολοτατή, σαν να πρόκειται για μία κοινή τονοτική λοσιόν. Δεν προπαρασκευή των μαλλιών. Βουτάει η γυναίκα μέσα φηει να επιδράσει ένα τεταρτό της ώρας, κι' είναι έτοιμα. 'Η επιδράσει της βαφής τελειώνει μόνη της γίνουν πιά σκούρα τα μαλλιά, αν μείνι περισσότερο διακοπή για λίγο και συνεχισί ύστερα τό βάψιμο, χρώσει εδώ κι' εκεί. Θα γίνουν πάντως όλα όμοια. Τέλος, η νέα βαφή δεν λερώνει τό δέρμα. Φεύγει εύκολα απ' αυτό με νερό και σαπούνι.

Κουράγιο μία φορά!

Η Τζόαν Νταϊκ, από τό Κλήδελαντ ('Ηνωμένες Πολιτείες), υπέβαλε άγωγή ένάντιον τού τέως συζύγου της για καθυστέρηση της αποζημιώσεως διατροπής, που της είχε επιδικασθί από τό δικαστήριο κατά την έκδοσή τού διαζυγίου των. 'Αλλ' η άγωγή της άπορρίφθηκε γιατί τό δικαστικό τους έκδοθι πριν από 25 χρόνια είχε έκδοθι πριν είχε παντρευθί άλλες έξι φορές.

MIPANTA

Θησαυρός

— Ψάξε καλά, αγάπη μου, γιατί μου φαίνεται πώς
μάς τη βούτηξε ο φούρναρης τη λίρα!...